

BLESTEMUL CANAAANULUI

O DEMONOLOGIE A ISTORIEI

DE
EUSTACE MULLINS

BLESTEMUL CANAAANULUI

**O DEMONOLOGIE A
ISTORIEI**

1987

Eustace Mullins

<https://www.eustacemullins.us/works/>

Nota traducătorului:

Aceasta este o traducere needitată, interpretată intuitiv, așa cum pare să fie fiecare „traducere” cunoscută a Bibliei, datorită varietății aproape de neînțeles de cuvinte folosite și (re)interpretările acelorași versete biblice în ediții diferite în comparație între ele. O posibilă cauză ar putea fi creșterea conștiinței umane de-a lungul secolelor și teama rezultată a susținătorilor acestor ideologii cu privire la recunoașterea asociată și crescândă a manipulării ideologice de către umanitate ascunse în interpretări. Traducătorul a acționat conform cunoștințelor sale, dar nu își asumă nicio răspundere și nu garantează corectitudinea conținutului tradus. Scopul traducerii a fost pur și simplu de a crea o versiune pur privată a acestei lucrări în limba română din limba germană respectiv engleză, pentru propriul studiu istoric. Drepturile de autor rămân exclusiv ale autorului ediției originale în limba engleză. Prin urmare, orice utilizare, fie ea publică și/sau privată, este responsabilitatea exclusivă a cititorului acestei versiuni individuale în limba română. Traducătorul a adăugat note între paranteze și comentarii cu surse pentru o mai bună înțelegere, ca referințe și sugestii pentru cercetări ulterioare.

Despre autor

În cei patruzeci de ani dedicați cercetărilor investigative, Eustace Mullins a fost ținta unui număr considerabil de atacuri. A fost supravegheat zilnic de agenții FBI timp de treizeci și doi de ani, dar nu i-au putut fi aduse acuzații. El este singura persoană până în prezent, care a fost concediată de la Biblioteca Congresului din motive politice. El este singurul scriitor de după 1945 a cărui carte a fost arsă.

După cele treizeci și opt de luni de serviciu în Forțele Aeriene ale SUA în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, Eustace Mullins a studiat la universitățile Washington și Lee, la Universitatea de Stat din Ohio, la Universitatea din Dakota de Nord și la Universitatea din New York. Mai târziu a studiat arta la Escuela des Bellas Artes, San Miguel de Allende din Mexic și la Institutul de Artă Contemporană din Washington D.C.

În timp ce studia la Washington, a fost rugat să meargă la Spitalul St. Elizabeth pentru a vorbi cu cel mai faimos prizonier politic, Ezra Pound. Trei dintre studenții săi, ai celei mai remarcabile figure literare a secolului al XX-lea, Pound, au primit un premiu Nobel, care i-a fost refuzat din cauza declarațiilor sale de patriot nativ american. Eustace Mullins nu numai că a devenit unul dintre cei mai activi protejați ai săi, dar este și singurul care a păstrat numele Ezra Pound viu până în ziua de azi

prin activitatea Institutului Ezra Pound pentru Cultură, care a fost fondat la Veneția la scurt timp după moartea poetului.

Cu această lucrare, Eustace Mullins speră să elimine o lacună de trei mii de ani în memorie pe care dușmanii umanității au creat-o cu impunitate prin aplicarea practică a programului lor satanic. Această lucrare a fost scrisă exclusiv cu scopul de a reînnoi cultura noastră străveche și de a o aduce la noi culmi.

CUPRINS

Cuvânt înainte _____	8
Capitolul I Războiul împotriva lui Șem _____	13
Capitolul II Crima comisă de Cain _____	75
Capitolul III Umanismul secular _____	117
Capitolul IV Anglia _____	135
Capitolul V Revoluția Franceză _____	177
Capitolul VI Revoluția Americană _____	207
Capitolul VII Războiul civil _____	226
Capitolul VIII Statul Virginia _____	266
Capitolul IX Războaiele Mondiale _____	297
Capitolul X Amenințarea comunismului _____	320
Capitolul XI Promisiunea _____	341

Cuvânt înainte

După mai bine de patruzeci de ani de studiu cu răbdare al crizelor care s-au abătut asupra omenirii, am ajuns la o concluzie foarte simplă – **toate conspirațiile sunt satanice!** În retrospectivă, acest rezultat nu ar trebui să surprindă pe nimeni. Recunosc, pentru mine a fost o mică surpriză. Nu m-am așteptat niciodată ca deceniile de muncă să mă conducă la această iluminare cuprinzătoare și incontestabilă. Acest răspuns mi-a scăpat în toți acești ani, nu pentru că eram pe o cale greșită, ci pentru că nu consultașem încă sursa supremă de cunoaștere - Biblia. Pentru a urmări mecanismele conspirației materialiste, m-am limitat în mod deliberat la sursele de referință materialiste din industria bancară, politică, economică și la bibliografiile celor care au fost cel mai profund implicați în evenimente.

Întrucât mă hotărâșem în sfârșit să consult referințele din Biblie, sarcina a fost extrem de ușoară datorită câtorva concordante [acord/interpretare] excelente, precum cele ale lui **Nelson** și **Strong**. Am fost copleșit de franchețea, claritatea și aplicabilitatea cuvintelor sale la evenimentele de astăzi. Pe măsură ce au trecut lunile și am progresat în cercetare, nu am fost copleșit de un sentiment de déjà vu, ci de o convingere copleșitoare că

puține lucruri s-au schimbat în ultimii trei mii de ani. Prima mea revelație a fost că **"Dumnezeu nu are secrete față de oameni"**. Satan a fost cel care a trebuit să își limiteze activitatea, să își ascundă conștiința de înșelăciune și să promită ceea ce nu putea fi ținut niciodată. „Și s-a coborât balaurul cel mare, șarpele cel străvechi, numit Diavolul sau Satana, înșelătorul lumii întregi.” (**Apocalipsa 12:9**)

9. Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui.

Acesta este motivul pentru care toți politicienii au devenit în mod necesar adepți ai lui Satan, în rebeliune împotriva lui Dumnezeu. Politicienii trebuie să înșele oamenii pentru a obține putere asupra lor, pur și simplu pentru că Satan înșală întreaga lume în răzvrătirea sa continuă împotriva lui Dumnezeu. Satan te duce pe vârful muntelui și îți oferă toate împărățiile pământului (Martin Luther King a declarat: "Am fost pe vârful muntelui", dar nu a dezvăluit niciodată ce s-a întâmplat acolo sus). Politicienii îți oferă mâncare gratuită, locuințe gratuite, asistență medicală gratuită – totul va fi "liber în sfârșit!". Politicienii îți oferă, să te protejeze împotriva dușmanilor voștri, astfel încât să te poată conduce la dușmanul suprem - Satan.

Dumnezeu nu îți face oferte în competiție cu Satana și politicienii lui. Ce ți-ar putea oferi Dumnezeu, dacă ți-

a dat deja întreaga lume? Ce putea să facă mai mult decât să Își trimită singurul Fiu născut pentru a salva această lume pentru voi, atunci când este amenințată de Satana? Și de ce ar trebui Dumnezeu să-și ascundă dragostea pentru tine în spatele unor mistere obscure, în spatele unor conspirații oculte și al unor practici obscene?

De când m-am întors la Biblie, am primit răspunsurile pe care le căutam de atâția ani și mi-am dat seama că am ajuns la apogeul lucrării din viața mea. Am cercetat cu sârguință faptele despre fiecare dintre aceste numeroase conspirații și acum sunt în măsură să definesc interconectarea lor în "conspirația conspirațiilor" lumii unice. Am urmărit urmele numelor și activităților principalilor actori ai acestei drame satanice în care a devenit această lume, o lume pe care am descris-o în 1968 în "Viața mea în Hristos" [[„My Live In Christ”](#)] ca "împărăția lui Satan". Aceasta a fost o simplificare excesivă, deși nu eram conștient de ea la momentul respectiv. Am scris această carte în condiții de mare stres, tatăl meu murise ca urmare a hărțuirii de către funcționarii publici. Scopul lor a fost să mă forțeze să renunț la munca lucrării mele.

Și alți membri ai familiei au fost hărțuiți zilnic, ca parte a campaniei oficiale împotriva mea. Disperarea nu m-a copleșit, dar mi s-a părut că în această perioadă a vieții mele Satana a reușit de fapt să obțină o mică victorie asupra lumii, nu o victorie durabilă, ci o creștere pe care a putut să o apere și să o consolideze timp de câțiva ani.

Următorii patruzeci de ani m-au adus revelații scânteietoare despre „în spatele culiselor” – Puteri, care au planificat și au executat uciderea în masă a omenirii. În cele din urmă am avut, așa cum a spus un scriitor, „Forțele războiului dezvăluite”.

Acum am putut găsi sursele ideologiei satanice care sunt folosite în mod continuu pentru a înșela omenirea, păcălind-o să devină instrumente involuntare ale programului lor satanic. O ideologie pe care o întâlnim astăzi sub diverse forme, precum comunismul, fabianismul, umanismul secular și alte deghizări.

CAPITOLUL I

Războiul împotriva lui Șem

Ei au fost sacrificați demonilor care nu erau dumnezei. ([Deuteronom: 32:17](#))

17. Au adus jertfe dracilor, unor idoli cari nu sînt dumnezei, Unor dumnezei pe cari nu-i cunoșteau, Dumnezei noi, veniți de curînd, De cari nu se temuseră părinții voștri.

În bisericile din America (**numai în America?**), creștinii se închină unui fel de Dumnezeu patern, un lider cu barbă pe care Michelangelo l-a înfățișat pe tavanul Capelei Sixtine, o figură autoritară, care prin urmare este, Tatăl învățătorilor și Mântuitorului nostru Isus Hristos. Dumnezeu este venerat ca fiind creatorul original al universului nostru și liderul moral suprem.

În acest scenariu, omenirea este un grup irelevant într-un mediu pastoral, care se supune legilor lui Dumnezeu și supusă pedepsei în caz de neascultare. Supravegherea religioasă bazată pe acest concept este suficientă până când această scenă idilică este perturbată de o nenorocire sau o catastrofă. Așadar, se cere un răspuns la răul înnăscut sau inevitabil. Satan, îngerul căzut și răzvrătit împotriva lui Dumnezeu (Satan - cuvânt ebraic pentru adversar) apare în Biblie. Există referiri frecvente la admonestarea lui Dumnezeu și, adesea, la pedepsirea celor care greșesc, atât individual, cât și în

grupuri mari. Și aici, răul este o prezență constantă de-a lungul istoriei omenirii, și nu numai, ce este tratat, cum apare. Dar este dificil să se determine sursele sau cauzele. Prin urmare, omenirea există într-un dezavantaj considerabil, incapabilă să recunoască sau să înțeleagă răul înainte de a suferi un prejudiciu ca urmare a acestuia.

Într-adevăr, marea mișcare a istoriei moderne a ascuns prezența răului pe Pământ pentru a-l interpreta greșit, pentru a convinge omenirea să-l „tolereze”, să-l „trateze cu o mai mare înțelegere” sau să-l nege, dar în niciun caz să i se opună violent. Acesta este punctul principal al ceea ce este cunoscut astăzi sub numele de liberalism sau, mai bine cunoscut sub numele de umanism secular. Manifestarea publică și aparent rezonabilă a umanismului este că umanitatea ar trebui să servească mai întâi interesele umane. Problema este că acest mare umanism poate fi urmărit neîntrerupt până la „Blestemul Canaanului” biblic. Umanismul este rezultatul logic al demonologiei în istorie.

Momentele importante ale zilelor noastre pot fi înțelese doar dacă le urmărim efectele în linie directă, începând cu cele mai vechi conșemnări ale antichității. Aceste relatări se referă la omul pre-adamic, o creatură hibridă ale cărei origini au fost descrise în cărți antice. Cartea lui Enoh (care face parte din Cartea lui Noe, scrisă în jurul anului 161 î.Hr.), conșemnează că Samjaza (Satan), conducătorul unui grup de două sute de îngeri, a

coborât pe Muntele Carmel. Ei au fost după fetele poporului din Afar și le-au luat de soții. Acești îngeri căzuți, cunoscuți sub numele de Ordinul Gardienilor, le-au învățat soțiilor lor magie. Rezultatul acestor uniuni a fost o rasă de giganți cunoscuți sub numele de Nefilimi.

SURSA: <https://www.6000years.org/giants.html>

Scheletul din această fotografie are o dimensiune adecvată – estimat că el sau ea, avea între 4,5 și 6 metri înălțime – și corespunde cu ceea ce ne-am aștepta de la cercetările biblice. Deteriorarea este în concordanță cu descrierea tehnicianului, că craniul a fost găsit, parțial de vânt descoperit și privirea îngrozită de pe chipul său sugerează o îngropare bruscă de potop și conștientizarea propriei răutăți

Biblia nu îi numește direct pe Nefilimi cu acest nume, iar interpretarea lui Strong nu îi enumeră. Dar, interpretarea lui Nelson are unele listări sub numele Nephilim. Versetele din Biblie care îi menționează sunt în [Geneza 6:4](#): "Erau uriași pe pământ în zilele acelea."

4. Uriașii erau pe pământ în vremurile acelea, și chiar și după ce s-au împreunat fiii lui Dumnezeu cu fetele oamenilor, și le-au născut ele copii: aceștia erau vitejii care au fost în vechime,

| oameni cu nume.

Versiunea Standard Revizuită menționează numele Nefilimilor, citind în același verset "Nefilimii erau pe pământ în acele zile". Acești uriași au devenit mai târziu cunoscuți sub numele de „fiii lui Anac”. În [Numeri 13:33](#) citim: „Și i-am văzut pe uriași, fiii lui Anac, care au ieșit din mijlocul uriașilor.”

| **33.** Apoi am mai văzut în ea pe uriași, pe copiii lui Anac, cari se trag din neamul uriașilor: înaintea noastră și față de ei parcă eram niște lăcuste.“

Acești giganți reprezentau o amenințare puternică pentru ceilalți oameni. În [Deuteronom 9:2](#) există o plângere: "Cine poate sta înaintea copiilor lui Anak?"

| **2.** pe un popor mare și înalt la statură, pe copiii lui Anac, pe cari-i cunoști și despre cari ai auzit zicându-se: „Cine va putea să stea împotriva copiilor lui Anac!

Totusi, în cele din urmă au fost uciși sau expulzați. "Nu a mai rămas niciunul dintre anakimi în țara copiilor lui Israel." ([Iosua 11:22](#))

| **22.** N-au rămas deloc Anachimi în țara copiilor lui Israel; n-au rămas decât la Gaza, la Gat și la Asdod.

Acești foști giganți au fost considerați mutații, de către oamenii de știință din zilele noastre. Din cauza strămoșilor lor ciudați, aveau obiceiuri și poftă care îi îngrozeau pe vecinii lor. Conducătorul lor, Satana (adversarul lui Dumnezeu), cunoscută și sub numele de Satona. Satona a fost șarpele care a intrat în Eva și a sedus-o, dând naștere primului ucigaș, [Cain](#). Nefilimii nu erau doar o amenințare pentru ceilalți, ci ura și violența lor necontrolată îi determinau să-i atace și să-i ucidă pe

alții. Apoi își mâncau victimele, aducând canibalismul în lume.

Referitor la unele rapoarte, Dumnezeu i-a nimicit, în timp ce Arhanghelul Mihail îngerii decăzuți ai "Ordinul Gardienilor", îi ținea captivi în abisurile pământului.

Din nefericire pentru omenire, problema nu s-a încheiat aici. Satan a stabilit acum o prezență demonică pe pământ prin copiii săi, Nefilimii, și, de asemenea, prin Cain. Rebeliunea lui împotriva lui Dumnezeu avea să ducă la suferințe și greutăți continue pe pământ pentru secolele următoare. De la această răzvrătire, istoria omenirii a fost istoria luptei dintre poporul lui Dumnezeu și cultul lui Satan. Cu această înțelegere, este acum posibil să urmărim evenimentele istorice pe care arhivele actuale le dezvăluie cu privire la acești doi adversari.

Cartea [Zohar](#) [cel mai important document al Cabalei] dă greutate legendei talmudice conform căreia demonii își au originea în uniunea sexuală dintre oameni și puteri demonice. Aceasta dezvăluie o explicație credibilă a motivului pentru care toate [ceremoniile oculte](#) pretind trei lucruri: Droguri, Incantații (exprimând ura față de Dumnezeu) și practici sexuale bizare.

Studiul demonologiei în istorie dezvăluie răspunsuri la alte aspecte inexplicabile ale istoriei umane.

Tortura și uciderea copiilor, ritualurile obscene și uciderea în masă a nevinovaților în războaie globale și alte dezastre sunt fenomene care nu au nicio legătură cu viața de zi cu zi a oamenilor, cu cultivarea pământului, cu întemeierea unei familii și cu cultura civilizației.

Dimpotrivă, aceste tipuri de greutate sunt un atac direct asupra existenței normale a omenirii. Mai mult, ele sunt o expresie a rebeliunii împotriva lui Dumnezeu, ca un atac asupra poporului Său.

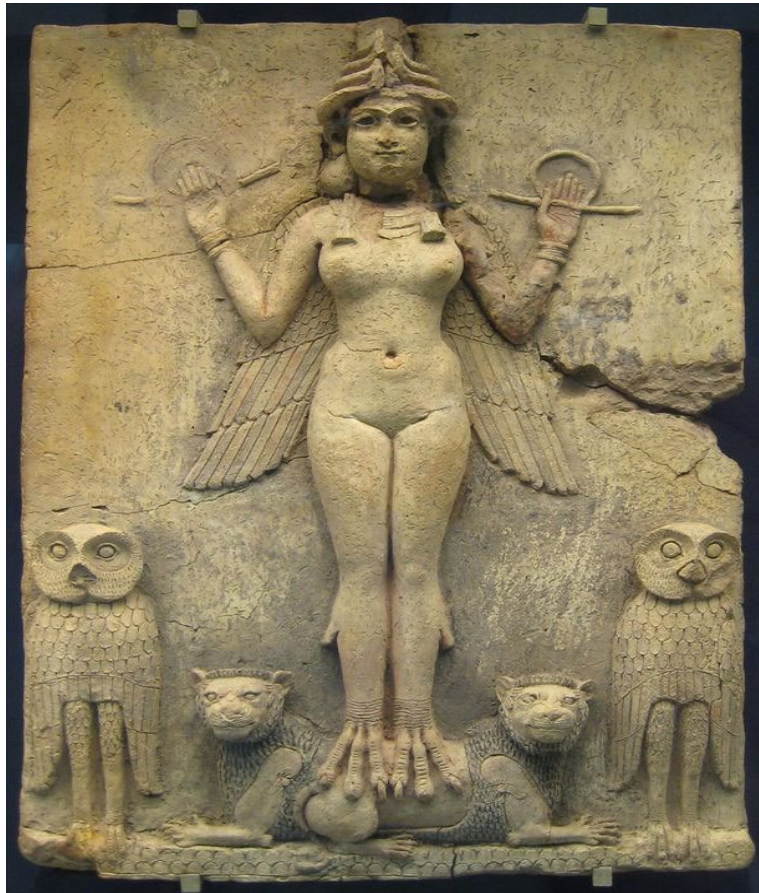
Datorită puterilor lor extraordinare, demonii au întotdeauna un anumit număr de adepți pe pământ. Organizații "secrete" menite să își ascundă ritualurile și programele de toți "cei din afară", ei trebuie să facă acest lucru pentru a evita expunerea și pedeapsa inevitabilă. În timpul peregrinărilor lor prin deșert, triburile iudaice se închinau demonilor și monștrilor. Se închinau monstrului lor mistic, la [Leviathan](#), [Behemoth](#), ajutându-i pe [Raheb](#) [călugări], care ar putea fi supraviețuitorii tribului de uriași, Nefilimii. De asemenea, ei au oferit sacrificii demonului deșertului, [Azazel](#).

Mitologia lor a dat naștere unei anumite ierarhii a demonilor. Un rege al demonilor era probabil Satana, care domnea peste toți demonii de pe pământ. El era cunoscut și sub numele de prințul răului, Belial (în ebraică Be'aliah, care înseamnă Yahweh = Baal). Următorul în ierarhia demonilor era Asmodeus, regele demonilor, și soția sa Lilith, demonul principal al iudeilor. Lilith este încă bine cunoscută astăzi ca zeița protectoare a lesbienelelor. Numele ei a supraviețuit în multe organizații actuale, cum ar fi Fiicele lui Lilith. Această alegere a unei conducătoare sugerează că a existat întotdeauna un anumit număr de impulsuri demonice în practicile homosexuale. Această motivație s-ar potrivi cu ritualurile originale ale ocultismului, cum ar fi ignorarea lui Dumnezeu și dezvoltarea unor „stiluri de

viață neobișnuite”. Răspлата inevitabilă pentru aceste practici a început acum printre noi, sub forma epidemiei de SIDA.

Demonul Lilith

https://davidkultur.at/artikel/der-ewige-kampf-zwischen-gut-und-boese-in-rabbinischen-texten#_ednref14

Originea figurii lui Lilith se află în aria culturală mesopotamiană. În poveștile babiloniene există referințe la Lilith, strâns legate de zeița Ishtar, venerată ca zeiță-mamă, dar și ca zeiță a iubirii și regină a cerului (în legătură cu steaua dimineții și a serii, Venus sau Maria).

Ca atare, ea este zeița fertilității, pe de o parte, și a poftelor, pe de altă parte. Este considerată fiica zeilor cerului Anu (tatăl) și Anatum (mama) și iubita a nenumărați zei.

Lilith este menționată în Biblie, [Isaia 34:14](#) în legătură cu căderea Edomului. Isaia arată amploarea devastării descriind:

„Spiritele caprelor vor face ravagii acolo. Nobilii Edomului nu vor mai trăi. (...) Țara va deveni un loc pentru șacali, un loc pentru struți. Câinii deșertului și hienele se vor întâlni aici, spiritele caprelor se vor

întâlni între ele. Lilith (fantoma nopții) se va odihni și ea acolo și își va găsi un loc pentru ea însăși." [1]

14. Fiarele din pustie se vor întâlni acolo cu câinii sălbatici, și țapii păroși se vor chema unii pe alții. Acolo își va avea locuința năluca nopții, și își va găsi un loc de odihnă.

Lilith este tipică demonilor care au apărut în urma relațiilor sexuale dintre fiicele bărbaților și păzitori. Inițial au apărut ca spirite fără trup în timpul celor șase zile ale creației, iar mai târziu au căpătat o formă fizică. Cartea Zohar scrie: "Orice contaminare a spermei dă naștere demonilor". [Enciclopedia Judaica](#) se referă la "profanarea șarpelui care a avut relații sexuale cu Eva". Cabala susține că Lilith a avut relații sexuale cu Adam și a produs demoni ca parte a planului cosmic, care umple lumea și se împart între cei sfinți și șarpele [Samael](#). (Zohar Bereshit 73b., 53 usw.)

[Lexiconul Webster](#) spune despre Lilith: "Heb. Semnificația nopții. 1. Mitul iudaic, un demon vampir de sex feminin. 2. Mitul iudaic, prima soție a lui Adam înainte de crearea Evei." Multe legende o consideră pe Lilith ca fiind prima soție a lui Adam. Aceste mituri susțin că Dumnezeu a format-o pe [Lilith](#) din noroi și pământ. La scurt timp, s-a certat cu Adam. Din cauza mândriei ei arogante, a refuzat să îl lase să se întindă deasupra ei. Acesta este motivul pentru care a fost adoptată ca sfântă patroană a lesbienelor. Ea l-a părăsit pe Adam și a fugit pe țărmul Mării Roșii, unde s-a dedat la fantezii sexuale cu demoni și se zvonea că fură copii nou-născuți și le suge viața din ei.

De asemenea, era cunoscută pentru faptul că sugea sângele oamenilor care dormeau singuri și era cunoscută

drept "vrăjitoarea nopții". ([Isaia 34:14](#) – *Și fiarele sălbatice se întâlnesc cu hienele, satirul își va chema adeptii da, fie ca vrăjitoarea nopții să lumineze și să-și găsească tabăra pentru noapte*). Cu excepția acestui verset, numele ei a fost șters din toate scripturile din cauza reputației sale îndoielnice.

14. Fiarele din pustie se vor întâlni acolo cu câinii sălbatici, și țapii păroși se vor chema unii pe alții. Acolo își va avea locuința năluca nopții, și își va găsi un loc de odihnă.

Alte legende susțin, că Lilith și demonicele care o însoțesc, domnesc peste cele patru anotimpuri, Lilith-Naameh, -Mentral, -Agrath and -Nahaloth

Se spunea că se adunau pe un vârf de munte lângă muntele Întunericului și celebrau acolo Sabatul - Vrăjitoarelor, atunci când se întâlneau cu Samael, prințul demonilor, unindu-se sexual.

Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a avut un rezultat atât de nefericit cu Lilith, după ce a creat-o din noroi și pământ, așa că s-a decis, pentru următoarea creație, Eva, să ia o coastă de la Adam. Ulterior a fost cunoscut sub numele de "haw wah", "Mama tuturor vieților" și, de asemenea, ca "mama șarpelui" datorită legăturii ulterioare cu Satan. Prințul Întunericului a avut o mulțime de deghizări, dar atunci când întruchipa dorințele sexuale, așa cum a făcut cu Eva, apărea întotdeauna ca șarpe.

Deoarece răul era acum stabilit pe pământ prin prezența demonului și a adeptilor săi, era destinat ca Dumnezeu să pedepsească omenirea. Prin impunerea pedepsei sale, a fost simplu pentru El să o efectueze.

Pentru a face acest lucru, el a trebuit acum să-i selecteze pe cei care erau nepângăriții și ar supraviețui pedepsei în mod legal. Metoda lui de selecție era foarte simplă. El le-a ales pe cele care nu erau contaminate. Alegerea lui a căzut asupra lui Noe și a familiei sale. Noe este descris în Geneza 6:9 „Noe a fost desăvârșit în generațiile lui.” În acest caz, cuvântul „generații” este o traducere slabă a cuvântului ebraic „to-led-law”, care înseamnă strămoși. O traducere mai veche și mai potrivită este „Noe a fost un om simplu și perfect, fără defecte în generațiile sale”. El a fost alesul lui Dumnezeu, deoarece el și familia sa erau ultimii adamiti cu sânge pur rămași în lume. (Versiunea Standard Revizuită are o eroare și mai mare în formulare, „Noe a fost fără prihană în generațiile sale”, dar aceasta nu spune nimic despre, în ce a fost el fără prihană.)

Locul potopului, intenționat de Dumnezeu pentru a pedepsi omenirea, a fost regiunea Orientului Mijlociu așa cum se presupune în general. Arheologii au fost nedumeriți ani de zile, deoarece nu au găsit nicio dovadă a unei astfel de inundații în zonă. Într-adevăr, pentru că Cain a fost alungat în "estul Edenului", Noe și familia sa au trăit în bazinul Tarim, care se află în partea superioară a provinciei [Sinkiang](#). Acest bazin a fost alimentat de râul Tarim și aici a avut loc potopul.

Avertizat de Dumnezeu cu privire la potopul iminent, Noe a construit cu succes arca, una dintre cele mai mari realizări ingineresti ale tuturor timpurilor.

Greutate, 36,750 tone, a fost construită în întregime din lemn. Avea 450 de picioare (aproximativ 137 de metri) lungime, 75 de picioare (aproximativ 23 de metri) lățime și 45 de picioare (aproximativ 14 metri) adâncime/înălțime.

Dumnezeu i-a dat lui Noe instrucțiuni pentru arcă, "ia fiecare ființă vie din carne". Din cauza spațiului limitat de pe arcă, procrearea nu a fost posibilă în timpul șederii lor la bord și Dumnezeu a decretat, să nu aibă loc nicio uniune sexuală. Această instrucțiune a fost încălcată de un deținut din arcă, Ham, al doilea fiu al lui Noe. Ham a întreținut relații sexuale cu o femeie pre-adamică de pe arcă, o creatură cu pielea închisă la culoare. Descendentul lor a fost un fiu negru numit Cush, care a devenit simbolul Etiopiei.

Noe a fost consternat când a aflat că fiul său încălcase porunca lui Dumnezeu, deși era conștient de pedeapsă. După ce potopul s-a retras și viața pe pământ a revenit la normal, Noe a continuat să fie bântuit de temerile sale. Evenimentele ulterioare au avut de atunci consecințe îngrozitoare pentru întreaga umanitate. În Biblie apare ca un fel de ghicitoare, întrucât personajele sunt cunoscute și necunoscute, în versete succesive. Nu poate fi recunoscută nici succesiunea exactă a evenimentelor, nici interpretarea lor, nici identificarea protagoniștilor principali, așa cum apar ele în Geneza, probabil prin traducere greșită sau editare de-a lungul secolelor.

Deși viața pe pământ își revenise la fericirea antedilu-

viană, Noe era încă zdruncinat de fărădelegile lui Ham. A fost atât de supărat încât a băut mult prea mult vin, astfel zăcînd gol în beția lui.

După cum este consemnat în [Geneza 9:24-27](#), Canaan, fiul lui Ham, l-a văzut pe bunicul său zăcînd gol, deși la un moment dat este descris ca fiind „fiul cel mic al lui Noe”, termenul real ar fi fost nepot. Ceilalți fii ai lui Noe, Șem și Iafet, l-au văzut pe tatăl lor gol și l-au acoperit repede cu hainele lui.

24. Noe s-a trezit din amețeala vinului, și a aflat ce-i făcuse fiul său cel mai tînăr.

25. Și a zis: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților lui!”

26. El a mai zis: „Binecuvîntat să fie Domnul, Dumnezeul lui Șem, și Canaan să fie robul lui! (Sau: lor.) **27.** Dumnezeu să lărgească locurile stăpînite de Iafet, Iafet să locuiască în corturile lui Șem, și Canaan să fie robul lor!”

Bineînțeles, când Noe s-a trezit, a fost extrem de mânios din cauza a ceea ce se întîmplase și a rostit un blestem asupra lui Canaan: „Blestemat să fie Canaan! El va sluji fraților săi (Șem și Iafet) ca sclav al sclavilor”.

Iată din nou un fel de ghicitoare, căci Șem și Iafet erau unchii lui Canaan, nu frații. „Ghicitoarea” ar putea fi una deliberată, deoarece are scopul de a conduce la înțelegerea acestor mesaje importante printr-un studiu mai aprofundat al textelor, ca un avertisment pentru toate generațiile viitoare.

Au fost oferite diverse interpretări pentru mânia imensă a lui Noe față de Canaan și blestemul Canaanului.

Una dintre ipoteze care a fost în mare parte abandonată este aceea că Ham s-a culcat cu soția lui Noe sau că a încercat să facă acest lucru. Până în prezent, nu s-a găsit nicio bază pentru această presupunere. O altă interpretare este că Noe a blestemat Canaanul pentru că era încă supărat pe faptul că Ham încălcase porunca lui Dumnezeu dată ocupanților arcei de a se abține de la relații sexuale în timpul șederii lor la bord. Pentru că Ham s-a culcat cu femeia preadamică de pe arcă, Noe a reacționat în cele din urmă la furia sa prin blestemarea Canaanului. Nici acest lucru nu sună adevărat.

Oamenii din Vechiul Testament erau foarte preciși în acțiunile lor. Dacă Noe s-ar fi mâniat pe Ham, atunci Ham ar fi fost blestemat, nu Canaan. Niciuna dintre aceste interpretări nu oferă un motiv valid pentru severitatea blestemului lui Noe, un blestem care a împovărat omenirea timp de trei mii de ani. Singura explicație rațională pentru blestemul lui Noe este mânia lui față de Canaan, pentru care bunicul său a fost extrem de revoltat. Să se uite la el în timp ce era expus trebuie să fi fost greu de acceptat pentru el, că a reacționat în acest fel. Oamenii de știință au ajuns în cele din urmă la concluzia că Canaan a făcut ceva foarte umilitor și că Noe l-a blestemat. Ce s-ar fi putut întâmpla acolo? Biblia în traducerea actuală nu ne oferă nicio indicație în acest sens. Acești oameni de știință au concluzionat, că Canaan, fiind de rasă mixtă și, prin urmare, nefiind legat de regulile morale stricte ale adamiților, probabil a comis

un act homosexual cu bunicul său. Ca ființă de descendență pură, Noe ar fi fost extrem de furios în fața unui astfel de act și ar fi reacționat așa cum a făcut-o.

Blestemul Canaanului s-a extins asupra țării care purta numele lui, țara Canaanului. Canaanii înșiși, locuitorii acestui pământ, au primit cel mai mare blestem asupra omenirii, blestem care a supraviețuit până în zilele noastre. Nu numai că practicau cultul demonilor, ritualuri oculte, sacrificii de copii și canibalism, dar au dus și aceste practici obscene în fiecare țară în care au emigrat. Ei nu numai că și-au adus cultul demonic în Egipt, cunoscut sub numele lor ulterior - fenicienii - așa cum se numeau ei înșiși din 1200 î.Hr, ei au devenit demonizatorii civilizațiilor din veacurile următoare, cunoscute în istoriile medievale sub numele de Venețieni, care au distrus civilizația creștină bizantină și mai târziu, cunoscute sub numele de „nobilimea neagră”, care s-au infiltrat în popoarele Europei și au dobândit treptat puterea prin fraudă, revoluție și trucuri financiare.

Reputația canaanitilor poate fi găsită în multe documente istorice, deși istoria lor nelegiuită a fost cu grijă epurată din arhivele și bibliotecile istorice. În jurul anului 1225 î.Hr. [Pharao Merneptah](#) era cunoscut sub numele de „Cuceritorul Ghezerului” datorită victoriilor sale asupra teritoriilor Canaanului (Notă: Ghezer – oraș antic din Canaan), a ridicat o stelă pentru a comemora succesele sale. Inscripția spunea: „Canaanul a fost jefuit de tot felul de rele; toate țările au fost unite și pacificate”.

Această inscripție nu înseamnă că Merneptah a recurs la toate relele pentru a jefui Canaanul, ci că, în timpul șederii sale acolo, s-a confruntat cu toate relele practicate de acest trib de rea-credință

Ham a avut patru fii, Cuș, care a întemeiat țara Etiopiei, Mizraim, care a întemeiat Egiptul, Put, care a întemeiat Libia și Canaan, care a întemeiat țara canaaniților, zona care acum este disputată drept Statul Israel. [Aggidah afirmă](#): Se spune despre Cuș că a devenit cu pielea neagră ca pedeapsă pentru relațiile sexuale ale lui Ham pe Chivot. *"Trei s-au împerecheat pe arcă și toți au fost pedepsiți - câinele, corbul și Ham. Câinele a fost condamnat la moarte, corbul își aștepta părți din sămânță în ciocul partenerei sale, iar Ham agoniza în pielea sa. Notă: San. de ex., din el descinde Cush, care are pielea neagră".*

În literatura talmudică, Cushi înseamnă întotdeauna o persoană de culoare sau rasa neagră. Cushide este sinonim cu negru. ([Yar Mo'ed Katan 16b](#)).

Biblia în traducerea actuală nu face nicio referire la culoarea lui Cuș. Referirile la descendenții săi, cushidii, apar doar în Cartea Numerilor și în Cartea a doua a lui Samuel.

[Numeri 12:1](#) dezvăluie că „Miriam și Aaron au vorbit împotriva lui Moise din cauza femeii cușii cu care se căsătorise, pentru că se căsătorise cu o femeie cuș”.

Și Miriam și Aaron au vorbit împotriva lui Moise din cauza femeii etiopiene cu care el se căsătorise, pentru că el se căsătorise cu o femeie etiopiană.

Din nou, nu este dată nicio explicație cu privire la motivul pentru care Miriam și Aaron s-au întors împotriva lui Moise, însă chestiunea este în mod evident semnificativă, deoarece aceleași versete sunt subliniate prin repetarea faptului că acesta s-a căsătorit cu o femeie Cuș. Găsim o explicație atunci când apelăm la Talmud, care ne spune că "cushide" înseamnă mereu negru. Versetele din Cartea Numerilor ar trebui citite, ar trebui citite în original: "Miriam și Aaron s-au opus lui Moise pentru că se căsătorise cu o negresă sau cu o femeie cușidă". [A doua carte a lui Samuel](#) conține șapte referiri la cușizi, dar nu au fost oferite explicații.

Profesorul Sayee, cunoscutul cercetător al Egiptului și o autoritate în domeniul Orientului Apropiat și Mijlociu antic, a explicat că Canaan înseamnă "jos", iar Elam înseamnă "sus". Canaanii erau cei care trăiau în zonele inferioare, iar elamiții au cucerit nivelurile superioare. Colonelul Garnier citează în cartea sa „[The Worship of the Dead](#)” (Cultul morții) observațiile lui Strabon, că "Cușizii locuiesc în regiunile de coastă din întreaga Asie și Africa". Ei nu au fost niciodată suficient de agresivi pentru a lupta împotriva zonelor superioare și au fost forțați să rămână în zonele mlăștinoase inferioare, expuse elementelor, în zone pentru care alții nu ar lupta niciodată.

Garnier continuă la pagina 78 din „Cultul morților”: „Am văzut, de asemenea, că Osiris era negru, sau de rasă cușidă, iar acest lucru era caracteristic egiptenilor.

Herodot vorbește despre egipteni în general ca fiind negri și cu părul lânos. Există două rase de egipteni: mizraimiții, care au colonizat primii pământul, și egiptenii negri. Aceștia din urmă și-au primit numele de la Aegyptus, fiul lui Belus, care este același cu Osiris cel Negru." La pag. 92, Garnier ne informează: „Imigrația arienilor și a brahmanismului au fost ulterioare rasei cușide și mai mult sau mai puțin ostile religiei lor." Găsim tradiții ariene care vorbesc despre ele însele ca fiind albe și despre Dasyns ca fiind negri, de exemplu Cuișzi." Garnier citează o descriere a Cușizilor după cum urmează: "Ei se numesc demoni și adoratori ai diavolului și corpuri desfrânate, care fac din sisna, lingam și falus, o zeitate".

Garnier merge mai departe în observația sa (pag. 131) că, "Buddha trebuie să fie identificat cu acești zei, ai căror urmași umani au fost Cușizii, din Cuș, marele profet și învățător al păgânismului antic (Notă: păgânism), tatăl rasei negre sau etiopiene. Buddha, deși zeul principal al rasei galbene, este înfățișat în mod repetat ca fiind negru, cu păr lânos și trăsături negroide, cu nasul plat și buze groase care apar pe multe statui antice din Hindustan (India anterioară) - dar acestea sunt trăsături clare, bine cunoscute, ale negrilor africani originali; Originea umană a lui Buddha a fost Cush."

Acțiunile ulterioare ale lui Ham nu au făcut nimic pentru a-i curăța reputația. El a furat hainele pe care Dumnezeu le făcuse pentru Adam și Eva înainte de a-i

alunga din Grădina Edenului. Cuș a moștenit aceste veșminte de la Ham și i le-a dat fiului său **Nimrod**. Datorită acestor veșminte, Nimrod a devenit cunoscut sub numele de "vânătorul cel puternic". El era considerat invincibil atâta timp cât purta aceste veșminte, așa cum scrie în [Geneza 3:21](#).

21. Domnul Dumnezeu a făcut lui Adam și nevestei lui haine de piele, și i-a îmbrăcat cu ele.

Animalele și oamenii s-au închinat în fața unui atac al lui Nimrod din cauza acestor haine, care îi dădeau o mare putere ([Enciclopedia Iudaica](#)). Nimrod, care s-a născut pe 25 decembrie, sfântul Sabat al Babilonului, a fost fondatorul Babilonului și al orașului **Ninive**.

În istoria omenirii, Nimrod a fost de neegalat în ceea ce privește simbolismul răului și practicile satanice. Lui i se atribuie fondarea [francmasoneriei](#) [!]

<https://www.academiathemes.com/showcase/city-hall-pro/masonic-united-nations/>

MASONIC UNITED NATIONS

Comparați simbolurile Francmasoneriei cu simbolurile Iezuiților și Illuminaților!
 Ei sunt o alianță NEsfântă, care de sute de ani otrăvesc și distrug Creația lui Dumnezeu. Ei sunt sămînța lui Satan în această lume!

și construirea Turnului Babel, sfidând voia lui Dumnezeu. În literatura talmudică, el este cunoscut drept "cel care i-a făcut pe toți oamenii rebeli împotriva lui Dumnezeu". Pesachim 94b. Legenda Midrash spune că atunci când Nimrod a aflat de nașterea lui Avraam, a ordonat uciderea tuturor copiilor de sex masculin, deoarece uciderea lui ar fi siguranță pentru el. Avraam a fost ascuns într-o peșteră, dar mai târziu în viață a fost descoperit de Nimrod și i s-a poruncit să se închine la foc. Avraam a refuzat și a fost aruncat în foc.

Simbolul legendar pentru Nimrod este „**X**”. Utilizarea acestui simbol indică întotdeauna puterea vrăjitoriei. Când se folosește „X”, ca în forma prescurtată a cuvântului „Crăciun” (notă: Xmas), înseamnă de fapt „a sărbători sărbătoarea lui Nimrod”. Un X dublu, care este

cunoscut sub numele de cruce dublă sau este considerat, trișare. În sensul său fundamental, este o trădare în mâinile lui Satan. Atunci când companiile americane folosesc X-ul în logo-ul lor, cum ar fi "EXXON", compania istorică a Standard Oil din New Jersey a lui [Rockefeller](#), nu există nicio îndoială cu privire la Șemnificația ascunsă a acestuia.

Importanța lui Nimrod nu poate fi subliniată îndeajuns în orice studiu al ocultismului. Prin puterile pe care i le-au dat hainele lui Adam și Eva, Nimrod a devenit primul om care a condus întreaga lume. El și-a dat acestei puteri prin introducerea excesului și a ororii, care nu se poate compara cu nimic altceva. Încă din timpul lui Nimrod, Babilonul a simbolizat depravarea și desfrânarea.

Nimrod a adus în lume și practica genocidului. Bunicul său Ham s-a asociat și cu alte rase și a adus pe lume copii de rase mixte, a fost convins de soția sa, malefica Naamah, să practice crimele rituale și canibalismul. Ea l-a învățat pe Ham că, ucigând și mâncând oameni cu pielea deschisă la culoare, descendenții lui își vor recăpăta cele mai înalte calități. De-a lungul secolelor care au urmat, descendenții cu pielea deschisă la culoare ai lui Șem, fiul cel mare al lui Noe, au fost măcelăriți ritual de descendenții întunecați ai lui Ham și Nimrod în cea mai persistentă campanie de persecuție rasială și religioasă.

[Nimrod](#) nu numai că i-a ucis și i-a mistuit pe descenden-

ții cu pielea deschisă la culoare ai lui Șem, dar în mânia și ura sa i-a și ars adesea de vii. Această formă de sacrificiu uman, care consta în consumul victimelor umane sacrificate, și-a derivat numele din combinarea numelui unchiului său, Canaan, și a zeului demon Baal, combinate în cuvântul „canibal”. Nimrod a fost cunoscut în istoria antică și sub numele de Marduk, Bel, Merodach...

<https://www.britannica.com/topic/Marduk>

ALTE NUME PENTRU >>NIMROD<<

ARES
BACCHUS or
DIONYSUS
EROS
Hephaestus
HERMES
PLUTO
(HADES)
POSEIDON
ZEUS
KRONOS
ABIR
SHAMASH

MARS
CUPID
VULCAN
MERCURY
PLUTO
NEPTUNE
JUPITER
SATURN
LUPERCUS
MARDUK
NEBO
CRONUS

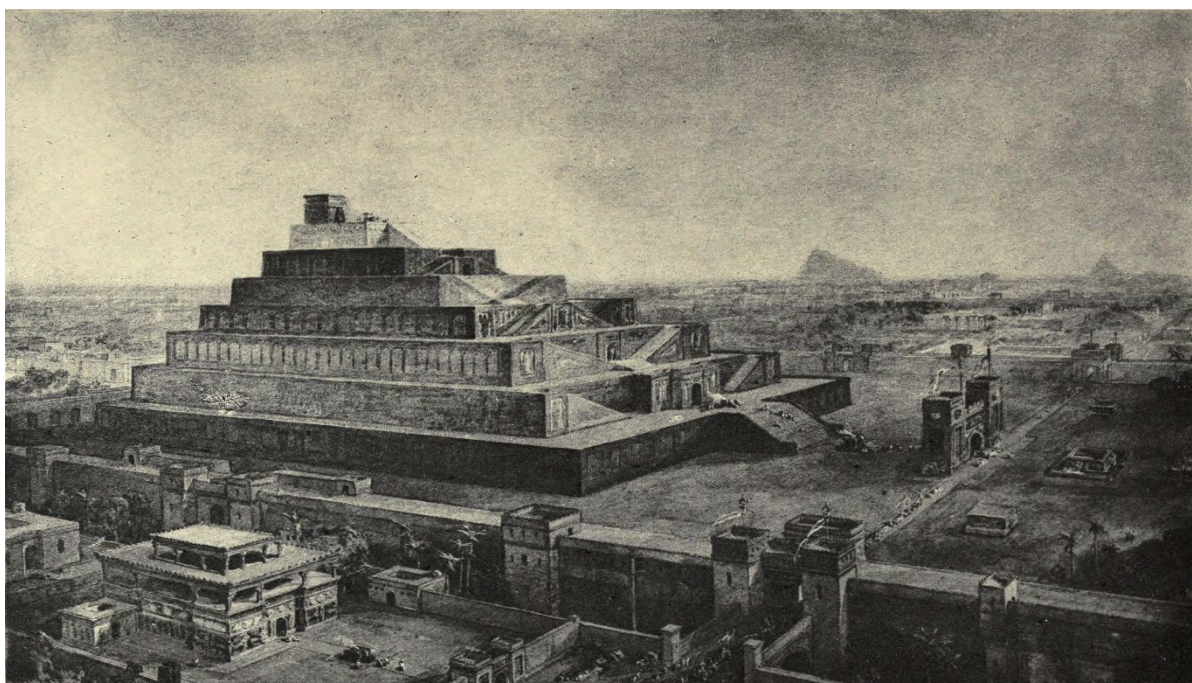
ODIN
WODAN,
OSIRIS
TAMMUZ
EL-BAR meaning
"God the Son"
MOLECH
BAAL, BEL
or BELUS --
meaning "Lord"
ATLAS
St. VALENTINE
DAGON --
the fish-god

Datorită importanței sale în istoria antică, Babilonul era cunoscut sub numele de tara lui Nimrod. Nimrod este citat și în majoritatea constituțiilor masonice vechi ca fondator al francmasoneriei.

Se pare că decăderea lui Nimrod a avut loc atunci când a început construirea Turnului Babel, un zigurat, sau turn templu, planificat să urce în ceruri. Din cauza ofensivei sale împotriva lui Dumnezeu, Șem, fiul cel mare al lui Noe, l-a condamnat și executat pe Nimrod.

Iosephus a spus că „Nimrod, nepotul negru al lui Ham, a fost decapitat de Șem”. Alte relatări adaugă că Șem a dezmembrat apoi trupul lui Nimrod și a trimis bucățile la templul păgân din Babilon, ca avertisment pentru preoți, că orgiile lor sexuale și sacrificiile de copii se vor încheia cu același fel de condamnare și execuție.

https://commons.wikimedia.org/wiki/File:The_walls_of_Babylon_and_the_temple_of_Bel.png

„Zidurile Babilonului și Templul lui Bel (sau Babel)”, de ilustratorul William Simpson din secolul al XIX-lea - influențat de investigațiile arheologice timpurii

În loc să se întoarcă de la ceremoniile lor abominabile ca urmare a avertismentului, preoții au intrat literalmente în clandestinitate. "Altarele lor nu mai erau tămâiate cu sânge uman", așa cum a descrie Kitto, marea autoritate palestiniană. Preoții au luat părțile lui Nimrod ca relicve pentru locurile lor secrete de întâlnire, care erau ascunse în grotte și sanctuare.

Aceasta a fost nașterea ascunselor Mysterien-Rituale, ale căror orgii nu mai puteau fi efectuate în templele publice. Datorită puterii lui Șem, preoții își desfășurau orgiile interzise departe de lumina zilei, în locurile lor secrete și ascunse.

Întâlnirile lor erau legate de ritualuri secrete, care nu aveau voie să fie comunicate lumii exterioare, sub pedeapsa cu moartea. Aceasta a fost originea gnosticilor, cunoscătorii care cunoșteau tainele. Acesta poate fi motivul pentru care Nimrod a devenit cunoscut drept fondatorul francmasoneriei, deoarece, după execuția sa, ritualurile lor fundamentale au fost create și invocate pentru a continua lucrarea sa malefică.

Istoria omenirii din ultimii trei mii de ani a fost povestea luptei dintre descendenții cu pielea deschisă la culoare ai lui Șem și descendenții cu pielea închisă la culoare ai fratelui său Ham, dar această luptă nu va fi găsită în nicio lucrare istorică. Se pare că înregistrările genocidului poporului lui Șem sunt păstrate în arhivele istoriei, dar nu există nicio școală sau universitate care să predea aceste fapte studenților săi. Acest lucru în sine

explică cel mai bine de ce este de obicei respinsă ca fiind "inexplicabilă". Motivul pentru această evoluție ciudată este, că descendenții lui Ham, au uzurpat procesul educațional tradițional pentru a-și continua lucrarea satanică prin preluarea preoției. De atunci, ei controlează sistemele de învățământ și le transformă în propriile lor scopuri satanice. Mult mai interesant este de asemenea, că nici o școală teologică din întreaga lume nu ia notă de acest fapt central al istoriei; un fir comun care străbate toate înregistrările evenimentelor.

În limba greacă, Șem apare ca Ehu, în **mitologia egipteană este Shu, fiul lui Ra, zeul soarelui**. A fost din cauza descendenței pretinse din Șem, de la Șem, că Ludovic, regele Franței, s-a autointitulat "Regele Soare". În orice caz, există o mulțime de puncte importante, iar unul a fost întotdeauna întunecat sau ascuns de către preoții care au controlat sistemul de învățământ timp de trei mii de ani, adevărul este că Șem a fost cel care a fondat și a creat marea civilizație a Egiptului.

Conducătorii Egiptului erau toți numiți faraon, de la cuvântul ebraic pira, care înseamnă „păr lung”. Egiptenii antici aveau părul scurt. Șem nu avea doar părul lung, ci era și deschis la culoare. În cronicile preoților, ei îl numesc pe Șem „Șufu” sau „Khufu”, ceea ce înseamnă păr lung. Ca mare războinic, Șem și-a lăsat pur și simplu oamenii să-i cucerească pe egiptenii băștinași. Pentru a-și comemora domnia, el a construit imediat Marea Piramidă din Giza. Babilonul a fost apoi preluat de Elam,

fiul lui Șem. Un descendent ulterior, Cyrus al Persiei, un elamit, a finalizat cucerirea finală a Babilonului și a construit marele Imperiu Persan. S-a remarcat faptul că Șem și-a obținut marele succes militar adoptând leul ca simbol al său, care este și astăzi simbolul conducătorilor. Marea Piramidă a fost numită mai târziu Khiut, orizontul, în care Khufu dispărea în fiecare seară, când orizontul vestic înghițea soarele.

După investigații arheologice intense, Astronomul Regal al Scoției a concluzionat că dovezile sunt de necontestat că Marea Piramidă din Giza a fost construită de Șem. El a găsit numele Shufu în interiorul piramidei, scris cu roșu, care corespundea culorii părului lui Șem. În plus, o inscripție a fost plasată în piramidă după moartea urmașului său, Amenhotep al IV-lea, *"El a pus capăt practicilor barbare ale preoților introduse de Naamah și anturajul ei, inclusiv Nimrod"*. Preoții l-au ucis pe Amenhotep al IV-lea pentru a-și putea continua orgiile lascive și sacrificiile de copii. Aceștia au recunoscut în fața lui Herodot că Marea Piramidă a fost construită de un "păstor rătăcitor", o afirmație îndoielnică, deoarece, în general, păstorii nu își construiau niciodată monumente atât de mari. Oricum, aceasta a fost una dintre expresiile de batjocură, pe care au arătat-o față de Șem după moartea acestuia. Alte inscripții ale preoților din secolele de istorie egipteană îl numeau pe Șem "porc", "pitic" și alte expresii care arătau ura lor față de el pentru că le-a ucis învățătorul, Nimrod. Alte inscripții din aceleași zone

îl lăudau pe degeneratul Ham, care a fost corupt de soția sa, malefica Naamah, și introdus în practicile sacrificiului uman și canibalismului.

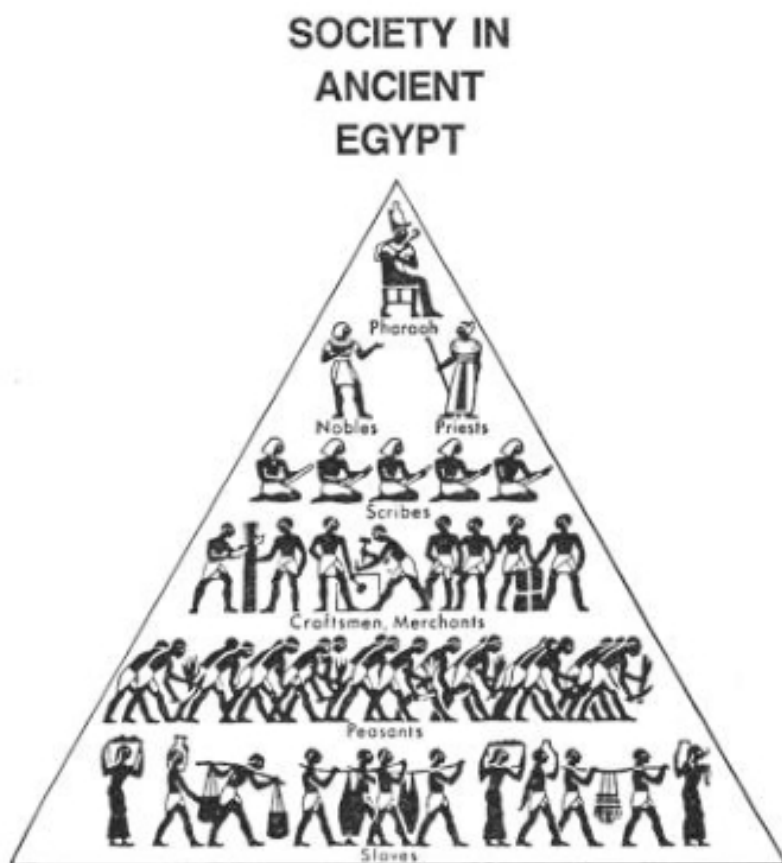
Civilizația egipteană și-a atins apogeul în timpul domniei lui Șem. Sfinxul este acum confirmat ca o imagine a sa. După moartea sa, preoții nu numai că și-au reluat practicile vicioase, dar au început și o campanie de succes pentru a-i înnegri numele în istorie, o campanie care a avut mare succes în ultimii trei mii de ani. De asemenea, au lansat campanii de pedepse crunte împotriva descendenților cu părul blond ai lui Șem, adesea ucigându-i sau ardându-i de vii.

Nu numai că au falsificat înregistrările despre Șem, dar au reușit să șteargă și cea mai mare parte a istoriei ulterioare despre descendenții săi cu pielea deschisă la culoare, Șemiții, care sunt uneori numiți și Șemiți.

Exploratorul arab Murtadi i-a menționat pe Num și Khufu (Shufu) ca fiind constructorii piramidelor care au trăit în timpul lui Noe. (Catalogul Muzeului Britanic, 1909). Șem este menționat și sub numele Menes, din ebraicul Meni sau om, care apare în Cartea egipteană a morților, referindu-se la Uranus și cei trei fii ai săi, o referire clară la Noe. Ham a devenit mai târziu cunoscut sub numele de zeul egiptean Amon.

Herodot a scris că primul rege al Egiptului a domnit până în anul 2320 î.Hr. Eusebiu a spus că trei sute de conducători succesivi au coborât din el, regii Thinite, care au fost Șemizeii de succes. Istoricul Murtado face referire

la Șem pe Menes. Fiind cel mai capabil fiu al lui Noe, Șem a avut calități exemplare, cu care au fost înzestrate toate civilizațiile ulterioare, Curajul, dorința de a crea și voința de a-i supune pe cei care au adoptat o formă de viață inferioară.

El este Adamitul care a creat civilizațiile pe care le cunoaștem deja. Pe de altă parte, descendenții lui Ham, canaaniții, au întruchipat impulsul satanic de a distruge civilizațiile și de a se răzvrăti împotriva lui Dumnezeu. J. Hewlitt a subliniat că Adamite înseamnă „gânditor”, iar Mena sau Man sau Menes creează omul gânditor. Acest lucru a supraviețuit până în zilele noastre în scena intelectuală – Mensa. Diferența a fost creată pentru a

ascunde descendența de la Adam, de la pre-Adamiți sau de la oamenii care nu gândesc. (Herrscher-Rassen des prähistorischen Menschen = Rasele conducătoare ale omului preistoric V. 2 p. 364). [Jewish Encyclopedia](#) spune că Șem a devenit rege al Ierusalimului, als der Repräsentant a lui Dumnezeu, pentru a putea continua lupta împotriva poporului sclav, canaaniții.

În Geneza găsim acest verset: „Binecuvântat fie Domnul, Dumnezeul lui Șem!” [Geneza 9:26](#).

26. El a mai zis: „Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Șem, și Canaan să fie robul lui! (Sau: lor.)

Șem a avut cinci fii: Elam, din care a ieșit Imperiul Persan; Assur, din care a apărut Imperiul Asirian; Arpacșad, Lud și Aram. Atât de impresionantă a fost referirea la numele Șem în lumea antică, încât numele său a devenit sinonim cu YHWH în multe înregistrări. Yahweh sau în versiunea ulterioară Iehova provine direct din verbul ebraic Hava(h), care înseamnă „Eu sunt”.

Din punct de vedere istoric, acest lucru a fost citit ca mai vechiul Khufu sau HFWF, în loc de YHWH și, prin urmare, există referire la Khufu sau Shem, constructorul Marii Piramide. Din cauza persecuției preoților asupra persoanelor cu pielea deschisă la culoare, Khufu, care este fonetic aproape identic cu ebraicul Haha (h), a devenit YHWH, dumnezeul Exodului din Egipt. [Enciclopedia Britannica](#) scrie despre „Iehova”, „Pronunția «Iehova» este o greșală, rezultată din faptul că printre creștini combinarea consoanelor YHWH cu

vocalele lui «ADHONAY», Domnul (Adonis), era folosită de iudei ca substitut pentru numele sacru YHWH, numit în mod obișnuit Tetragrammaton, sau cele patru consoane. Numele "Iehova" apare pentru prima dată în manuscrisul lui Martins Poggio în secolul al XIV-lea.". Prin urmare, numele Iehova, care este folosit în mod obișnuit în bisericele noastre, are doar cinci sute de ani!

Pentru a înțelege de ce numele lui Șem a fost șters sistematic și ascuns în spatele înregistrărilor istorice, trebuie să ne întoarcem la înregistrările nepotului său complet degenerat și malefic, Canaan. Canaan era atât de rău încât ultimul său testament față de copiii săi a fost o formulă pentru viciu. Scrie: "Iubește pe altul (adică numai din tribul său), Iubiți tâlhăria, iubiți desfrânarea, urâți pe stăpânii voștri și nu spuneți adevărul". Acest document extraordinar, Testamentul Canaanului, se găsește într-un singur loc în toată literatura teologică a lumii, în Talmudul babilonian, unde este prezentat astfel: "Cinci lucruri le-a poruncit Canaan fiilor săi: iubiți pe altul, iubiți tâlhăria, iubiți desfrânarea, urâți pe stăpânii voștri și nu spuneți adevărul." [**Pesachim 113**](#)

Voința Canaanului a fost descrierea canaaniților pentru toate acțiunile lor de-a lungul celor trei mii de ani. Între timp, poporul lui Șem nu mai știe nimic despre acest document. Canaaniții au încercat în zadar să se "convertească" și să se abată de la căile lor rele. Dacă descendenții lui Șem ar fi fost avertizați cu privire la aceste porunci transmise în document, istoria ar fi putut

urma un curs diferit în ultimii trei mii de ani. Voința lui Canaan este încă prezentă astăzi în instrucțiunile moștenitorilor lui Canaan, care controlează în prezent ordinea mondială.

În același timp, ea rămâne necunoscută oamenilor care continuă să fie jefuiți, înrobiți și masacrați de canaaniți. Testamentul Canaanului conține instrucțiunile importante pentru a rezista blestemului Canaanului, care i-a alungat în sclavie.

Instrucțiunea „Urați-vă stăpânii”, care se referă la Șem, Iafet și la descendenții lor, și anume, este o poruncă de a comite genocid împotriva poporului lui Șem. Din acest motiv, toate ritualurile canaanite ulterioare se bazează pe aceste încurajări de a lupta și de a comite acte de violență împotriva poporului lui Șem. Ele nu sunt doar decisive pentru toate revoluțiile și "mișcările liberale" de atunci, ci și o motivație principală pentru comiterea de crime în masă și continuarea războaielor rasiale. Din cauza acestei mușamalizări istorice de trei mii de ani, poporul lui Șem nu a înțeles niciodată că sunt în pericol și de multe ori au cedat în fața masacrului lor, pentru că îi este imposibil din cauza bunătății sale fundamentale, să creadă în nerușinarea canaaniților. Voința lui Canaan i-a fost întotdeauna ascunsă, deoarece acesta este programul de bază al conspirației și al ritualurilor secrete, ceea ce le permite canaaniților să își îndrepte ura asupra descendenților lui Șem.

În cartea sa ["The Mystery of the Ages",/ SECRETUL VEACURILOR p.181](#), Herbert Armstrong comentează: „Canaanii, care erau de rasă întunecată, colonizase țara; Dumnezeu le-a poruncit israeliților să-i alunge” (p. 172). Armstrong citează [Numeri 33](#) ca bază pentru referința sa.

Cananiții trebuiesc nimiciți.

50. Domnul a vorbit lui Moise în câmpia Moabului, lângă Iordan în fața Ierihonului. Și a zis:

51. „Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: «După ce veți trece Iordanul și veți intra în țara Canaanului,

52. să izgoniți dinaintea voastră pe toți locuitorii țării, să le dărâmați toți idolii de piatră, să le nimiciți toate icoanele turnate, și să le nimiciți toate înălțimile pentru jertfe.

53. Să luați țara în stăpânire, și să vă așezați în ea; căci Eu v-am dat țara aceasta, ca să fie moșia voastră.

54. Să împărțiți țara prin sorți, după familiile voastre. Celor ce sînt în număr mai mare, să le dați o parte mai mare, și celor ce sînt în număr mai mic, să le dați o parte mai mică. Fiecare să stăpînească ce-i va cădea la sorți; s-o luați în stăpânire, după Șemințiile părinților voștri.

55. Dar dacă nu veți izgoni dinaintea voastră pe locuitorii țării, aceia dintre ei pe cari îi veți lăsa, vă vor fi ca niște spini în ochi și ca niște ghimpi în coaste: vă vor fi vrăjmași în țara în care veți merge să vă așezați.

56. Și vă voi face și vouă cum hotărîșem să le fac lor.”

De-a lungul secolelor de opresiune și crimă în masă, Dumnezeu nu a stat niciodată departe de poporul Său. Dimpotrivă, el i-a îndemnat în repetate rânduri să ia ei înșiși măsuri și să se elibereze de pericolul reprezentat de canaaniți. În primii ani ai acestei lupte, a fost încă posibil

copiilor Săi să-l audă și să-l asculte. Viziunea lui Obadia este relatată în [Obadia 20](#):

20. Dar prinșii de război ai acestei oștiri a copiilor lui Israel, vor stăpîni țara Cananiților pînă la Sarepta, și prinșii de război ai Ierusalimului, cari sînt la Sefarad, vor stăpîni cetățile de miază-zi.

În mod Șemnificativ, Versiunea Standard Revizuită [a Bibliei] omite complet menționarea canaaniților. Bătălia s-a prelungit de-a lungul secolelor. În [Iosua 17:13](#) citim:

13. Cînd copiii lui Israel au fost destul de tari, au supus pe Cananiți la un bir, dar nu i-au izgonit.

Dumnezeu Și-a exprimat voința în cele mai puternice porunci adresate copiilor Săi în [Numeri 33:52-56](#):

52. să izgoniți dinaintea voastră pe toți locuitorii țării, să le dărîmați toți idolii de piatră, să le nimiciți toate icoanele turnate, și să le nimiciți toate înălțimile pentru jertfe.

53. Să luați țara în stăpînire, și să vă așezați în ea; căci Eu v-am dat țara aceasta, ca să fie moșia voastră.

54. Să împărțiți țara prin sortii, după familiile voastre. Celor ce sînt în număr mai mare, să le dați o parte mai mare, și celor ce sînt în număr mai mic, să le dați o parte mai mică. Fiecare să stăpînească ce-i va cădea la sortii; s-o luați în stăpînire, după Șemințiile părinților voștri.

55. Dar dacă nu veți izgoni dinaintea voastră pe locuitorii țării, aceia dintre ei pe cari îi veți lăsa, vă vor fi ca niște spini în ochi și ca niște ghimpi în coaste: vă vor fi vrăjmași în țara în care veți merge să vă așezați.

56. Și vă voi face și vouă cum hotărîșem să le fac lor.“

Copiii lui Israel, urmașii lui Șem, L-au urmat pe Dumnezeu și au purtat război împotriva canaaniților.

Dar în generațiile ulterioare au pierdut Șemnalul țintei lor, permițându-le canaaniților să trăiască alături de ei. În această perioadă a istoriei, au avut loc mari victorii împotriva dușmanului lor istoric, după cum este relatat în [Judecători 1:17](#):

17. Iuda a pornit cu fratele său Simeon, și au bătut pe Cananiți cari locuiau la Jefat; au nimicit cetatea cu desăvârșire, și au numit-o Horma (Nimicire).

Această victorie s-a întâmplat deoarece copiii lui Israel erau profund disperați și au căutat îndrumare de la Domnul. [Judecători 1:1-5](#):

1. După moartea lui Iosua, copiii lui Israel au întrebat pe Domnul, și au zis: „Cine dintre noi să se suie întâi împotriva Cananiților, ca să pornească lupta cu ei?

2. Domnul a răspuns: „Iuda să se suie; iată că am dat țara în mâinile lui.»

3. Și Iuda a zis fratelui său Simeon: „Suie-te împreună cu mine în țara care mi-a căzut la sorț, și să luptăm împotriva Cananiților; și voi merge și eu cu tine în țara care ți-a căzut la sorț.“ Și Simeon s-a dus cu el.

4. Iuda s-a suit, și Domnul a dat pe Cananiți și pe Fereziți în mâinile lor; au ucis zece mii de oameni la Bezec.

5. Au găsit pe Adoni-Bezec la Bezec; au pornit lupta împotriva lui, și au bătut pe Cananiți și Fereziți.

Mai târziu, învingătorii au căzut din nou în practicile rele ale celor pe care îi cuceriseră și din nou au fost pedepsiți de Domnul. [Judecători 4:1,2](#):

1. Copiii lui Israel iarăși au făcut ce nu place Domnului, după moartea lui Ehud.

2. Și Domnul i-a vîndut în mîinile lui Iabin, împăratul Canaanului, care domnea la Hațor. Căpetenia oștirii lui era Sisera, și locuia la Haroșet-Goim.

Un verset ulterior din Cartea [Judecători 4:23,24](#), dezvăluie că israeliții l-au învins pe Iabin și l-au distrus pe el și pe canaaniți.

23. În ziua aceea, Dumnezeu a smerit pe Iabin, împăratul Canaanului, înaintea copiilor lui Israel.

24. Și mîna copiilor lui Israel a apăsăat greu asupra lui Iabin, împăratul Canaanului, pînă ce au nimicit pe Iabin, împăratul Canaanului.

[Exodul 15:15](#) spune:

15. Se înspăimîntă căpeteniile Edomului, Și un tremur apucă pe războinicii lui Moab; Toți locuitorii Canaanului leșină dela inimă.

Interpretarea lui [Nelson](#) enumeră mai mult de optzeci și cinci de versete biblice care se referă la canaaniți. Majoritatea referințelor sunt nefavorabile și fără excepție stabilesc decizia lui Dumnezeu de a pedepsi poporul Său din cauza nelegiuirilor lor. [Ezechiel 16:1-3](#):

1. Cuvîntul Domnului mi-a vorbit astfel:
2. „Fiul omului, arată Ierusalimului urîciunile lui!
3. Și spune-i: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu, către cetatea Ierusalimului: „Prin obîrșia și nașterea ta ești din țara Cananiților; tatăl tău era Amorit, și mama ta Hetită.

Având în vedere numărul mare de referiri la canaaniți în Biblie, este surprinzător faptul că liderii religioși îi menționează foarte rar. Într-adevăr în realitate, mulți dintre liderii religioși seculari sunt activi în alianță cu canaaniții, permițându-le chiar să strângă milioane de dolari prin contribuțiile creștinilor creduli.

Cu siguranță, practicile barbare ale canaaniților nu au fost niciodată secrete sau necunoscute în antichitate, după cum reiese din multitudinea de referințe disponibile. [Psalmul 106:37-38:](#)

37. Și-au jertfit fiii și fiicele la idoli,

38. au vărsat sânge nevinovat, sângele fiilor și fiicelor lor, pe cari i-au jertfit idolilor din Canaan, și țara a fost spurcată astfel prin omoruri.

Datorită acestor înregistrări bine documentate despre practicile lor satanice, Dumnezeu a emis o serie de porunci, ca alte triburi să nu se căsătorească într-e ei cu acești oameni. Isaac i-a dat lui Iacov una dintre aceste porunci. [Geneza 28:1:](#)

Isaac a chemat pe Iacov, l-a binecuvântat, și i-a dat porunca aceasta: „Să nu-ți iei nevastă dintre fetele lui Canaan.

Am stabilit deja acest lucru anterior, conform căruia Miriam și Iacov s-au întors împotriva lui Moise din cauza căsătoriei sale cu o femeie cușidă sau de culoare. Oamenii din antichitate au fost conștienți de necesitatea de a-și proteja originile genetice și erau, de asemenea, conștienți de faptul că acest lucru ar putea dispărea în decurs de o generație din cauza unei căsătorii greșite.

Interdicția de a se amesteca, cu canaaniții închinători la demoni este încă păstrată într-una dintre cele mai puternice instrucțiuni ale lui Dumnezeu. [Exod 34:15,16](#)

15. Ferește-te să faci legământ cu locuitorii țării, ca nu cumva, curvind înaintea dumnezeilor lor, și, aducându-le jertfe, să te poftască și pe tine, și să mănânci din jertfele lor,

16. ca nu cumva să iei din fetele lor neveste fiilor tăi, și astfel, fetele lor, curvind înaintea dumnezeilor lor, să târască și pe fiii tăi să curvească înaintea dumnezeilor lor.

Dumnezeu i-a caracterizat pe canaaniți după cum urmează: "Și le voi aduce groază și rău peste toate

împărățiile pământului [Referire la diaspora], ca o rușine și un proverb, o batjocură și un blestem în toate locurile în care îi voi trimite". [Ieremia 24:9](#):

9. Îi voi face de pomină, o pricină de nenorocire pentru toate împărățiile pământului, de ocară, de batjocură, de rîs, și de blestem, în toate locurile unde îi voi izgoni.

Astfel îi vedem pe canaaniți, redenumiți fenicieni, răspândiți pe toate rutele comerciale și pe toate căile de comerț de pe întreg pământul.

Așa cum a profetit Dumnezeu, ei au răspândit corupția, teroarea și devastarea oriunde i-a alungat. Mai târziu cunoscuți sub numele de venețieni, ei au dominat rutele comerciale. Când s-au stabilit în interiorul țării, s-au specializat ca negustori și mai târziu ca bancheri, în cele din urmă și inclusiv un grup, astăzi cunoscuți sub numele de ["nobilimea neagră"](#), care pare să aibă și astăzi o putere insurmontabilă.

Dumnezeu a continuat să își avertizeze poporul împotriva răspândirii canaaniților. [Deuteronom 7:2-5 \[5. Cartea lui Moise VT\]](#): "... să-i loviți, să-i nimiciți cu desăvârșire, să nu faceți nicio alianță cu ei (*organizații precum Liga Națiunilor sau Organizația Națiunilor Unite*), și nici nu le arătați milă. Să nu-ți dai fiica fiului ei, nici pe fiica lui să nu-i dai fiului tău. Din cauza lor, fiul tău se va îndepărta de Mine, pentru că slujesc altor dumnezei. Altfel, mânia Domnului se va aprinde împotriva lor și vă va nimici pe loc. Dar dacă ai de-a face cu ei, nimicește-le altarele și dărâmați chipurile lor, tăiați-le pădurile și ardeți idolii lor în foc."

2. cînd Domnul, Dumnezeuul tău, ți le va da în mîni, și le vei bate, să le nimicești cu desăvîrșire, să nu închei legămînt cu ele, și să n-ai milă de ele.
3. Să nu te încuscrești cu popoarele acestea, să nu măriți pe fetele tale după fiii lor, și să nu iei pe fetele lor de neveste pentru fiii tăi;
4. căci ar abate dela Mine pe fiii tăi, și ar sluji astfel altor dumnezei; Domnul S-ar aprinde de mînie împotriva voastră și te-ar nimici îndată.
5. Dimpotrivă, iată cum să vă purtați cu ele: să le surpați altarele, să le sfărîmați stîlpii idolești, să le tăiați pomii închinați dumnezeilor lor și să ardeți în foc chipurile lor cioplite.

Aceasta a fost o instrucțiune directă, de a distruge grotle și sanctuarele sectelor secrete închinătoare la demoni, cunoscute astăzi sub numele de **Francmasonerie**. Interzicerea imaginilor idolilor a fost înțeleasă greșit de mulți creștini bine intenționați. Dumnezeu nu a interzis imaginile – a interzis imaginile obscene ale cultului lui Baal (Bel, Moloh, Marduc, Nimrod) und Aștoret (Astarte, Ishtar, Isis, Afrodita, Semiramis, Inanna, **Maria**), create pentru a evoca excitarea sexuală ca parte a ritualurilor lor obscene. Lupta împotriva obscenității continuă și astăzi, deși de multe ori se pare că creștinii americani o pierd.

SEMIRAMIS
Y TAMUZ

BABILONIA

NAMMU
Y ENKI

SUMERIA

VIRGEN MARIA
Y NIÑO JESUS

ROMA

EGIPTO

ISIS Y
HORUS

ASIA

SHINGMOO
Y SU HIJO

INDIA

DEVAKI Y
KRISHNA

Dear Christians,
Our Family would like to thank you for continuing all of
our holiday traditions. Our X-Mas Tree, Wreaths, Easter
Bunnies & Eggs, still honor us.

Your Pagan Gods
Baal, Ishtar & Tammuz

Deuteronomy 12:28-32

Our Holidays are all Pagan, Becasue their STILL BEING Worshiped!

Babylon 2000 BC	Egypt 1600 BC	Persian 600 BC	Greek 300 BC	Roman 30 BC	Renaissance 1300 AD	Modern 1700 AD
Nimrod	Osiris	Bel	Zeus	Baal	Jehovah	Moloch
200 years after the Flood Nimrod was the 1st King who ruled over all the people of the earth. He deemed himself a god and built the Tower of Babel to reach into Heaven to try to kill GOD via Alchemy but GOD split his nation into many nations. Nimrod's Kingdom fell but each nation left still worshipping Nimrod, His Wife, and his Son but under different names which are still being worshipped til today (Genesis 11:1-9)						
Ishtar	Isis	Inanna	Semiramis	Diana	Virgin Mary	Columbia
She was Nimrod's Wife, after his Death she gave birth to Tammuz who she claimed was Nimrod reborn via the miricale of a "VIRGIN BIRTH" and from a fertility ritual she performed using EGGS and RABBITS. She also stated that Nimrod's Spirit lived inside of Pine Trees which you were required to bring into your home and worship it once a year which is why you Bow to get your presents. (Jeremiah 7:19)						
Tammuz	Horus	Mithra	Bacchus	Serapis	Jesus	Jesus
Tammuz was born on DECEMBER 25th and claimed to have the power of resurrection. Through the power of the rulling elites of the world, the latest being the Vatican, his image though it has changed has managed to replace the true image and name of the Messiah of the Holy Bible who is nameed Yahawahshi and is of Negro decent. (Revelation 1:13)						

Deuteronom 12:28-32

28. Păzește și ascultă toate aceste lucruri pe cari ți le poruncesc, ca să fii fericit, tu și copiii tăi după tine, pe vecie, făcînd ce este bine și ce este plăcut înaintea Domnului, Dumnezeului tău.

Israel să nu se ia după Cananiți.

29. După ce Domnul, Dumnezeul tău, va nimici toate neamurile pe cari le vei izgoni dinaintea ta, dupăce le vei izgoni și te vei așeza în țara lor,

30. vezi să nu te lași prins în cursă, călcînd pe urmele lor, dupăce vor fi nimicite dinaintea ta. Ferește-te să nu cercetezi

despre dumnezeii lor și să zici: „Cum slujeau neamurile acestea dumnezeilor lor? Și eu vreau să fac la fel.”

31. Tu să nu faci așa față de Domnul, Dumnezeul tău; căci ele slujeau dumnezeilor lor, făcând toate urâciunile pe cari le urăște Domnul, și ele chiar își ardeau în foc fiii și fiicele lor în cinstea dumnezeilor lor.

32. Voi să păziți și să împliniți toate lucrurile pe cari vi le poruncesc eu; să n-adăugați nimic la ele, și să nu scoateți nimic din ele.

În crearea acestor nevoi (nu erau cereri), Dumnezeu nu a oferit un program pentru un picnic școlar, ci doar un program care să permită poporului Său să supraviețuiască pe acest pământ. Pe de altă parte, El a avertizat, [Zaharia 9:6](#):

6. Străinul se va așeza în Asdod, și voi frînge mîndria Filistenilor.

În cazul în care poporul Său nu Îi urmează instrucțiunile, Dumnezeu a descris în mod specific ce se va întâmpla și, făcând acest lucru, a descris exact lumea de astăzi.

„Dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului Dumnezeului tău, ca să păzești poruncile Lui și să le îplinești, și dacă nu vei împlini legile Lui pe care ți le dau astăzi, atunci toate aceste blesteme vor veni peste tine și te vor ajunge... Străinul care va fi în cetățile tale [canaaniții sau urmașii lor] se va ridica foarte mult, mai sus decât tine, iar tu vei cădea foarte jos. El îți va da împrumut, iar tu nu-i vei da împrumut; el va fi capul, iar tu va fi coada.” ([Deuteronom 28:15, 43-44](#))

15. Dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate poruncile Lui și

toate legile Lui, pe cari ți le dau astăzi, iată toate blestemurile cari vor veni peste tine și de cari vei avea parte.

43. Străinul care va fi în mijlocul tău se va ridica tot mai sus peste tine, iar tu te vei pogorî tot mai jos;

44. el îți va da cu împrumut, și tu nu-i vei da cu împrumut; el va fi fruntea și tu vei fi coada.

Fără îndoială, aceasta este situația care există astăzi în Statele Unite. Venețienii controlează Sistemul Rezervei Federale, ne împrumută nouă, dar noi nu le împrumutăm lor, ei sunt capul și noi suntem coada.

Blestemul Satanei s-a abătut asupra omenirii, canaaniții se răspândesc acum pe tot pământul ca o ciumă malefică. [Geneza 10:18](#):

18. pe Arvadiți, pe Țemariți, pe Hamatiți. În urmă, familiile Cananiților s-au împrăștiat.

Familiile canaaniților s-au răspândit în toate direcțiile. Această diasporă a adus probleme fiecărei națiuni în care acești oameni au ajuns. [Ezechiel 16:3, 45 și 46](#) enumeră triburile rasiale ale canaaniților, denigrându-i individual:

3. Și spune-i: „Așa vorbește Domnul Dumnezeu, către cetatea Ierusalimului: „Prin obârșia și nașterea ta ești din țara Cananiților; tatăl tău era Amorit, și mama ta Hetită.

45. Tu ești fata mamei tale, care s-a desgustat de bărbatul și copiii ei. Tu ești sora surorilor tale, cari s-au desgustat de bărbații și copiii lor. Mama voastră era o Hetită și tatăl vostru un Amorit.

46. Sora ta cea mai mare, care locuiește la miază-noapte de tine, este Samaria, ea și fiicele ei; și sora ta cea mai mică este Sodoma și fiicele ei, și locuiește la miază-zi de tine.

Când Isus, Als Jesus, sfătuitorul compasiunii, a fost rugat să vindece o femeie canaanită, el a denigrat-o ca și câine.

[Matei 15:22,26:](#)

22. Și iată că o femeie cananeancă, a venit din ținuturile acelea, și a început să strige către El: „Ai milă de mine, Doamne, Fiul lui David! Fiică-mea este muncită rău de un drac.”

26. Drept răspuns, El i-a zis: „Nu este bine să iei pînea copiilor, și s-o arunci la căței!”

Prin copii se înțelege copiii lui Israel și că, canaaniții erau câini. Ea a insistat și el a vindecat-o în cele din urmă pe fiica ei.

Partidele politice ale canaaniților erau fariseii, saducheii, zeloții, esenienii, asasinii, herodienii și cărturarii. Un grup ulterior, edomiții, descindeau din Esau (și Edom) s-au căsătorit cu turcii, creând un amestec turco-edomit, care mai târziu au devenit cunoscuți sub numele de Khasari, locuitorii Israelului de astăzi, potrivit marelui cercetător iudeu [Arthur Koestler](#).

Canaaniții erau împărțiți în amoriți, hitiți, moabiți, madianiți, filistenii, amoniți, edomiți, sidonieni, sefardiți, periziți/hetiți, ghirgasiți, amoriți, canaaniți, fereziți, heviți, iebusiți și triburi afiliate, toate fiind în general defăimate în Biblie.

[Exod 3:17:](#)

17. și am zis: «Vă voi scoate din suferința Egiptului, și vă voi duce în țara Cananiților, Hetiților, Amoriților, Fereziților, Heviților și lebusiților, într-o țară unde curge lapte și miere.»

„Feriziții sunt dușmanii lui Dumnezeu, amoniții se închină lui Moloh Chemoș și sunt posedați de demoni.” Așodiții/filistenii se închinau zeului-pește, Dagon, erau

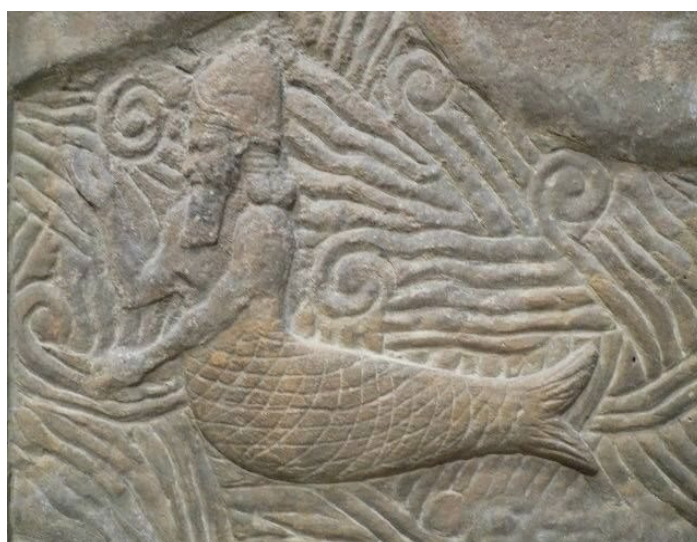
tâlhari și îl urau pe Dumnezeu (așa cum este conșemnat în [Muzeul Britanic](#)).

Relief din piatră

acum la Muzeul Pergamon din Berlin

din Asiria, aflat

Sumerian Merman. (Louvre) <http://www.world-spirit-art.com/apps/photos/photo?photoid=4642261>

Egiptenii erau cunoscuți ca fiind adepți ai [magiei](#) negre, care a dus la respingerea lui Agar [roaba și femeia lui Avraam, mama lui Ismael] de către Dumnezeu. Amoriții au fost blestemați de Dumnezeu ([Ezra 9:1](#)).

1. După ce s-a sfârșit lucrul acesta, căpeteniile s-au apropiat de mine, și au zis: „Poporul lui Israel, preoții și Leviții nu s-au despărțit de popoarele acestor țări, și au făcut urâciunile lor,

ale Cananiților, Hetiților, Fereziților, Iebusiților, Amoniților, Moabiților, Egiptenilor și Amoriților.

Hitul a fost definit ca înșemnând, a distruge sau a înspăimânta, în timp ce perisite a fost folosit pentru conflict și haos, sefardimii (cele două orașe) erau revoluționari, iebusit a înșemnat, a călca cu picioarele.

În lucrarea sa monumentală "Istoria iudeilor", Joseph Kastein scrie la p. 19: „Sectele canaanite erau strâns legate de solul și se manifestau prin forțele naturii, în special prin puterea fertilizării...Această putere sau divinitate se numea Baal... Ori de câte ori apărea o întrebare cu privire la națiunea lor, ei cunoșteau un singur Dumnezeu și recunoșteau o singură idee - conducerea preoțească.”

Prin urmare, Kastein a recunoscut că canaaniții erau secte ale fertilității, însă el nu a interpretat cultul lui Baal ca zeu al fertilității, cu ritualurile obscene ale reginei sale, Aștoret, care era atât de detestată în lumea antică, că de fiecare dată când Baal era menționat în acest context, cu privire la numele corect, era adăugarea pentru Baal "bosheth" - rușine sau rușinos, De aici provin numele Ishbosheth, Mephibosheth etc.

Natura distructivă a canaaniților în alte națiuni în care s-au stabilit nu a fost nicăieri mai evidentă decât în Egipt, prima țară care a fost coruptă de practicile lor barbare. În original, "Baal" înseamnă pur și simplu Domn în limba canaaniților. Obscenitatea ritualurilor s-a transformat curând în imaginea populară a lui Baal, cu trei capete: cap de pisică, cap de om și cap de broască.

Sursa: https://sl.m.wikipedia.org/wiki/Slika:Baal_%28Demon%29.jpg#file

Soția sa, Ashtoreth/ Aștoret, cunoscută și sub numele de Astarte și Ishtar, a fost principala zeiță a canaaniților.

Sursa: <https://ro.wikipedia.org/wiki/Astaroth>

De asemenea, ea a reprezentat principiul reproducerii în natură, și, în cazul în care cuiva i-ar putea scăpa, fiecare dintre ritualurile lor era un obicei sexual. În Babilon,

templele lui Baal și Ashtoreth erau de obicei împreună. Acestea erau folosite în principal ca locuri de prostituție, în care femeile preot erau prostituate, iar bărbații preoți erau homosexuali, la dispoziția credincioșilor acestei credințe. Cultul zeilor canaaniți consta în orgii și toate templele lor erau cunoscute drept centre ale viciului. De asemenea, acestea au dat naștere ceremoniilor voodoo, care au devenit ritualuri ale festivalurilor bisericești din Etiopia de etiopianul Ietro, învățătorul lui Moise. Aceleași ritualuri încântă acum turiștii din Caraibe.

Nu a trecut mult timp până când ceremoniile simple și păcătoase i-au plictisit pe închinătorii lui Baal. Ei căutau o mai mare emoție în ritualurile de sacrificiu uman și canibalism, în care se efectuau tortura și uciderea copiilor mici. Pentru a-și spori puterea asupra poporului, preoții canaaniți au cerut ca toți întâii născuți să fie sacrificați zeilor lor demonici.

Această practică indecentă și barbară a fost menționată în [Isaia 57:3-5](#):

3. „Dar voi, apropiați-vă încoace fii ai vrăjitoarei, sămînța precurvarului și a curvei!
4. De cine vă bateți voi joc? Împotriva cui vă deschideți voi gura larg, și scoateți limba? Nu sînteți voi niște copii ai păcatului, o sămînță a minciunii,
5. care se încălzește pentru idoli supt orice copac verde, care junghe pe copii în văi, supt crăpăturile stîncilor?

În consecință, Isaia nu numai că se revoltă împotriva izbucnirilor obscene, orgiei nebună de sînger, a grimaselor lor lascive și de asemenea, obiceiurile lor bine păstrate, de practicare a ritualurilor crude în „dumbrăvi”

și „sancture”, unde puteau ucide copii fără a fi văzuți și pedepsiți de descendenții lui Șem.

Regele Solomon a fost influențat de ucigașii de copii și a construit un altar pentru Milcom (Moleh, din ebraicul melekh, care înseamnă rege) [Împărați 11:5-8](#):

5. Solomon s-a dus după Astartea, zeița Sidonienilor, și după Milcom, urâciunea Amoniților.

6. Și Solomon a făcut ce este rău înaintea Domnului, și n-a urmat în totul pe Domnul, ca tatăl său David.

7. Atunci Solomon a zidit pe muntele din fața Ierusalimului un loc înalt pentru Chemoș, urâciunea Moabului, pentru Moloc, urâciunea fiilor lui Amon.

Moleh sau Moloh era venerat de închinătorii săi prin aprinderea unui foc mare pe altarul său. Părinții au fost apoi forțați să-și arunce copiii în foc. În timpul săpăturilor din Gezer (Faraonul Merneptah s-a autointitulat cuceritorul Gezerului după ce a pus capăt ritualurilor obscene ale canaaniților din Gezer) a găsit Macalister sub patronajul al Fondului de cercetare palestinian între 1904 și 1909 în stratul geologic al Canaanului de aproximativ 1500 î.Hr. ruinele unui "loc înalt", a unui templu al lui Ashtoreth, care conținea zece coloane de piatră neterminate, cinci până la unsprezece picioare înălțime, în fața căruia se efectuau sacrificii umane. Macalister a găsit un număr mare de vase printre dărâmăturile acestui "loc înalt", care conținea rămășițe de copii, care au fost sacrificați lui Baal. O altă practică crudă a fost așa-numitul sacrificiu al pietrei de temelie. Atunci când se construia o casă, un copil era sacrificat, iar trupul acestuia era zidit în perete pentru a aduce noroc restului familiei. Multe dintre acestea au fost găsite în Gezer. Ele au fost

găsite și la Megiddo, Ierihon și în alte locuri." ([Halley's Bible Handbook](#)=Manualul biblic al lui Halley).

Halley a remarcat, de asemenea, că Macalister a găsit o mulțime de imagini și plăci cu Ashtoreth în acest "loc înalt", cu organe genitale grotesc de exagerate pentru a stimula actele sexuale. Imaginile cu Ashtoreth au fost găsite în multe zone ale Canaanului, cu sâni supraaccentuați, zâmbete senzuale, ochi puternic accentuați și nuditate. Natura demonică a acestui cult al sexului poate fi urmărită direct până la unirea lui Ham cu vrăjitoarea Naamah pe chivot. Colonelul Garnier a scris în lucrarea sa [The Worship of the Dead](#) = Cultul morților": „*Naamah era venerată pentru frumusețea, talentul, energia, pofta și cruzimea ei și era de origine nefilimă (îngeri căzuți).*”

[Enciclopedia Judaica](#) descrie demonologia canaanită ca fiind o reprezentare a lui [Lilith](#), vampirul, Reseph, zeul Nenorocirilor, Dever, zeul ciumei și zeul lumii de dincolo, Mot de la mavet, cuvântul ebraic pentru moarte.

În ciuda notorietății lor ca influență distructivă în lumea antică, canaanii și zeul lor demonic Baal au apărut rareori în lucrările influente din Orientul Apropiat antic. Marea istorie a Egiptului a lui Gaston Maspero „The Dawn of Civilization = Începuturile civilizației”, publicată în 1894 și reeditată în 1968, nu menționează nici Baal, nici Canaan. H. R. Halls „Ancient History of the Near East = Istoria antică a Orientului Apropiat”, nu-i menționează pe Șem sau Canaan în indexul său. Baal are o singură semnificație. Nu se poate determina în ce măsură acest lucru se datorează falsificării și distrugerii deliberate a înregistrărilor istorice de către preoțimea

egipteană, dar rezultatul este evident. Un alt factor decisiv este dispariția bruscă a numelor "Canaan" și "canaanit" din toate documentele istorice după 1200 î.Hr. Cum s-a întâmplat acest lucru? Pur și simplu și-au schimbat numele.

Unele capitole din enciclopedie menționează: "După 1200 î.Hr. numele canaaniților a dispărut din istorie. Ei și-au schimbat numele în fenicieni." Acest lucru le-a oferit celor mai mulți oameni de pe pământ o viață nouă. Barbarii canaaniți dispăruseră. Fenicienii, mai civilizați, care păreau a fi negustori inofensivi, le-au luat locul. Aveau monopolul asupra culorii violet [purple dye], care avea un preț ridicat în întreaga lume antică și cu care canaaniții și-au pus numele în circulație controlând aceste bunuri, autointitulându-se fenicieni, din Fenicia (phoenikiea), cuvântul grecesc pentru violet. De la începutul istoriei lor, fenicienii canaaniți au avut întotdeauna monopolul asupra câtorva produse selectate în administrația lor. Mai târziu, au avut un monopol asupra Staniului timp de mai multe secole, până când grecii au descoperit staniu în Cornwall, în jurul anului 233 î.Hr. Iosif din Arimateea, unchiul lui Isus, a fost creditat ca proprietar al unor mari mine de staniu în Cornwall.

Schimbarea numelui nu înseamnă că canaaniții au abandonat închinarea la Baal și Aștoret. Ei au devenit mai precauți în cultul lor față de Baal, iar în coloniile pe care le-au înființat de-a lungul Mediteranei și-au construit temple dedicate femeii din neamul lor, Aștoretei. În orașul egiptean [Memphis](#), Templul fenician al lui Aștoret a fost cea mai mare clădire religioasă. Ea era cunoscută

acolo ca soția zeului principal El și a celor șaptezeci de zeități ale sale. În ritualurile sale, ea era uneori venerată ca demonul masculin **Astaroth**, care a supraviețuit în obiceiurile europene sub numele de Astara sau **Ostara**. În această formă, el a devenit zeul patron al **mișcării naziste** din Germania.

Cel mai vestic avanpost al fenicienilor a fost Cadiz, o colonie feniciană care și-a luat numele de la gadirul sau fortăreața Semitică [vezi și **Agadir (Maroco)– Castelul Depozit**]. Cea mai importantă colonie, care a devenit curând rivala Romei, a fost Cartagina, unde s-au stabilit în jurul anului 900 î.Hr. Numele provine din ebraică, Kart-hadshat sau oraș nou. Fenicienii își numeau deseori orașele cu sufixul "nou". În secolul al V-lea, cartaginezii au luptat împotriva grecilor și au fost victorioși, dar au fost atacați de Roma cu toate forțele în 264 î.Hr. A urmat o serie de războaie, numite Războaiele Punice, deoarece cartaginezii își spuneau Punici [latină Poeni = Punic]. Sf. Augustin a menționat, că poporul punic însuși în cadrul poporului lor se numeau "Chanani" sau canaaniți, dar acest nume era ca un cod secret. Nu l-au folosit niciodată în relațiile cu alte popoare.

Fie din motive pur comerciale, fie pentru că se temeau de o forță militară pe rutele lor comerciale, romanii au distrus complet Cartagina. Ei au avut un succes absolut în hotărârea lor, incit arheologii de astăzi nu sunt siguri unde era situat Cartagina. Între 264 și 201 î.Hr., Roma a purtat trei războaie punice împotriva Cartaginei, care s-a încheiat cu înfrângerea liderului său, Hannibal, de către armatele romane aflate sub comanda lui Scipio Africanus. Romanii i-au ucis sau i-au înrobit pe

toți cartaginezii și au distrus orașul. Și-au încheiat lucrarea prin Șemănarea de sare pe pământ, so că nicio plantă nu mai poate crește vreodată. Și așa a și fost, niciodată.

Această înfrângere, deși a reprezentat un eșec major, nu a distrus activitățile comerciale ale canaanitilor în întreaga lume, dar s-a instalat o ură acerbă față de tot ce era roman, care, de atunci, a fost etichetat drept "fascism" de către școlile de propagandă canaanite, de la toiagul roman sau fasces [roman antic: mănunchi de toiege], care era purtat de magistrați ca un simbol al hotărârii lor de a menține ordinea. Atacul masonic de mai târziu asupra Bisericii Catolice a fost determinat în mare măsură de faptul că aceasta își avea sediul în orașul celui mai vechi dușman al său, Roma, și, prin urmare, papalitatea a trecut în mâinile fenicienilor, întruchiparea modernă a puterii a cărei capitală o distruseseră. Unii americani au recunoscut acest lucru atunci când Noua Școală de Cercetare din New York a denigrat „fascismul”, căroră li s-au alăturat jurnaliștii de la New York Times și New York Post, doar răspunzând temerii lor veche cu privire la distrugerea Cartaginei. Și în acest caz, istoricii noștri au un singur scop, să ascundă trecutul și să ne împiedice să înțelegem natura forțelor care acționează.

Nu numai canaanii s-au răspândit în întreaga lume. Descendenții lui Șem s-au înmulțit și ei și s-au răpindit pentru a găsi oportunități mai bune pentru familiile lor. Ei au călătorit din țară în țară, fondând mari regate și dinastii care au supraviețuit până în prezent. Există multe popoare care pot confirma că regii și conducătorii națiunilor occidentale provin din tribul lui Iuda, dar nu

reuesc să recunoască un fapt important care este complet omis în versiunea King James a Bibliei, că au existat trei ramuri în tribul lui Iuda. Cei care grupează toți descendenții tribului lui Iuda nu își dau seama că există o ramură pângărită. Sunt familiile lui Pharez și Zarah, fiii lui Iuda născuți puri cu Tamar, și există o a treia ramură a descendenților lui Iuda, cu mama canaanită Șuah, care mai târziu au devenit cunoscuți sub numele de "blestemații Șelaniți". Tamar a fost fiica lui Aram, cel mai tânăr fiu al lui Șem. Șuah l-a numit bastard pe fiul lui Tamar, pentru că a fost extraconjugal, în timp ce gemenii revendicau succesiunea de drept de la Iuda, deoarece erau din sânge pur, din sânge adamitic. Din șelaniți sau descins treizeci și una de triburi blestemate ale canaanitilor din Iudeea și Samaria, inclusiv sefarzii, un nume adoptat în mod fraudulos de canaaniti. ([Geneza 38](#))

Iuda și Tamar.

1. În vremea aceea, Iuda a părăsit pe frații săi, și a tras la un om din Adulam, numit Hira.
2. Acolo, Iuda a văzut pe fata unui Cananit, numit Șua; a luat-o de nevastă, și s-a culcat cu ea.
3. Ea a rămas însărcinată, și a născut un fiu, pe care l-a numit Er.
4. A rămas iarăși însărcinată, și a mai născut un fiu, căruia i-a pus numele Onan.
5. A mai născut iarăși un fiu, căruia i-a pus numele Șela; Iuda era la Czib, când a născut ea.
6. Iuda a luat întâiului său născut Er, o nevastă numită Tamar.
7. Er, întâiul născut al lui Iuda, era rău înaintea Domnului; și Domnul l-a omorât.
8. Atunci Iuda a zis lui Onan: „Du-te la nevasta fratelui tău, ia-o de nevastă, ca cumnat, și ridică sămânță fratelui tău.“

9. Onan, știind că sămînța aceasta n-are să fie a lui, vărsa sămînța pe pămînt ori de cîte ori se culca cu nevasta fratelui său, ca să nu dea sămînță fratelui său.

10. Ce făcea el n-a plăcut Domnului, care l-a omorît și pe el.

11. Atunci Iuda a zis norei sale Tamar: „Rămîi văduvă în casa tatălui tău, pînă va crește fiul meu Șela.” Zicea așa ca să nu moară și Șela ca frații lui. Tamar s-a dus, și a locuit în casa tatălui ei.

Când s-au născut [Pharez și Zarah](#), moașa și-a dat seama că în pîntece erau gemeni, și a realizat că era necesar, pentru a marca întîiul născut, care urma să primească dreptul de întîi născut.

Ea a înfășurat repede un fir roșu în jurul încheieturii mâinii lui Zarah, dar a fost Pharez, care a fost primul care a ieșit din "rană". Mesia era un descendent al lui Pharez și se spunea că a fost trimis de Dumnezeu pentru a vindeca "rana" care a existat de la nașterea lui Pharez și Zarah.

Tamar, mama lui Pharez și Zarah, a avut o descendentă numită [Tamar Tephi](#), cunoscută în legenda irlandeză drept "fiica lui Faraon". Ea s-a căsătorit cu Eochaidh, Regele Irlandei, care a devenit cunoscut drept Prințul firului roșu-stacojiu. Acesta este motivul pentru care cele două linii ale lui Pharez și Zarah au fost reunite. Firul roșu-stacojiu a devenit ulterior parte integrantă a istoriei britanice. ([Geneza 38](#))

27. Cînd i-a venit vremea să nască, iată că în pîntecele ei erau doi gemeni.

28. Și în timpul nașterii, unul a scos mîna înainte; moașa i-a apucat mîna, și a legat-o cu un fir roș, zicînd: „Acesta a ieșit cel dintîi.”

29. Dar el a tras mîna înapoi, și a ieșit frate-său. Atunci moașa

a zis: „Ce spărtură ai făcut!“ De aceea i-a pus numele Peret (Spărtură).

30. În urmă a ieșit fratele lui, care avea firul roșu la mână; de aceea i-au pus numele Zerah (Cărămiziu).

Un fir roșu se înfășoară simbolic prin fiecare frânghie folosită de Marina Regală și fiecare monarh britanic a promovat-o, cu documentele oficiale înfășurate într-un cordel roșu. Semnificația supraviețuiește și în "panglică roșie"[red tape],

Citat din Johann Wolfgang Goethe - Auzim de la o unitate specială, la Marina engleză. Toată flota regală, de la cele mai puternice la cele mai slabe, sunt rotite astfel încât un fir să treacă prin totul care nu poate fi înfășurat fără a dizolva totul, și kebabs, iar Kesten aparține și coroanei. Astfel, un fir al înclinației și atașamentului, [...].

Acesta este firul roșu oficial care trebuie desfășurat înainte de orice activitate guvernamentală, înainte de a putea fi finalizată. Covorul roșu este, de asemenea, o tradiție care a supraviețuit, desfășurat, înainte de intrarea familiei regale.

Înainte de a o da pe Tamar în căsătorie, tatăl acesteia, Heremon, i-a cerut să renunțe la cultul șarpelui și la ritualurile lui Bel, care erau practicate atunci în Irlanda. Șerpii au dispărut apoi din Irlanda și astăzi nu mai există șerpi otrăvitori în această țară. O legendă ulterioară spune că Sfântul Patrick a alungat șerpii din Irlanda. Ambele legende își concentrau atenția asupra practicilor demonice ale canaaniților, precum și asupra descendenței lor din șarpe. Exilul lor a consacrat Irlanda ca țară a credinței adevărate în YHWH sau în descendenții lui Șem. Dispariția șerpilor a însemnat și dispariția puterilor malefice ale canaaniților din Irlanda.

Atât Spania, cât și Irlanda și-au arătat legătura directă cu descendenții lui Șem în numele lor. Spania ocupa Peninsula Iberică, de la Iber sau ebraică; Irlanda este cunoscută sub numele de Hibernia, țara evreilor, deci este vorba despre Insulele Hebride. Roger Chauvire spune în istoria sa despre Irlanda că Irlanda este ultima parte rămasă a Atlantidei, care se află în continuare deasupra suprafeței mării. A. M. Sullivan scrie despre originea legendară a rasei irlandeze de astăzi.

„Colonia milesiană se întindea din Spania până în Irlanda, deși nu era spaniolă. Erau un popor oriental care a rămas pe aceste meleaguri în călătoria lor spre vest, căutând ajutor, după o insulă care a fost promisă descendenților strămoșului lor Gadeliu. Gadeliu era fiul lui Niul, care era cel mai tânăr fiu al regelui Scythiei. În copilărie, Gadeliu a fost mușcat de un șarpe veninos. Deja aproape de moarte, el a văzut cum tatăl său l-a convins pe Moise să-l vindece cu toiagul său. Din acea zi, milesienii și-au purtat steagul spre vest, decorat cu un

șarpe mort și cu toiagul lui Moise, până când au găsit o insulă fără șerpi otrăvitori."

Fiii lui Milesius, descendenții lui Gadelius, care au navigat din Spania în Irlanda, au fost Heber-cei Drepti, Amergin, Colpa, Heber cel Brun, Ir și Heremon. Urmașii lor au condus Irlanda în urmă cu mii de ani, dinastia a fost fondată de Niall (Niul), care a domnit în Tara între 310 și 405. Acesta a fost descris de Sullivan, *"un erou strălucitor din sânge gaelic, înalt, blond și cu ochi albaștri, un războinic mare și nobil, politicos în sală și sălbatic în argumente"*, Din el au coborât regii Irlandei, Neills."

Cuceritorii Irlandei, milesienii, și-au luat numele de la Milesius, soldatul (din latinescul miles, de aici provine cuvântul miliție/apărare civilă). Gadelius, întemeietorul acestei linii, și-a derivat numele din ebraicul "gadil", care înseamnă măreț sau sublim, care înseamnă găsitorii de fericire sau cei norocoși. Datorită mândriei și abilităților lor naturale, mai târziu, irlandezii au fost numiți ca provenind din "țara Regilor". Se poate spune cu aroganță despre aproape toți irlandezii, "Desigur, și el este descendentul regilor".

Încă din cele mai vechi înregistrări, irlandezii și britanicii s-au dovedit a fi dușmani istorici. Apuleius a scris în anul 296 d.Hr. despre „cele două rase, britonii și ibernii”. Eumenius a scris întotdeauna despre Hibernia ca fiind dușmanul britanicilor. Notele lui Caesar despre războaiele galice, 58-50 î.Hr. a descris „Hibernia, la vest de Marea Britanie”.

Lumea de astăzi este inundată de două curente istorice complet opuse. Pe de o parte se află creativul și

productivul Șem, care a devenit cunoscut ulterior sub numele de Șemiți, iar pe de altă parte se află „cananeții blestemați”, care sunt din punct de vedere istoric antiȘemiții, dușmanii descendenților înalți, blondi și cu ochi albaștri ai lui Șem. Deoarece Șemiții au fost întotdeauna cunoscuți ca mari războinici, canaaniții au fost ușor învinși în fiecare conflict militar și, în multe cazuri, urmând instrucțiunile lui Dumnezeu, au fost alungați și complet distruși. Cu toate acestea, antiȘemiții au avut o mare putere de rezistență; când erau expulzați dintr-o țară, apăreau în alta pentru a-și continua modelul de corupție și înșelăciune.

În timp ce Șemiții erau ocupați să construiască un mare imperiu după altul, Asshur a întemeiat Imperiul Asirian, Cyrus cel Mare a construit Imperiul Persan, Șem însuși a creat marea civilizație egipteană, antiȘemiții și-au descoperit propriile talente. Printre acestea se numără talentul de a face comerț, de a călători, de a se stabili în orice țară și printre orice rasă de oameni. În general, aceștia își construiau coloniile comerciale de-a lungul coastei maritime, probabil din cauza lipsei lor de curaj de a se aventura în marea sălbăticie a Europei, unde Șemiții peste tot și-au creat loc de trai.

Canaaniții au rămas întotdeauna credincioși și loiali poruncilor voinței lui Canaan, indiferent de circumstanțe, au fost constanți în predilecția lor pentru jaf, în dragostea lor pentru desfrânare și în ura lor față de stăpâni. Cel puțin, pentru oricine voia să se amestece în modul lor de viață corupt. Și întotdeauna au refuzat să spună adevărul. Rămânând loiali acestor porunci neschimbate, antiȘemiții aveau la dispoziție arme vitale

pentru războiul lor împotriva poporului lui Șem. Pe de altă parte, Șemiții sunt niște individualiști feroce, fără ezitare, să își apere imperiile împotriva tuturor sau familie împotriva familiei, au dat întotdeauna prioritate mândriei lor exagerate în fața oricărei necesități rasiale sau istorice.

În Evul Mediu, Șemiții și-au găsit expresia caracteristică tipică în organizații precum Cavalerii Teutoni, un grup de războinici care au operat invizibil timp de sute de ani. În același timp, antiȘemiții erau ocupați să-și extindă rutele comerciale și să-și acumuleze profituri comerciale (până în ziua de azi, aristocrația britanică își declară disprețul față de oricine își pătează mâinile cu comerțul, o prejudecată străveche împotriva canaaniților), care au devenit bancherii lumii cu acest profit. În urmărirea acestui obiectiv, ei au găsit mari oportunități în timpul cruciadelor lor.

Cruciadele nu numai că au deschis rute comerciale în întreaga lume, dar au deschis și noi căi pentru luare de mită și corupție, permițându-le canaaniților să acumuleze profituri din ce în ce mai mari. Când cavalerii creștini au pornit în cruciade, consacrându-se slujirii lui Hristos, canaaniții au rămas cu prudență acasă punând la punct diferite planuri pentru a-i jefui pe cavaleri de banii și bunurile lor în timp ce aceștia erau plecați. În "Ancient Knighthood and the Crusades" [Cavaleria antică și cruciadele] aflăm că unii dintre cruciați "au găsit protecție și siguranță în mâinile Cavalerilor Teutoni, care aveau misiunea de a investiga fraudele comise de călugării lacomi și de cler, care au falsificat titluri de proprietate și ipoteci asupra terenurilor și proprietăților cruciaților

absenți sau ale celor care și-au dat viața pentru apărarea crucii în Țara Sfântă ... Timp pentru reflecție și analiză a cauzelor cruciadelor din țară și din afara ei, când, spre deosebire de gunoaiele Europei care s-au așezat pe mizeriile sale, cei mai buni oameni au fost aproape complet șterși de pe fața continentului. Lăcomia papilor și a clerului până la cel mai mic călugăr, au fost teribile pentru războinicii crucii, curajoși și sacrificatori de sine, care s-au întors și au găsit străini în locurile și casele copilăriei lor. După o investigație ulterioară, s-a descoperit că rudele lor fuseseră jefuite prin fraudă, falsificarea titlurilor de proprietate și confiscare sub pretextul vrăjitoriei, iar puținii care au supraviețuit erau cerșetori pe străzi și pe drumuri, murind ca vagabonzii pe marginea drumului."

Cavalerii Ordinului Teutonic au construit orașul Riga din Letonia în 1201, au cucerit Estonia în 1220, au cucerit Prusia în 1293 și au stabilit o tradiție militară care s-a încheiat acolo abia după al Doilea Război Mondial. Deși au fost desființați în 1809, Cavalerii Teutoni au rămas o sursă de inspirație pentru armata germană, care a condus Germania prin două războaie mondiale. Hitler însuși a fost cel care a scris „sfârșitul” tradițiilor lor mândre când a semnat **Tratatul Molotov-Ribbentrop în 1939**.

Acest tratat nu numai că a predat națiunile Estonia, Letonia și Lituania, vechile fortărețe ale Ordinului Teutonic, în mâinile comuniștilor și canaaniților, drept urmare, toate marile moșii ale ultimilor moștenitori ai tradiției prusace, ultimii supraviețuitori ai Ordinului Teutonic, au căzut în mâinile hoardelor sovietice invadatoare.

În acest moment, cititorul ar trebui să fie complet derutat. "Șemiți" sunt în realitate "antiȘemiți" sau canaaniți, moștenitorii blestemului din Canaan, ale căror acțiuni corupte sunt dictate de voința lui Canaan. Adevărații Șemiți sunt războinicii cu părul deschis care au construit civilizații mărețe una după alta – Deci, cum recunoaștem diferitele puteri din lumea de astăzi? "Îi vom recunoaște după faptele lor". [Matei:7](#)

15. Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sînt niște lupi răpitori.

16. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din măcăciuni?

17. Tot așa, orice pom bun face roade bune, dar pomul rău face roade rele.

18. Pomul bun nu poate face roade rele, nici pomul rău nu poate face roade bune.

19. Orice pom, care nu face roade bune, este tăiat și aruncat în foc.

20. Așa că după roadele lor îi veți cunoaște.

Cei care sunt implicați în conspirații criminale, cei care sunt loiali doar organizațiilor internaționale secrete, cei care promovează consumul de droguri, practicile sexuale bizare și întreprinderile criminale, pe scurt - cei care continuă rebeliunea împotriva lui Dumnezeu, aceștia sunt canaaniții, antiȘemiții. Cei care au rămas credincioși lui Hristos sunt Șemiți. În pofida unor mari nenorociri și a anihilării unor forțe istorice puternice, fondurile genetice ale popoarelor originale Șem au rămas destul de stabile, la fel ca și cele ale canaaniților. Cum putem să distingem un grup de celălalt? Nu ar trebui să aveți nicio problemă cu asta, să priviți în interiorul vostru și să decideți cine sunt adevărații descendenți ai lui Șem, în

mare parte blonzi, cu pielea deschisă, cu ochi albaștri, sănătoși, creativi, productivi, mândri, detestând orice act necinstit și întotdeauna implacabil individualiștii, aceștia sunt oamenii care au rămas fideli tradițiilor poporului lui Șem. Pe de altă parte, canaaniții în general mai mici, mai întunecați, mai furtivi și întotdeauna implicați în tot felul de activități infracționale, de obicei cu autorizație sau licență specială din partea statului. Roget compară licența cu "anarhie, putere intermediară, legea gloatei, justiția mafiotă, linșaj, Nihilism, tiranie", Cu alte cuvinte, legile canaaniților sunt impuse și astăzi cetățenilor din Statele Unite (acum în 2025 sunt impuse tuturor oamenilor acestei planete), să dobândească o licență pentru toate lucrurile, care nu ar fi autorizate pentru oamenii liberi, să conducă sau să dețină o mașină, să practice o profesie și multe alte intervenții în individualitatea poporului lui Șem. "Permisioane" [engl. license], care nu pare să se afle în constituție de și pentru poporul lui Șem, adică să facă cereri pe care numai canaaniții le pot îndeplini sau un permis pe care îl autorizează doar cluburile secrete ale canaaniților, iar alte condiții nu sunt valabile. Aceasta este coeziunea necesară din voința lui Canaan în tot ceea ce fac, socialiste și comuniste, individul dispare în masă și este obligat să se angajeze în practici sociale și profesionale.

De asemenea, sunt foarte implicați în diverse tipuri de activități sexuale extracurriculare, care pot fi urmărite direct până la orgiile lui Baal, sacrificii umane și practici sexuale obscene. În același timp, "antișemiții" vor depune toate eforturile pentru a-și ascunde adevărata identitate și adevărata loialitate. În comunitățile lor, aceștia sunt

adesea percepuți ca lideri în activitățile lor de "compasiune" și "grijă", se regăsesc în birourile guvernamentale, în mass-media și în instituțiile de învățământ. În aceste domenii, ei promovează fără milă interesele propriei rase, prezentând în același timp un front stabil de opoziție față de toți descendenții lui Șem, care intră în aceste profesii. Marele avantaj al canaaniților este că poporul lui Șem nu are nicio idee despre ceea ce se întâmplă cu el;

Osea 4:6. Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință.

rareori reușesc în profesia lor, în ciuda talentelor lor naturale și a dorinței de a munci din greu. De-a lungul carierei lor, ei sunt tulburați de realizarea că „norocul” nu pare să-i favorizeze niciodată, în timp ce alții primesc aproape întotdeauna promovare dacă sunt membri ai rivalilor lor, canaaniții. Timpul este pe sfârșite. Istoria nu le va da oamenilor din Șem secole, cel mult decenii, pentru a-și recăpăta conștiința și a realiza ceea ce se întâmplă. Tocmai pentru că au fost victime ale masacrelor și genocidelor timp de secole, poporul lui Șem stă acum hotărârea împotriva canaaniților, eradicarea definitivă și completă a acestora, obiectiv pe care-l speră să-l atingă până la sfârșitul mileniului.

CAPITOLUL II

Crima comisă de Cain

„12. nu cum a fost Cain, care era dela cel rău, și a ucis pe fratele său. Și pentruce l-a ucis? Pentrucă faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite.”(1 Ioan 3:12)

Crima lui Cain, primul ucigaș, este deosebit de importantă în studiul dezvoltării organizațiilor oculte în istorie. Cuvântul ebraic pentru Cain este Kajin, de la Koon, cântă în cor, și de la care derivă termenul colocvial de oameni de rasă mixtă, kajuns și coons [Nigger]. Tubal Cain este descendent din Cain, al cărui nume este folosit ca parolă secretă în francmasonerie. Tubal Cain a fost fiul lui Lameh și fratele lui Noe, dar s-a născut în urma unei a doua căsătorii. Tubal Kain a devenit fierar și mai târziu celebru ca tată al Vrăjitoriei și Magiei. Tatăl său Lameh a fost fiul lui Matusalem, din linia lui Cain.

Ne putem imagina că cei doi fii ai lui Adam, Cain și Abel, aveau întreaga lume în fața lor, cu puține motive de discordie, dar Cain a devenit cel rău, căutând conflictul cu fratele său. Biblia ne spune că ei i-au făcut oferte lui Dumnezeu și că Dumnezeu a acceptat oferta lui Abel, dar a respins oferta lui Cain, pentru că era nevrednic, adică era din șarpe. Cain, cuprins de mânie și gelozie, l-a ucis pe Abel. Midrash-ul oferă o versiune ușor extinsă a

acestei afirmații, că Cain l-a convins pe Abel să împartă lumea între ei. Cain a vrut întregul pământ și Abel ar avea toate bunurile mișcătoare pe el. Apoi Cain i-a spus lui Abel că se afla pe pământul lui și că ar trebui să plece de acolo. Abel a răspuns că Cain purta haine făcute din piei de animale care îi aparțineau. S-au luptat și Cain l-a ucis pe Abel.

Dumnezeu l-a alungat apoi pe Cain "la est de Eden", în "țara lui Nod". El s-a căsătorit cu o femeie de origine preadamică și acest lucru i-a agravat vina. [Geneza 4:17](#) relatează: „Cain a cunoscut-o [adică a avut o relație cu] soția sa”.

17. Cain s-a împreunat cu nevastă-sa; ea a rămas însărcinată și a născut pe Enoh. El a început apoi să zidească o cetate, și a pus acestei cetăți numele fiului său Enoh.

Faptul că soția lui Cain provenea din carne interzisă sau străină a fost menționat doar mai târziu, în [Iuda 1:11](#), în den Verweisen auf die Menschen von Sodom und Gomorrha: "Vai de ei! Pentru că au luat calea lui Cain", adică au căutat carne străină.

11. Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core!

Pre-Adamiții sunt denumiți prin cuvântul ebraic Nachash, sâsâit, ca și Neger cu înțelesul de șarpe. Cuvântul arab Chanas provine din acest cuvânt ebraic, dar și Khanoos sau Ape și cuvântul arab pentru diavol, Khanas. Prin urmare, amestecul raselor și apariția diavo-

lului în istorie sunt legate de răutățile lui Cain.

De asemenea, Cain a sărbătorit probabil prima Liturghie Neagră sau Liturghie Satanică de pe Pământ. Numele Cain supraviețuiește până astăzi în **francmasonerie** sub două forme, care sunt componente ale majorității principiilor-cheie ale organizației. La fel ca prima crimă, amenințarea cu crima și reconstituirea regulată a crimei sunt fundamentale pentru majoritatea ritualurilor masonice, așa cum Stephen Knight a subliniat în cartea sa „**The Brotherhood**” (Frăția) cu puțin timp înainte de moartea sa prematură. Astfel, o legătură directă cu primul criminal, Cain, a fost stabilită prin intermediul ritualurilor. Semnificația legendei lui Cain pentru francmasonerie este dezvăluită și de faptul că Cain l-a ucis pe fratele său Abel. În Francmasonerie, dacă ți se cere să acționezi împotriva propriului frate în numele unui coleg mason, trebuie să o faci sub pedeapsa cu moartea. Au existat multe ocazii în care un caz civil a fost intentat împotriva unui francmason și erai uimit să ai un frate al tău, care era francmason și care a venit la tribunal și a comis sperjur împotriva sa, pentru a-și ajuta fratele francmason. Acest obicei a supraviețuit și în alte organizații (care sunt legate de francmasonerie). În Cosa Nostra, liderii îi cer adesea unui membru să ucidă o rudă apropiată atunci când condamnarea la moarte a fost pronunțată, ca un test suprem al loialității.

Numele lui Cain supraviețuiește într-un al doilea element important al francmasoneriei. Parola secretă a

francmasoneriei este „Tubal Cain”. (Heckethorn, „Secret Societies” S. 26). Tubal Cain, un descendent al lui Cain, era fiul lui Lameh, tatăl lui Noe, care a avut două soții, Adah și Zillah. Zillah l-a născut pe Tubal Cain, el era fierarul tuturor uneltelor din bronz și fier. Sora lui Tubal Cain a fost Namaah, (Geneza 4:22).

22. Țila, de partea ei, a născut și ea pe Tubal-Cain, făuritorul tuturor uneltelor de aramă și de fier. Sora lui Tubal-Cain era Naama.

Petrecerea sălbatică a lui Naamah cu ruda ei de sânge, Ham, a dus la blestemul Canaanului. Prin urmare, ea a fost remarcată ca ființa care a adus în lume sacrificiul uman și canibalismul. **Tubal Cain**, nepotul lui Metusala din Lameh, provenea din linia lui Cain, de unde și numele său.

Este cunoscut ca părintele vrăjitoriei și al farmecelor, de unde și importanța sa pentru francmasonerie și utilizarea numelui său drept parolă.

Descendentul lui Ham din negrul Cush, Nimrod, fiul lui Cush, a devenit cel mai demonic conducător al lumii și primul stăpânitor al lumii. Își folosea puterea pentru a se deda la orgii sexuale și la sacrificarea copiilor, până când Șem l-a decapitat pentru ofensele sale împotriva lui Dumnezeu. Șem i-a tăiat trupul în bucăți și a trimis aceste relicve însângerate preoților ca un avertisment, pentru a înceta practicile lor abominabile și închinările lor demonice. În schimb, preoții au ascuns bucățile și le-au onorat ca obiecte de cult, le-au ascuns în "crângurile" și "sanctuarele" lor ca primele "secrete" [mistere]. Secretul relicvelor sau al misterelor era dezvăluit inițiaților doar

după o lungă perioadă de îndoctrinare, dacă se putea avea încredere în ei că nu îi vor trăda pe închinătorii lui Baal. Aceasta a fost originea „Mysterien“, de care Albert Pike în cartea sa „[Morals and Dogma](#)“ a vorbit, toate ritualurile masonice derivă din aceasta.

Practicile satanice din întreaga lume pot fi urmărite într-o linie neîntreruptă până la gnosticism, de la Gnoză sau cunoaștere. Gnoza se referă la cunoașterea secretului misterelor, adică a locului unde sunt ascunse relicvele, părțile corpului lui Nimrod.

"G"-ul care este afișat public în simbolurile masonice, nu se referă doar la originea sa în gnosticism, ci și la "generație", adică la ritualurile de fertilitate ale cultului sexual al lui Baal și al lui Ashtoreth. Acest "G" este reprezentat și în logo-ul lanțului [Gannett](#), un grup care devoră rapid ziarele și posturile de televiziune din întreaga Americă, de exemplu cotidianul "USA Today", care înregistrează pierderi anuale de 100 de milioane de dolari. Acesta este un preț mic și bine gândit pentru controlul mental al poporului american.

Soarta lui Nimrod a supraviețuit de asemenea în Osiris și sora sa Isis. Osiris, un alt nume pentru zeul canaanit Baal și soția sa Ashtoreth sau Isis, care a adus ritualurile canaanitiților în Egipt, unde erau venerați ca zei ai fertilității.

Legenda Egyptian spune, că fratele lui Osiris, Set (sau Șem) l-a tăiat în paisprezece bucăți. Isis a adunat părțile, dar cea mai importantă piesă, falusul, lipsea. Legenda spune că a crab l-a mâncat. Isis a făcut un falus de înlocuire din lemn și l-a folosit pentru a-și reface fratele.

Datorită originilor sale în Templul lui Baal, care era dedicat prostituției masculine și feminine, francmasoneria a devenit forța invizibilă din spatele mișcării de transformare a Statelor Unite într-o națiune bisexuală. Liderul lor filozofic, Albert Pike, a clarificat acest lucru în lucrarea sa standard "Morală și dogmă" p. 849: "Inversați literele numelui impronunțabil și împărțiți-l, acesta devine bisexual". Acesta este kabbalism pur și ne trimite direct la cultul lui Baal și Ashtoreth. Pike a clarificat acest aspect la pagina 741: „Francmasoneria este căutarea luminii. După cum puteți vedea, această căutare ne conduce direct înapoi la Cabala. Toate religiile dogmatice adevărate își au originea în Cabala și duc înapoi la ea. Tot ceea ce este minunat în visele religioase ale Iluminati, Jacob Boehm, Swedenborg, Saint-Martin și alții este împrumutat din Cabala, secretele și simbolurile tuturor asociațiilor masonice se datorează acestui fapt."

Aceasta este cea mai semnificativă relație, către originile francmasoneriei. Proeminentă din Cabala, își atinge scopurile obscure, o altă organizație secretă, - Cercul interior, care controlează cele șase milioane de francmasoni din lume.

De la începuturile lor, "Misterele" au fost întotdeauna bisexuale, de fapt au dorit să satisfacă fiecare pasiune în devotamentul lor pentru plăcere, ceea ce a însemnat o căutare constantă de senzații noi și neobișnuite. Psihologii noștri de astăzi explică această varietate ca fiind „stil de viață alternativ”. Simbolul ritualurilor obscene este delta sau triunghiul (marea colecție pornografică din Library of Congress este cunoscută sub

numele de Colecția Delta; fiecare fișă din catalog care enumeră o carte din colecție are un triunghi în colțul din stânga jos). Delta reprezintă cercurile trinitare ale nemuririi, Yot-ul ebraic. Triunghiul dublu sau simbolul hexagonal al iudaismului reprezintă triunghiul masculin deasupra triunghiului feminin de dedesubt, pătrunzând în el. Triunghiul inversat în Ritul-Kadosh (sfânt) Francmasoneria îl reprezintă pe Lucifer ca mare patriarh și mare împărat. Acest **triunghi** include Trinitatea Indivizibilă, cei care folosesc Kadosh în jurământul lor de supunere oarbă. Delta este, de asemenea un simbol al unui capitol al Francmasoneriei Arcului Regal. Acest triunghi reprezintă Francmasoneria indivizibilă.

Delta sau triada este utilizată în prezent ca simbol nou a sute de companii americane, probabil ca un indiciu pentru cei aleși, că această afacere este acum parte a imperiului masonic. Autorul are multe pagini care arată dominația acestui simbol în viața de afaceri americană, așa cum au fost compilate de cercetători. **Triadele** sunt, de asemenea, un nume primele bande clandestine chineze, pentru care crima este o chestiune normală de afaceri. În întreaga lume, triada a devenit un simbol al conspirațiilor comerciale internaționale. Când Kashoggi, un traficant de arme ale cărui operațiuni de furnizare de arme s-au încheiat în urma scandalurilor iraniene din anii 1980, a dezvoltat un brand american pentru operațiunile sale, l-a numit Triad America. Din punct de vedere simbolic, a dus mulți americani la faliment, care au fost induși în eroare în afaceri de milioane de dolari în multe domenii.

Căpitanul William Morgan, care a fost asasinat pentru publicarea ritualurilor masonice, creând astfel un partid antimasonic în America în secolul al XIX-lea, a remarcat acest lucru în cartea sa istorică "Freemasonry Exposed", și că atunci când un meșter a fost întrebat într-un interogatoriu (interogatoriul a devenit de atunci o tehnică-cheie a avocaților în eforturile lor de a influența o condamnare parlamentară, cunoscută la noi sub numele de "anchetă") a fost întrebat despre activitatea sa, a răspuns, că el construiește templul regelui Solomon. "Ce reprezintă o lojă de maestru? Sanctum Sanctorum sau Sfânta Sfintelor, Templul regelui Solomon."

Enciclopedia Francmasoneriei a lui Albert Mackey enumeră următoarele sub Orient: „Locul unde se află această clădire se numește «Orient», dar «Est» este mai precis. Sediul Marii Loji este uneori numit "Marele Orient"(Grand Orient), dar poate "Marele Est/Răsărit" ar fi mai potrivit aici. „Termenul «Mare Orient» a fost folosit pentru a desemna anumite comitete supreme de pe continentul european, precum și din America de Sud, cum ar fi Marele Orient din Franța, Marele Orient din Brazilia, Marele Orient al Portugaliei și Marele Orient al Noii Grenade etc. Titlul se referă întotdeauna la Orient ca loc de onoare în francmasonerie.”

Cultul Estului în întregul Mare Orient al Francmasoneriei se dezvăluie prin activitățile lor în civilizația occidentală. Aceștia se străduiau în permanență să impună despotismul lor oriental cetățenilor republicilor occidentale prin intermediul unor aparate guvernamentale totalitare. Despotismul oriental a devenit deosebit de răspândit în toate procedurile

noastre judiciare, "tribunalul" în care tiranul guvernează, plecăciunea simbolică sau ridicarea în picioare atunci când despotul intră în încăpere și refuzul despotului de a suporta orice punere sub semnul întrebării a deciziilor sale de către un cetățean, care se pot apropia de judecător doar prin intermediul unei preoții consacrate, avocatura.

Unii americani hotărăsc optimiști, să se apare în instanță ca ei înșiși, fapt care poporul lui Șem la prevăzut în mod specific în Constituția Statelor Unite ale Americii, dar judecătorii au făcut scurt proces cu acești „avocați per se”. În Statele Unite, cum ar fi Virginia, unde puterea masonică guvernează tribunalele, a devenit cunoscut, că judecătorii s-au lăudat cu acest lucru, că niciun avocat per se nu va obține vreodată o decizie pozitivă în fața Instanței. Un non-mason care ajunge astăzi într-un tribunal se pune la mila unui despot oriental; de aceea există măsuri tiranice din partea judecătorilor atunci când pronunță la fiecare sentințe de pedepse cu închisoarea pe durată nedeterminată, dacă se întâmplă să le displacă sau a cărui proprietate este râvnită de un mason. Acest tip oriental de tiranie poate fi urmărit până la Zoroastru în Persia, până la Ishtar și Tammuz în Babilon, până la misterele greco-traciene de la Eleusis, misterele lui Demeter, Persefona și Dionysos, la Cybele și Altis în Frigia, până la Afrodita și Adonis în Siria, Isis și Osiris în Egipt și până la Mithras în Persia.

Aceste secte mistice au fost rezumate formal în multe dintre textele Talmudului babilonian, o carte de porunci religioase scrisă după căderea Ierusalimului în 586 î.Hr. Nebucadnețar i-a adus pe acești oameni ca prizonieri în Babilon între anii 686 și 537 î.Hr., după ce Cyrus al Persiei

a capturat Babilonul și le-a permis să se întoarcă la Ierusalim. În timpul captivității babiloniene a avut loc un amestec liber al diferitelor triburi canaanite, edomiții s-au căsătorit cu ramura canaanită a iudeilor și cu Cher. Edom înseamnă roșu, de la captivitate roșu a însemnat revoluție și masacrarea nevinovaților de către canaaniți. Când **Rothschild** au sprijinit formarea Illuminati, și-au schimbat numele din Bauer în Roth (roșu) child (copil) shield (semn/scut). Amestecul de triburi diferite a provocat o mare confuzie în rândul descendenților în ceea ce privește obiceiurile lor.

Pentru a depăși această dificultate, prizonierii au început să compileze o carte mare de învățături religioase. Talmud înseamnă "a învăța" în ebraică. Înainte de secolul al II-lea d.Hr. Talmudul a fost finalizat ca lege orală, **Mishna** sau o parte mai veche precum și **Gemara**, comentariile la lege.

A apărut pentru prima dată sub formă tipărită în 1520, când Daniel Bomberg a publicat-o la Veneția. Datorită originilor sale în Babilon, capitala mondială a venerației demonilor, demonologia joacă un rol important în toate textele Talmudului. El face referire la Demiurg sau demonul principal în calitate de creator al universului și defăimează diversele manifestări ale demonilor precum (1) mazzikim, (2) shedim, (3) ruhot (Avot. 5-6). Asmodeus este menționat ca fiind regele demonilor (Pes. 110a-112b).

Mishnah (rom. = Mișna) a învățat în secolul al II-lea î.Hr. că două lucruri nu trebuie niciodată dezvăluite publicului sau neinițiaților: (1) opera de creație și (2) opera carului triumfal (adică procese ezoterice, „tronul

lui Dumnezeu"). Aceste porunci au fost ulterior oficializate în ritualurile secrete ale francmasoneriei.

În 1280 d.Hr. a apărut o nouă dezvoltare a gândirii talmudice, Zohar sau Cartea Splendoarei. Aceasta era cunoscută sub numele de cabală sau tradiție. S-a bazat pe două lucruri: (1) Generația sau ritualurile de fertilitate, ca cel mai sacru cuvânt în noile instrucțiuni (care, desigur, este reprezentat și de "G" în simbolurile masonilor) și (2) porunca că numai Israelul posedă întreaga lume viitoare (Vayschleh Blatt 177b). Zoharul este derivat din Sefer Yetsirah sau Cartea Creației, care a apărut în Babilon în secolul al III-lea, cele zece Sephiroth sau cifre, bazat pe credința că universul poate fi derivat din zece numere și două litere ale alfabetului ebraic. Acest lucru s-a dezvoltat mai târziu în cele douăzeci și două de atuuri ale tarotului sau în cele douăzeci și două de căi care conduc la Sephotorth.

În Cabala (Cabala apare în diferite ortografii în istorie, de obicei "Cabala", dar și Cabbala, Kabbala, Cabal, Kabal etc.), răul dobândește o existență misterioasă proprie, care este o poruncă ce duce înapoi la apariția fizică a vieții pe pământ, la Adam. Cabala susține că Adam a dezechilibrat întregul flux al vieții și că, prin modelarea vieții pământești a oamenilor adamici de pe pământ, Biserica sau creștinismul au o problemă care trebuie rezolvată. Aceasta este esența principiilor fundamentale anti-viață care stau la baza întregii Cabale și a moștenitoarei acesteia, Francmasoneria. Aceste porunci proclamă că satanismul va triumfa în cele din urmă asupra Bisericii și a creștinismului, punând astfel capăt "dualismului" din lume, luptei dintre bine și rău. Pe scurt, problema binelui

și a răului se va încheia atunci când răul va triumfa și binele va fi eliminat de pe planetă. Acest program poate părea oarecum simplu, dar este premisa de bază a Cabalei și a Francmasoneriei.

Aceste porunci împotriva vieții se întâlnesc cu noi chiar acum și sunt abordate în multe evoluții ale civilizației noastre. Urmașii canaanitilor urăsc instinctiv și se opun în mod activ unui astfel de progres, cum ar fi tehnologia, viața urbană, industrializarea și realizările omenirii (*sau le folosesc împotriva oamenilor*). Scopul lor inițial este de a readuce Pământul la starea preadamică (*prin minciuna CO2 s-au distrus și se vor distruge multe, date și voite de Dumnezeu, MAI ALES GINDIREA, de la generație la generație "G", NU se mai progresează mintal ci mai degrabă este o îndeptare spre dobitocie*), când specia neanderthaliană a umanității a rătăcit pe pământ după bunul plac, fără a prezenta înfățișări „civilizate” care să le amintească de propria primitivitate. Scopul final este restaurarea omului preadamic, astfel încât omul adamic, ca creație a lui Dumnezeu, să nu mai reprezinte o amenințare pentru Satana și dominația sa mondială.

Prin urmare, Francmasoneria Kabbalistică este îndreptată spre distrugerea vieții, după cum știm, care ar trebui să culmineze cu triumful asupra blestemului canaanit. În retrospectivă, această observație uimitoare oferă un motiv incontestabil pentru masacrele, războaiele și devastările umane altfel inexplicabile comise de conspiratorul canaanit, care afectează în mod regulat omenirea îndelung suferindă.

[Enciclopedia Iudaică](#) are o rubrică de aproximativ șaizeci și una de pagini numai despre Cabala, de departe

cea mai mare rubrică din această enciclopedie. Această rubrică subliniază faptul că "Cabala creștină" este dezvoltarea centrală a umanismului secular, care a apărut pentru prima dată în sistemele teozofice ale francmasoneriei în a doua jumătate a secolului al XVIII-lea, deci în cursul perioadei „iluminării”.

Acesta a fost elementul predominant al umanismului secular care a condus la revoluțiile din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea și care a condus anterior la Reformă. Aceste rezultate politice au fost consecința logică a învățării Zohar-ului, care explică, că acest En Soph (Ființa Divină) care a adus Ființa în lume într-un mod indirect, pentru a preveni contaminarea cu ființe fizice sau cu viață. Acest lucru exprimă orientarea profundă anti-viață a acestui sistem filosofic. Această manifestare unică a acestei divinități pe pământ are loc prin intermediul celor zece sephiroth sau emanații divine.

Învățăturile Zoharului neagă orice prezență a lui Dumnezeu sau a fiului său Isus Hristos pe pământ, pun tot accentul pe „non-Dumnezeu” sau pe doctrina umanistă.

Evreii ortodocși își atribuie în întregime practicile religioase Cabalei. Ei își sărbătoresc triumful viitor, Sărbătoarea Tabernacolului, care este descrisă în Zohar ca fiind perioada în care ei triumfă asupra tuturor oamenilor din lume. „Acesta este motivul pentru care luăm Loulab în timpul acestui festival (ramuri de copaci legate împreună) și să le arătăm drept trofee că am cucerit toate celelalte popoare (populații).” (Toldoth Noah 63b)

În lucrarea sa clar definită „The Magical Mason” (Masonul magic) W. Wynn Westcott, fondatorul

Ordinului Hermetic **Golden Dawn** = Zorilor Aurii din Anglia, urmărește originile francmasonilor până la esenienii din Ierusalim. Evreii farisei, practicanți ai celui mai strict iudaism, misterele antice din Egipt și Grecia, curțile Vehm din Westfalia din Germania, breslele comerciale din Evul Mediu, Colegiul Roman, Compagnonii francezi și rozicrucienii. Westcott subliniază faptul că pietrele de temelie ale Capitoliului din Roma poartă inscripția-cheie "Supraveghetorii", un grup sacru. Arcul regal are un altar cu pietre albe în formă de cub dublu și gravat cu "Sfântul Nume". El vrea să spună, că misterele din care derivă toate ritualurile masonice, sunt menite să înlăture teama de moarte în cadrul inițierii, prin reconstituirea coborârii în Hades și astfel să găsească prima mare cauză a tuturor lucrurilor, revelată în inițiere. Westcott susține că faimoasa Piatră Neagră din Moscheea Sfântă din Mecca face parte din acest ritual. Există, de asemenea, o piatră sfântă plasată lângă tronul Angliei, despre care se spune că ar fi fost piatra lui Iacob în vremurile biblice.

Motto-ul masonic **"Per me reges regnant"** provine de la aceste simboluri antice ale puterii, **"prin mine domnesc regii"**. Prin controlarea regilor, francmasonii își exercitau puterea din umbră. Atunci când regii erau răsturnați prin revoluții (care erau adesea organizate chiar de francmasoni (sau iezuiți)), regii erau de obicei decapitați, Doar instigatorii din spatele tronului erau avertizați din timp și fugeau nevătămați. Aceștia puteau apoi continua să conducă prin intermediul următorului lider ales, selectat de obicei de consiliul lor intern.

Deși dedicată subjugării violente și menținerii puterii absolute de către un despotism oriental, francmasoneria a dobândit o mare influență la nivel mondial prin orientarea sa către și sprijinul pentru puterea revoluțiilor împotriva ordinii stabilite. Sloganul lor a devenit motto-ul Revoluției Franceze: „**Libertate, egalitate, fraternitate**”. Libertate, egalitate, adică egalitate doar pentru francmasoni, cu sclavia ca soartă pentru toți ceilalți; și frățietate - adică frăția Ordinului Masonic al Canaanților. Această deviză apare în toate documentele francmasoneriei, care se promovează drept mișcarea „**New Age**”. Multe dintre aceste publicații, precum revista francmasonilor din Washington din capitala noastră, poartă numele Noua Eră și au pe coperta revistei triumghiul simbolic. Triumghiul își decorează colțurile cu motto-ul „Libertate, Egalitate și Fraternitate”. Noua Eră sau Noua Ordine se referă la era care se va deschide ceremonios după Armaghedonul final, când canaanții vor fi nimicit ultimii supraviețuitori ai poporului lui Șem.

În lumea masonică, Ierusalimul a fost întotdeauna proclamat locul de naștere al francmasoneriei. O altă tradiție spune că cea mai veche lojă masonică a construit Templul lui Solomon. Regele Solomon a restaurat templul în anul 1005 î.Hr. complet. Solomon a murit la vârsta de șaizeci de ani, după o domnie de aproximativ patruzeci de ani, iar fiul său, Roboam, i-a urmat la tron. [Enciclopedia Masoneriei a lui Mackey](#), la rubrica „Scaunul oriental al lui Solomon”, afirmă: „Locul Maestrului într-o Lojă simbolică este numit astfel deoarece Maestrul este menit simbolic să ocupe locul de deasupra Breslei Meșteșugărești, ocupat odinioară de

Regele Solomon. Din același motiv, locul Marelui Maestru al Marii Loje a primit aceeași denumire. În Anglia, se numește tron."

În simbolismul francmasonilor, curcubeul apare ca imagine sacră a lui Lucifer, purtătorul luminii, și subliniază strălucirea sa. Pe diploma masonică este inscripționat versetul: "Și Dumnezeu a spus să fie lumină și a fost lumină." De fapt, folosirea numelui lui Dumnezeu este un truc tipic aici, care, în realitate, înseamnă gradele masonice superioare, gradele ascunse, și este un exemplu de diversiune internă, modul în care gradele superioare îi controlează pe colegii lor meșteșugari. Lucifer pe numele său adevărat ca ființa pe care o venerază ca pe un zeu, este mentorul lor, după cum a precizat [Albert Pike în corespondența sa cu Mazzini](#) și ceilalți lideri.

Simbolurile francmasoneriei par să fie destul de inofensive pentru inconștient în interpretarea lor cabalistică, în special pentru mulțimea de francmasoni, membrii celor trei grade ale Lojei Albastre. Ei nu sunt niciodată informați că "ochiul atotvăzător" din simbolismul lor nu se referă la lumină, ci la organele genitale, ochiul lui Horus, care este anusul și care descrie confesiunea homosexuală sau bisexuală a clasei noastre conducătoare actuale, ordinea mondială a canaaniților.

"G" înseamnă generație sau act sexual, pe de o parte, și gnosticism, pe de altă parte. Îl glorifică pe marele zeu Baal și partea lipsă din anatomia sa, falusul, care a fost îndepărtat în conformitate cu legenda lui Set și Nimrod. Venerarea falusului apare în ceremoniile masonice în gradele de Maestru Mahabone, care îl descrie pe fiul

bisexual al lui Lot. Loja principală reprezintă uterul, deschiderea centrală. Acacia înseamnă că toate misterele își au originea în India sau mai degrabă că inspirația lor introductivă provine din această zonă.

În ritul Acacia, breasla artizanilor este îmbrăcată în alb, care înseamnă inocență în greacă, deși acest lucru înseamnă și coruperea inocenței în multe rituri religioase. Nivelurile de conducere ale societăților de asigurări de viață Acacia Mutual au ocupat o poziție proeminentă lângă sălile de congres. J. Edgar Hoover, șeful de lungă durată al Biroului Federal de Investigații (FBI), a permis o singură relație de afaceri în timpul vieții sale. A fost numit director al Acacia Mutual, care se afla aproape peste drum de sediul FBI. Din cauza legăturilor sale, părea imposibil să fie înlăturat de la FBI în timpul vieții sale.

Gradele masonice sunt, de asemenea, împrumutate din misterele antice, cele trei grade ale sistemului corespunzând misterelor lui Serapis, Isis și Osiris. Ucenicul care a intrat este trimis la cele Trei Lumini, Osiris în est, Isis în vest și Horus, care este maestrul sau stăpân viu în locul lui Osiris în sud.

Hexapla sau Sigiliul lui Solomon este o stea cu șase colțuri. În Cabala, șase este venerat ca număr masculin, pe care kabaliștii îl atribuie lui Micropospus, lui Vau din alfabetul ebraic, precum și celor șase caractere din mijloc.

Cabala însăși este baza Teosofiei. La rubrica „Theosophy” în Enciclopedia Iudaică este menționat doar – siehe Cabala. Cabala a prins contur ca sistem definitiv, o sophia (înțelepciune) secretă sau stare de cunoaștere, după căderea Ierusalimului. Se bazează

foarte mult pe numerologie și incantații. Gematria ebraică este un cod, care se bazează pe numerologie. Explicații exagerate și profeții sunt elaborate prin cercetări minuțioase ale diferitelor valori numerologice. De exemplu, gematria arată că Moise a scris cântecul de rămas bun. Primele șase litere ale primelor șase propoziții sunt aceleași cu numele Moise din Evrei 345. Cabala susține, că numărul sacru este o perspectivă a cunoașterii. Acest număr 142857 a fost împărțit din numărul etern unu sau un milion sau Dumnezeu plus șase simboluri ale infinitului. Împărțite la 7, acestea ajung întotdeauna la 142857. Primele numere de la 1 la 9 formează triunghiul trinității, reprezentarea perfectă a celor trei lumi. 9 este, de asemenea, numărul pentru Marte, numele secret al lui Dumnezeu este numărul 9 iar perioada de sarcină este, de asemenea, de 9 luni. Toate aceste informații pot fi găsite în Cabala.

Cântările și incantațiile din Cabala, care conțin elemente ezoterice precum Cheile lui Solomon, oferă formula rezumătoare pentru Lucifer: "Așadar, ieși în față! Intră! Sau te voi tortura la nesfârșit cu puterea numelor puternice ale cheii: Alglon, Tetragram, Vaycheons, Stimulametion, Ezphraes, Petregrammaton, Olzaran, Irion, Erython, Existron, Erzona, Onera, Orosyn, Mozan, Messias, Soter, Emanu, Saboot."

Un simbol întâlnit în fiecare lojă masonică este reprezentarea unei stele strălucitoare. Francmasonul, aparent ignorant în ceea ce privește adevărata sa origine, susține că este simbolul prudenței. De fapt, el o întruchipează pe steaua câinelui Sirius. Inundațiile Nilului în Egipt au avut loc când soarele se afla sub stelele

EMBLEMI MASSONICI

Embleme ale masoneriei.

Leului. El era cunoscut egiptenilor drept zeul Anubis; Îi cunoaștem numele din ebraică, Sihor, care este Serios în greacă și Sirius în latină. Apariția sa a fost semnalul pentru vechii egipteni de a se muta pe terenuri mai înalte înainte ca Nilul să-și revărsese malurile, o tradiție de înțelepciune necunoscută francmasonilor de astăzi, care totuși îi atribuie interpretarea corectă a prudenței. Simbolul de pe șorțul masonic este triplul Tau, o combinație de trei T sau Tau în greacă. Reprezintă nilometrul egiptean antic, care era folosit pentru a determina înălțimea apelor inundațiilor Nilului, de care depindea viața coloniștilor. Astfel, a devenit simbolul sănătății și prosperității, care, ca amuletă, are puterea de a evita răul.

O ceremonie masonică primară se bazează pe tradiția conform căreia cele trei mari secrete ale Școlii Misterelor lui Moise nu erau cunoscute de nimeni. Cele trei secrete, numite și "cele trei cuvinte", au fost cunoscute de regele Solomon, de regele Hiram al Tirului și de Hiram Abiff al Tirului, care este numit de francmasoni "fiul văduvei". Tirul a fost, desigur, unul dintre principalele orașe canaanite. Trei francmasoni de grade inferioare au încercat să îl forțeze pe Hiram Abiff să le spună cuvântul, dar acesta l-a păstrat pentru el.

El a fost ucis de ei pentru că a refuzat. Acest ritual de ucidere a lui Hiram Abiff este una dintre principalele ceremonii ale francmasonilor și este menit mai degrabă să creeze o impresie despre amploarea acestei crime decât să dezvăluie secretele francmasoneriei. Prin urmare, acest element al crimei, așa cum subliniază Steven Knight, joacă un rol semnificativ pentru întreaga

francmasonerie, poate cel mai consistent factor care leagă toate ceremoniile lor între ele. Uciderea lui Hiram Abiff este comemorată solemn la inițierea unui Maestru Francmason.

Camera este drapată în negru, cu cranii pe pereții tavanului. Un cadavru este arătat într-un sicriu, iar întreaga poveste se repetă apoi, culminând cu uciderea lui Hiram Abiff de către doi ucenici. Acest lucru le face membrilor breslei conștienți că jurămintele macabre pe care trebuie să le depună nu sunt ceremonii inutile și că trebuie să fie fideli ritualurilor masonice canaanite, altfel viața le va fi pierdută

În ceremoniile masonice, ritualiștii au inventat un nume nou pentru Dumnezeu (pe care l-au urât dintotdeauna) deoarece nu au îndrăznit să folosească adevăratul nume al Dumnezeului lor, Lucifer. Acum au invocat un nume mistic, Jah-Bul-On, un nume compus din diferite zeități ale adoratorilor diavolului canaaniti: Jah, din originalul Iahve, Bul, numele ebraic pentru zeul canaanit Baal, și On, care se referă la zeul egiptean Osiris.

Datorită originilor sale kabbalistice, numărul 13 este de mare importanță în ritualurile masonice. Un Consiliu al celor Cinci, compus din capii familiilor Rothschild și cei mai apropiați aliați ai lor, guvernează ordinea mondială a francmasoneriei canaanite. Printre acestea se numără și Consiliul celor 13, care are, de asemenea, o mare influență. Urmează Consiliul celor 500. Consiliul celor 500 a fost format din politicieni și oameni de afaceri de renume din întreaga lume. Include, de asemenea, cele mai proeminente personalități din domeniul educației și religiei. Membrii acestui consiliu sunt adesea prezenți la

reuniunile politice ale Organizației Bilderberg, ceea ce este în esență același lucru.

Principalele componente ale programului mondial al francmasoneriei sunt strâns legate de data sa specifică, treisprezece. În consecință, Legea Rezervei Federale, un punct major de control al sistemelor economice ale lumii de către canaaniți, urma să fie adoptată ca lege la 23 decembrie 1913. Al 16-lea amendament la Constituția Statelor Unite, amendamentul privind impozitul pe venit, a fost, de asemenea, un element-cheie important al programului, introdus la 31 mai 1913. Această schimbare a oferit canaaniților controlul asupra fiecărui aspect economic al poporului ținut în captivitate din Statele Unite.

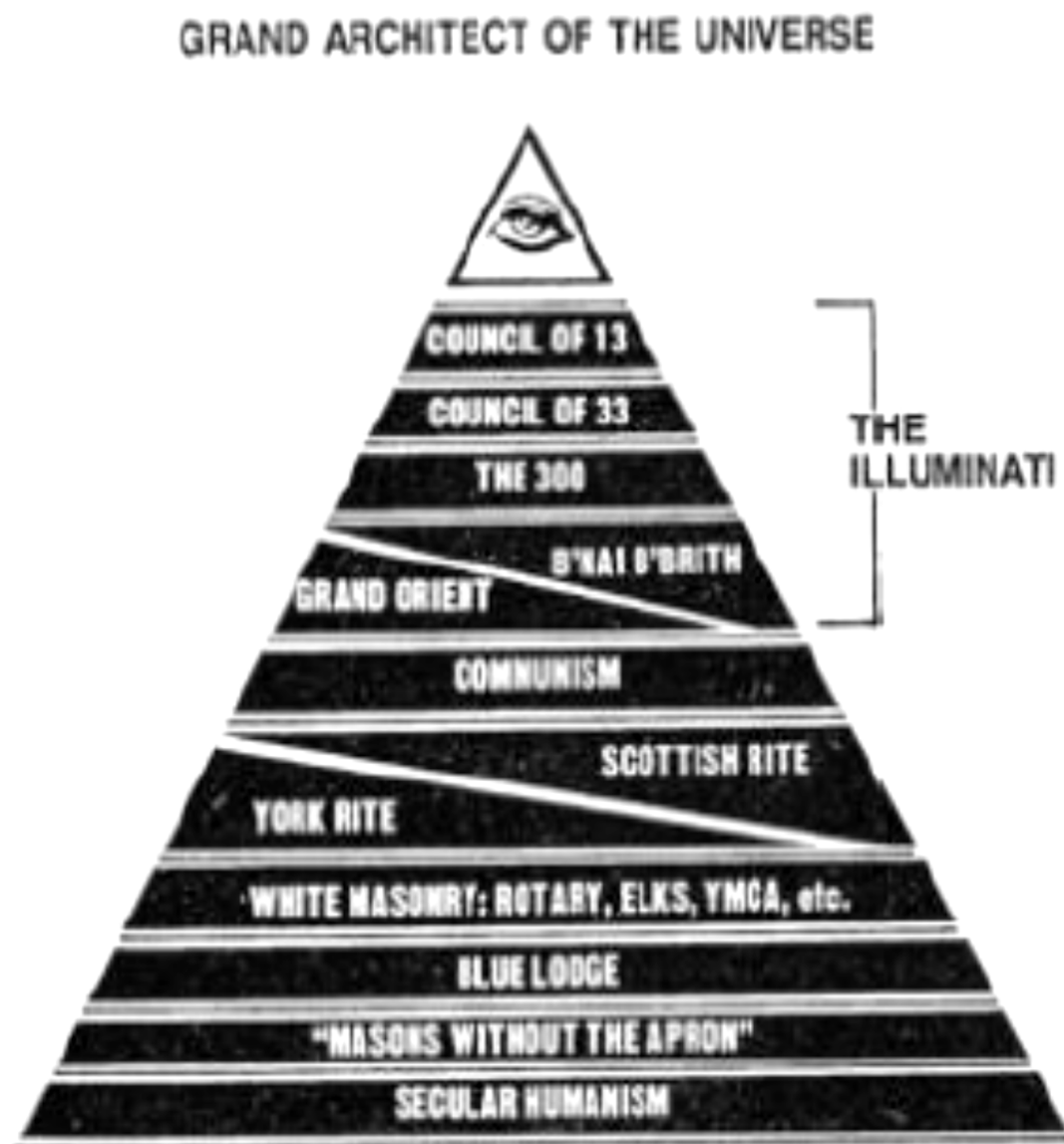
Din acea zi, ei au trebuit să dovedească fiecare bănuț, fie că era vorba de venituri sau de bunuri, așa cum Lenin scrisese în programul său "Catastrofa iminentă", pe care l-a publicat în 1917. Acest program cerea confiscarea bunurilor ca pedeapsă pentru "deturnare de venituri", a fost de Internal Revenue Service (Autoritatea federală fiscală) adoptată. Astăzi, Programul Lenin este doctrina oficială a IRS. Al 17-lea amendament la Constituția poporului Sem a modificat cerințele pentru alegerea senatorilor Congresului, care a fost adoptat la 21 mai 1913. Aceste trei amendamente au sabotat efectiv Constituția, eliminând protecția sa istorică a poporului împotriva unui guvern tiranic. Deoarece venitul este, de fapt, o proprietate, cel de-al 16-lea amendament îi privează pe cetățenii Statelor Unite de orice drept la proprietate, la fel precum și dispozițiile ulterioare de confiscare a tuturor banilor și proprietăților.

Amendamentul privind alegerea senatorilor a separat legislativul de stat de dreptul său istoric de a alege senatorii. A fost necesar, menținerea echilibrului între statele mai puțin populate și cele mai populate, care acum costă zece milioane de dolari pentru a alege un senator. Această schimbare îi lasă pe locuitorii diferitelor state neprotejați împotriva celor mai răutăcioase intrigi ale canaaniților barbari și închinători la diavol. Într-adevăr, popoarele din Sem au pierdut un război rasial și religios din cauza acestor trei legi din 1913. Accentul pus pe numărul 13 formulează, de asemenea, hotărârea francmasonilor într-un mod nou, să-și distrugă inamicul istoric, Hristos și cei doisprezece ucenici ai Săi.

Atunci când Rockefeller și-au stabilit controlul criminal asupra legislativului statului, Consiliul Guvernelor de Stat, l-au instalat simbolic într-o clădire în 1313. În 1813, Ducele de Sussex, al doilea fiu al regelui George al III-lea, a devenit Mare Maestru al Francmasoneriei engleze. Treisprezece stele mici, sigiliul lui Solomon, au fost imprimate pe bancnotele Statelor Unite pentru a forma Steaua lui David [Scutul lui David] în șase puncte. Diferitele grade ale ritualurilor masonice au o mare semnificație ascunsă.

Primele trei grade, cunoscute sub numele de Loja Albastră, sunt (1) ucenici, (2) meseriași, (3) maeștri masoni. Inițierile Lojei Albastre induc în mod deliberat în eroare cu privire la adevăratele scopuri ale francmasoneriei în rândul membrilor săi. Fiecare francmason de grad înalt, care îi informează cu privire la programele oculte din culisele ordinilor este pasibil de pedeapsa cu moartea. Prin urmare, lojile albastre din

majoritatea comunităților și orașelor americane par de obicei oarecum diferite de organizațiile altor fraternități, cum ar fi Ruritans și Lions. La prima vedere, toate cele trei grupuri par să fie atrase de aceleași clase sociale, bărbați pasionați de familie, adesea credincioși, care reprezintă calitățile esențiale ale vieții în orașele mici, dar asemănarea este doar superficială. Ordinul masonic își extrage de obicei membrii din rândul marilor comercianți și din profesiile de bancher, medic și avocat. 🗨️

Se prezintă la întâlniri, se ocupă de unele activități caritabile și, în general, zăbovesc până în ziua în care li se cere să îndeplinească o sarcină neobișnuită pentru un coleg francmason sau pentru ordinea națională sau mondială.

În acest moment vor înțelege în sfârșit, că jurământul de sânge are sens, însă până atunci este de obicei prea târziu. S-ar putea să li se ceară să sprijine un candidat mason în funcții politice, să promoveze o afacere pentru un coleg mason sau să comită sperjur sau să facă alte lucruri ilegale pentru un frate mason. Chiar și atunci, când nu au arătat niciodată încredere, le este doar spus ce trebuie să facă și trebuie să se supună. Lions și Ruritans, pe de altă parte, nu au astfel de nevoi în rândul membrilor lor.

Primele șapte grade ale Francmasoneriei sunt aceleași meșteșuguri pentru începători ca primele șapte grade ale Marilor Mistere ale lui Osiris. Acestea sunt aceleași grade ca și cerințele pentru avansarea în ordinul iezuit. Heckethorns „Secret Societies” (Societăți secrete) menționează, că ceremoniile de ucenicie sunt de origine iezuită. Weishaupt deținea o catedră de iezuit la Universitatea din Ingolstadt când a creat Illuminati. Heckethorn spune: "El [ucenicul] este apoi jefuit de tot metalul pe care-l avea la el, genunchiul drept și uneori chiar partea întreagă este dezbrăcată iar tocul pantofului stâng este cesionat. Aceste ceremonii sunt susținute de mai mulți cărturari de origine iezuită. Îndepărtarea metalului simbolizează jurământul de sărăcie, expunerea pieptului și a genunchilor este menită să împiedice admiterea femeilor, iar profilul uzat al încălțăminteii îi

amintește candidatului că Ignățiu de Loyola, care avea un picior bolnav, și-a început pelerinajul în acest fel.

Ritul scoțian are douăzeci și nouă de grade, cum ar fi gradul 16, Prințul Ierusalimului, Marele Pontif (sau Marele Preot), gradul 20, Cavalerul, al 26-lea grad, un ritual care face apel la cultul luciferian, care cere să fie expulzat ceva în numele sacru al "obscurantismului", un nume de cod masonic pentru învățăturile lui Cristos, gradul 30, Kadosch, un termen jiddish, care înseamnă "nobil", al cărui ritual de inițiere conține fraza semnificativă : "Eu, doar eu, Toate ale mele, Totul pentru mine, prin toate mijloacele."

Importantul grad 32, Prinț înălțat al Secretului Regal, înseamnă că el este suficient de avansat pentru a primi informații de grad înalt, înseamnă gnosticism, "cunoașterea" misterului, ceea ce duce înapoi la dezmembrarea lui Nimrod când secta a intrat în clandestinitate. Ritualul celui de-al 32-lea grad condamnă ritualic proprietatea, legea și religia ca "asasin al Marelui Maestru de Molay. De îndată ce religia a murit, legea și proprietatea vor fi la mila noastră și vom fi capabili să reînnoim societatea, prin co-fondarea, pe cadavrele ucigașilor omenirii, a religiei francmasonice, drepturile și proprietățile masonice."

Acest Rit dezvăluie scopul esențial al Francmasoneriei de a răsturna instituțiile existente ale societății și de a le înlocui cu instituții masonice care controlează aceste instituții prin intermediul canaaniților. Ritul Scoțian are, de asemenea, Ritul lui Irod, Ritul Francez, Marele Rit Oriental, Ritul Mizraim, care este un rit din Egiptul Antic, numit după fiul lui

Ham. Dintre aceste trei grade, Ritul lui Irod amintește cel mai mult de cel mai brutal rege din istorie. Mulți evrei l-au condamnat pe Irod pentru setea sa de sânge. El a ordonat ca toți nou-născuții să fie uciși pentru a fi sigur că îl va ucide pe Hristos cel nou-născut.

Cel de-al 33-lea grad este cel mai important pentru înțelegerea adevăratelor scopuri ale francmasoneriei. Cunoscut ca "gradul revoluționar", titlul de Mare Preot Suprem al Francmasoneriei Universale. Numai cei care ajung la gradul 33 sunt capabili să exercite cea mai înaltă putere din lume, de unde și titlul "Universal". În consecință, majoritatea liderilor din cadrul conducerii de stat sau a persoanelor de mare importanță sunt maeștri de gradul 33. Desigur, ei nu pot fi loiali națiunii pe care o conduc, pentru că loialitatea lor este deja datorată Francmasoneriei Universale, sub pedeapsa cu moartea.

Un francmason tipic de gradul 33 a fost ultimul președinte al Statelor Unite, Harry S. Truman. Lipsit de toate talentele cunoscute, el a avut o carieră dezastruoasă, precum simplu vânzător, care ulterior, a fost incapabil să exercite o profesie cunoscută. Problema sa a fost rezolvată atunci când a devenit organizator principal al unei loji masonice pentru întregul stat Missouri. Acest personaj mizerabil a permis ulterior vânzarea fermei mamei sale pentru a-și plăti datoriile, deoarece și-a continuat cursul de, neplată, în continuare. După ce a servit Ordinul Masonic timp de mai mulți ani, Ordinul l-a nominalizat pentru un post de judecător, deoarece supraveghea adesea controlul de fier al instanțelor din Statele Unite ale Ordinului. Cariera sa politică ulterioară a fost astfel asigurată. Pentru a distrage atenția de la

patronajul carierei sale de către francmasoni, s-a realizat un comerț mare printr-o asociere secundară cu un Boss din lumea interlopă din Kansas City, Boss Pendergast, ca omul din spatele ascensiunii sale meteorice. De fapt, Pendergast era de asemenea francmason. După ce a ajuns la gradul 33, Truman și-a schimbat în secret numele, adăugând numelui inițiala S., care însemna Solomon. El le spunea adesea jurnaliștilor că "S-ul nu înseamnă nimic".

În calitate de președinte, a fost consecvent loial tradițiilor revoluționare ale celui de-al 33-lea grad. Aplaudându-l pe dictatorul sângeros Iosif Stalin drept „Bunul Joe”, el a inițiat **Planul Marshall** pentru a continua ajutorul secret acordat Uniunii Sovietice. El a etichetat public cazul de trădare Alger Hiss drept „o sardină roșie” și l-a autorizat pe George Kennan de la Departamentul de Stat să elaboreze "strategia de securitate", care garanta Rusiei să continue să încorporeze națiunile Europei Centrale fără interferențe, după ce au cucerit-o prin jaf armat. Pe tot parcursul activității sale revoluționare, el a fost sprijinit de confidentul său personal, David Niles sau Neyhus, un comunist homosexual, care avea o soră într-o funcție foarte importantă în guvernul Israelului și o altă soră într-o poziție strategică la Moscova. Să-l protejeze în timp ce era plecat în orgiile sale nocturne de băutură pe străzile lăturalnice din Washington, Niles a primit de la J. Edgar Hoover doi agenți FBI drept paznici. Au trebuit să se ascundă în spatele coșurilor de gunoi în timp ce el însuși era ocupat cu obiceiurile sale obișnuite și apoi au trebuit să vadă cum îl pot aduce în siguranță înapoi în Casa Albă.

Această tradiție a FBI-ului l-a condus pe Walter Jenkins la prezența continuă a lui Lyndon Johnson la Casa Albă.

Una dintre cele mai josnice personalități din istoria Statelor Unite a fost organizatorul principal al francmasoneriei, Albert Pike. Născut în Boston, a urmat cursurile Universității Harvard și s-a mutat ulterior în Arkansas. A servit ca general în Armata Confederate în timpul Războiului Civil și ulterior și-a dedicat viața francmasoneriei. Lui i se atribuie faptul că a făcut celebrul ritul scoțian în Statele Unite. Este demn de remarcat faptul că toate notificările oficiale ale Ritului Scoțian sunt datate cu anul calendarului ebraic. Pike a cultivat relații la nivel mondial cu francmasoni revoluționari cunoscuți, precum Garibaldi și Mazzini. Aceștia au lucrat împreună pentru a înființa patru Mari Directoare Centrale ale Francmasoneriei: Filiala Nord-Americană se afla la Washington D.C., Filiala Sud-Americană la Montevideo, Filiala Europeană la Napoli și Filiala Asiatică și Oceanică la Calcutta. El și Mazzini au reușit să devină lideri ai francmasoneriei mondiale prin Adriano Lemmi. Pike și Lemmi au avut un dezacord puternic cu privire la numele zeului masonic care urma să fie folosit în ritualuri. Pike era hotărât să-l numească Lucifer, în timp ce Lemmi a insistat să-l numească Satan. În cele din urmă au căzut de acord asupra lui Lucifer. Pike a folosit ulterior termenul de Mare Preot Exaltat al lui Lucifer pentru a se defini pe sine însuși.

Deși provenea dintr-un mediu modest, Pike a avut resurse aparent nelimitate în timpul anilor petrecuți în Arkansas, pentru care nu a fost furnizată nicio sursă. Cu o siluetă grosolană, obeză și cu cele mai perverse gusturi,

el organiza adesea expediții cu mai mult de trei căruțe de prieteni și prostituate. Călătoreau în zonele rurale, încărcăți cu butoaie de coniac, toate delicatesele disponibile și alte băuturi răcoritoare. Se îndopau toată ziua, se dedau la orgii sălbătice și erau orbi față de restul lumii.

După ce a preluat controlul asupra francmasoneriei americane, Pike a interzis menționarea numelui lui Iisus Hristos în rugăciunile lojilor masonice. A organizat slujba Adonai (slujba neagră) pentru oficialii de top ai Noul Paladine Ritus [Ritual de sacrificiu]. Acesta se baza pe ritualul de inițiere al gradului 25, în care șarpele este înfățișat ca un adevărat prieten al omenirii, creștinilor și Adonai (Domnul, YHWH) ca dușman al umanității. A fost de fapt o Liturghie Neagră destul de standard, la care Pike a adăugat câteva accente originale proprii, precum punctul culminant al inaugurării în ritul unirii, o prostituată goală, numită Eve. Apoi, o pasăre sau un animal a fost sacrificat ca jertfă de sânge pentru Lucifer, pentru a sărbători victoria sinagogii lui Satan asupra lui Hristos, urmată de profanarea rituală a animalului sacrificat. Sângele era băut de sărbătoriți, după ce au mâncat carnea într-un mod ritual. Toți cei prezenți s-au dedat apoi la o orgie bețivă.

În pofida risipei sale frecvente, Pike era un organizator neobosit. El a supervizat producția manualului cuprinzător "Morals and Dogma", care rămâne până în prezent biblia francmasoneriei americane. Publicată pentru prima dată în Charleston (Loja Mamă) în 1871, cartea caracterizează de la prima pagină conținutul tiranic al francmasoneriei. "Puterea

oarbă a oamenilor este o putere care trebuie limitată și de asemenea ghidată - acesta trebuie să fie reglementată prin intermediul intelectului. ... Puterea oamenilor... nu poate fi menținută și lăsată activ în existența sa, ca un guvern liber odată creat."

Aceasta este hotărârea directă că francmasoneria nu poate tolera existența unui guvern liber. Prin urmare, Republica Americană și Constituția Statelor Unite, scrise de și pentru poporul lui Sem, trebuie distruse. Cartea lui Pike, în linii mari, este o formulare simplă a unui program pe care canaaniții l-au urmat timp de trei mii de ani. Există un set precis de instrucțiuni despre cum să controlezi și să legi poporul american până la sfârșitul Francmasoneriei.

Pike se identifică pozitiv cu originile demonice ale Francmasoneriei la pagina 22: „Francmasoneria, moștenitoare a Misterelor, urmează încă metoda antică de predare. Francmasoneria este identică cu Misterele antice.” Aceasta explică și strânsa cooperare a francmasoneriei cu liderii umanismului secular, care descinde și el direct din cultul secret.

O altă afirmație semnificativă poate fi găsită la pagina 152: "Francmasoneria este activism". Aceste trei cuvinte explică influența oarbă a francmasoneriei asupra fiecărui tip de mișcare activistă din Statele Unite (acum, în 2025, această ideologie masonică poate fi observată în întreaga lume), cum ar fi feminismul, umanismul, integrarea rasială sau comunismul. Pike a definit legea - francmasonii trebuie să fie activiști și trebuie să se supună maximelor sale. Ca urmare, o mare parte din această campanie, precum și finanțarea a tot felul de mișcări

activiste în Statele Unite au venit direct de la mâna ascunsă a ordinului masonic. Ori de câte ori veți vedea un grup de oameni mărșăluind în această țară, veți descoperi probabil că francmasonii au fost instigatorii.

Pike explică implicarea Francmasoneriei în Ordinea Mondială Unică la pagina 220, scriind: "Lumea întreagă nu este decât o republică, în care fiecare națiune este o familie și fiecare individ este un copil." Aceasta exprimă întregul paternalism socialist al guvernului american, care caută un **fabianism**, (!📄) controlul asupra vieții de zi cu zi a fiecărui cetățean, de la leagăn până la mormânt. Mașinăria bine unsă a mișcării masonice naționale este capabilă să încorporeze un astfel de program umanist, care este golită de inspirații și valori religioase. Nu se poate avea încredere în "copii", să își gestioneze singuri banii. Numai un guvern central înțelept de la Washington poate decide să trimită veniturile noastre către alte națiuni, care au nevoie de ajutorul nostru, dar ca indivizi s-ar putea să nu fim suficient de generoși, jefuirea copiilor noștri în folosul tiranilor din alte țări. În consecință, agenții Fiscului ne iau veniturile, iar guvernul independent de la Washington le folosește "mai bine".

Pike, în calitate de autoritate supremă a întregii francmasonerii americane, definește originile oculte ale francmasoneriei, precum și destinul acesteia în One-World Tyranny. O astfel de doctrină anticreștină nu poate proveni decât de la un altar fumegând al lui Baal și de la discipolii săi închinători ai demonilor.

Pentru a sublinia importanța acestei dogme, Pike a scris: "Fiecare lojă masonică este un templu al religiei, iar profesorii săi sunt instructori în religie".

În ceea ce privește afirmația anterioară, el vrea să spună că fiecare profesor masonic este un maestru al Cabalei. Acest lucru este reflectat în jurământul maestrilor francmasoni: "Voi recunoaște și mă voi supune tuturor semnelor comandate și invitațiilor care îmi sunt trimise de un Maestru al Lojei masonice sau care îmi sunt date de un Frate de acest grad... Voi zbura în ajutorul lui". ... "Insucces", a însemnat astfel: "Pentru a primi o pedeapsă nu mai mică decât să mi se împartă trupul în două, să mi se scoată intestinele și să ard până la cenușă.". Pentru a spori efectul acestui **jurământ**, acesta este depus în genunchi și legat la ochi. Aceasta este o adevărată revelație pentru o "lojă fraternă" care se presupune că este dedicată carității și cauzelor bune. A fost cineva vreodată recrutat în scopuri caritabile cu avertismentul că, dacă refuzi, vei fi împărțit în două, ți se vor scoate intestinele și vei fi ars?

Albert Pike s-a născut în 1809 și a murit în 1891 în Washington D.C. Însmormântarea sa a avut loc într-un templu masonic, la miezul nopții, cu ritualul de însmormântare Kadosh. Sala era îmbrăcată în negru, luminată înfricoșător doar de câteva lumânări, o adevărată ceremonie de vrăjitorie pentru un om care și-a dedicat viața cauzei lui Lucifer.

Din 1859 până în 1871, Pike a lucrat la planul său general pentru guvernul mondial al francmasoneriei. El a formulat programul cu trei războaie mondiale incluse. Primul pentru răsturnarea țarului și instaurarea unui stat comunist, al doilea război mondial pentru crearea imperiului comunist, iar al treilea război mondial urma să distrugă civilizația creștină pentru totdeauna în

întreaga lume. La 15 august 1871 i-a scris o scrisoare lui Mazzini, expusă acum la British Museum, despre programul său de cucerire luciferiană a lumii, cu planul de a dezlanțui "nihilistii și ateii ... Cetățenii de pretutindeni vor primi singura lumină pură prin manifestarea universală a Doctrinei Luciferiene pure ... care va urma după distrugerea creștinismului și ateismului, învinse și stinse în același timp." Pike a fost cel care a conceput tehnica secretă prin care inițiații Lojei Albastre trebuiau să treacă doar prin "ușile exterioare ale filozofiei lor". Cei din interior trebuie să fie înșelați prin interpretări false, adevăratele interpretări sunt rezervate pentru gradele superioare, prinții francmasoneriei, cărora le este interzis să dezvăluie adevăratele interpretări inițiaților.

Din cauza numeroaselor bulele papale emise împotriva francmasoneriei, Pike și Lemmi au decis că papalitatea trebuie abolită. Proclamația Marelui Orient al Franței din 18 septembrie 1885 cerea distrugerea Bisericii Catolice.

Monseniorul Dillon a fost probabil prima persoană care a recunoscut că adevărata forță din spatele mișcării comuniste era francmasoneria. El a scris în 1884 că Noua Eră a fost creată cu scopul de a aduce apariția Noului Mesia, unul fals; că Templul lui Solomon a fost de fapt distrus ca împlinire a profeției lui Hristos, iar Marele Orient și lojele Ritului Scoțian au fost sursele activităților revoluționare moderne. Papa Leon al XIII-lea a etichetat francmasoneria drept naturalism: „Scopul final al francmasoneriei este de a distruge întreaga ordine religioasă și politică din lume stabilită de creștinism și de a o înlocui cu o altă armonie a gândirii. Aceasta înseamnă

că fundamentul și legile noii structuri vor fi marcate de naturalism pur.”

Abbe Lerudan a scris în Amsterdam în 1747: "Adevăratul secret al francmasoneriei este necredința în divinitatea lui Hristos și înlocuirea cu naturalismul sau doctrina raționalismului, care a fost predicată în Polonia de Socinus." Oliver Cromwell, ucigașul de regi din Anglia, a fost socinian conform credinței sale, ceea ce a permis organizarea oficială a francmasoneriei în Anglia. Masonii credeau că Napoleon, al cărui frate Iosif Bonaparte - Mare Maestru, era prea puternic. Bernudotte, un francmason, l-a convins să lanseze campania dezastruoasă împotriva Rusiei, care a dus la distrugerea armatei sale.

În Italia, Lordul Sackville al Angliei fondase Marele Orient al Italiei, care era condus de înalta organizație secretă Carbonari prin intermediul Alta Vendita, arma lor operativă. Instrucțiunile către membri includeau acest avertisment: „Fiecare act al vieții voastre să aibă ca scop descoperirea pietrei filosofale. Alchimiștii din Evul Mediu își pierdeau timpul și existența în nebunia lor, împlinind acest vis. Acest lucru se realizează în societățile secrete prin cele mai simple motive, întrucât acestea se bazează pe pasiunea umană. Nu ar trebui să ne descurajăm de un obstacol, o limitare sau o înfrângere. Să ne pregătim armele în liniștea lojelor, să ne pregătim bateriile, să lăsăm pasiunile noastre să-i flateze pe cei mai răi și mai liberali, și totul ne duce la gândul că planurile noastre vor reuși într-o zi, mult dincolo de cele mai nebunești calcule ale noastre.”

O altă instrucțiune în Alta Vendita se numește: "Nu încetăm să vă recomandăm să încorporați persoane din toate clasele și orice fel de asociație, indiferent de natura acesteia, cu condiția ca secretul și discreția să fie caracteristicile dominante; sub cele mai absurde pretexte, dar niciodată religioase sau politice, create din ele însele sau, mai bine zis, generate de alții, în asociații de muzică populară, având ca obiect artele frumoase. Apoi infiltrați otrava în arta selectată, infiltrați-o în doze mici. Un prinț care nu are un regat de așteptat este norocos pentru noi. Sunt mulți cei care se află în această situație. Acești prinți patetici vor sfârși prin a ne servi în timp ce ei cred că lucrează doar pentru ei înșiși. Ei formează un scut grandios și sunt întotdeauna suficient de nebuni pentru a afla cine este dispus să se compromită în slujba unei conspirații al cărei lider pare să fie unul dintre prinți. Există puțină moralitate printre cei mai morali oameni din lume, iar unii sunt foarte rapizi în acest proces de dezvoltare. O ură bună, complet rece, absolut calculată, valorează mai mult decât focurile artificiale și decât toate explicațiile de pe scena vorbitorului. În curând vom avea la dispoziție echipamente de tipărire în Malta. Vom putea astfel să acționăm cu impunitate, în siguranță, sub pavilion britanic, pentru a distribui cărți, pliante etc. de la un capăt la celălalt al Italiei, cu ajutorul cărora Alta Vendita este pusă în circulație în mod corect."

Nesta Webster dezvăluie în „World Revolution” la pagina 14, pericole suplimentare din partea potențialilor fraudatori: "Dacă ești doar un trădător și un sperjurst, conștientizează că toți frații tăi sunt chemați să se înarmeze împotriva ta. Nu spera la evadare sau la un loc

sigur. Oriunde te-ai afla, rușinea, remușcarea și mânia fraților tăi te vor bântui și te vor chinui în cele mai adânci colțuri ale măruntaielor tale." Aceasta nu a fost o amenințare deșartă. Francmasonii erau cunoscuți pentru faptul că otrăveau pe oricine era suspectat că îi înșela, astfel încât să moară lent și să sufere o moarte agonizantă, cu dureri de nedescris "în cele mai adânci colțuri ale măruntaielor tale".

Modul de executare este adesea simbolic și destinat să transmită un avertisment altor masoni sau străinilor care cred că știu ce este bine pentru ei. Una dintre aceste execuții a fost cea a lui Robert Calvi, principalul suspect în scandalul Banco Ambrosiano. Calvi a fost găsit spânzurat pe podul Blackfriars din Londra, un loc ales pentru a simboliza căderea sa în dizgrație. Un mandat de arestare a fost emis recent de un judecător din Milano pentru un alt suspect principal în acest caz, arhiepiscopul Paul Marcinkus, originar din Chicago, care era responsabil cu finanțele Vaticanului. Colapsul băncii a costat Vaticanul 250 de milioane de dolari, deși răspunderea sa fusese estimată anterior la aproximativ 3 miliarde de dolari.

Arhiepiscopul Marcinkus era responsabil de Istituto per le Opere di Religione (Institutul pentru Opere Religioase), Institutul Vaticanului pentru Opere Religioase, care îi controla finanțele. Scandalul nu a fost cu adevărat legat de sectorul bancar, ci de francmasonerie.

Lordul Sackville a fondat prima lojă masonică din Italia în 1733. Din 1861, Italia a început să se organizeze ca o putere mondială. De atunci încolo au existat trei

grupuri francmasone în Italia, la Torino, Napoli și Palermo. Garibaldi i-a unit cu succes în 1864 și a devenit cel mai puternic lider politic din Italia. Reputația sa era atât de mare încât președintele Lincoln i-a cerut să devină comandant-șef al Armatei Statelor Unite în timpul Războiului Civil. Când Mussolini a venit la putere după Primul Război Mondial, a declarat francmasoneria „o amenințare la adresa păcii și liniștii în stat”. Lojile au fost interzise prin Legea anti-masonică din 1925, care a declanșat o campanie de propagandă la nivel mondial împotriva lui Mussolini, numindu-l „dictator”. După al Doilea Război Mondial, aproximativ cinci sute de loje au reapărut în Italia. Lojele au fost finanțate cu generozitate prin fonduri caritabile ASS oferite de contribuabilii Statelor Unite. Banii au venit în cantități atât de mari încât a fost nevoie de un grup super-secret care să-i gestioneze. În 1963, un anume membru al Lido Gelli s-a alăturat Marelui Oriente d'Italia, care a fondat apoi o nouă lojă pe care a numit-o Propaganda Due sau P-2.

A fost numită după loja lui Mazzini, Propaganda Uno, pe care acesta a fondat-o pentru a conduce revoluția din 1848. Gelli a adoptat titlul masonic de „supremo regulatore del universe”, Conducătorul Suprem al Universului. În scurt timp, aproape fiecare oficial, bancher și editor proeminent din Italia a devenit membru al P-2.

P-2 a fost profund implicată în numeroase tranzacții bancare sub acoperire, inclusiv controlul asupra Banco Ambrosiano. A fost înființată o altă bancă, Banco Privata, care părea a fi un vehicul pentru fondurile care fuseseră

ascunse încă din al Doilea Război Mondial, milioane de dolari care fuseseră ascunse în diverse locații secrete.

Directorii Banco Privata ar face acest lucru cunoscut. Acestea l-au implicat pe John MaCaffry, reprezentantul italian al Hambros Bank (Charles Hambro era șeful SEO, serviciul secret britanic de la Londra). El a achiziționat 24,5% din Banco Privato pentru Hambros. Michael Sindona a cumpărat 51%. Sindona a vândut ulterior Banco Privata către IOR (Istituto per le Opere di Religione) prin intermediul arhiepiscopului Marcinkus. Controlul a fost transferat către o societate Sindona din Liechtenstein, Fasco AG. Un alt holding, La Centrale Finanziaria, a fost înființat de Sindona, cu Robert Calvi, Evelyn de Rothschild și Jocelyn Hambro în consiliul său de administrație. În scurt timp, Sindona a transferat 49 de miliarde de euro prin aceasta și prin alte holdinguri bancare pe care le controla. El a obținut un profit net de aproximativ 10 milioane de dolari. Banco Ambrosiano a fost ca un vârtej al tuturor activităților sale, care a dat faliment. Gelli a luat 50 de milioane de dolari și a fugit în Elveția, unde a fost încarcerat. Calvi a fost găsit spânzurat pe podul Blackfriars din Londra. Sindona, care a fost implicat și în prăbușirea Franklin National Bank din New York, a fost arestat și condamnat la închisoare. El a murit într-o închisoare americană. Înainte de a muri, el a explicat unui jurnalist complexitatea marii escrocherii cu grâne, când Uniunea Sovietică a cumpărat grâu din Statele Unite în iulie 1972. Uniunea Sovietică a fost autorizată să plătească pentru achiziția sa în felul următor: banca centrală maghiară, acționând în numele Uniunii Sovietice, a plasat un ordin de cumpărare de

puțin sub 20 de miliarde de dolari. Secretarul Trezoreriei, John Conally, a devalorizat apoi dolarul cu 10%. Uniunea Sovietică a câștigat 4 miliarde de dolari din această scurtă achiziție și a plătit pentru cereale. Ei au obținut un profit de 2 miliarde de dolari din această operațiune de tranzacționare pe termen scurt și 2 miliarde de dolari prin devalorizarea dolarului. Sindona a remarcat: "În naivitatea lor fără margini, Statele Unite au sprijinit Uniunea Sovietică cu 4 miliarde de dolari, bani care, fără îndoială, au fost investiți de atunci în distrugerea binefăcătorului lor. Am început să înțeleg că această Americă era consoarta propriei ei ruine. Vă spun, în toată istoria, nicio putere nu și-a înarmat și susținut dușmanii atât de orbește ca aceasta."

De fapt, nu "America" este cea care a provocat distrugerea sa, ci francmasonii canaaniți care s-au infiltrat în cele mai înalte autorități și își folosesc acum puterea pentru a distruge poporul lui Shem și republica care a creat acest popor.

Uciderea lui Calvi a scos la iveală câteva nume interesante, printre care Francesco Pazienza, o figură de la Washington apropiată secretarului de stat, generalul Haig, și Flavio Carboni, consilier al Banco Ambrosiano, apropiat și de Armando Corona, un șef al Marelui Orient al Italiei.

Ernesto Diotallevi și Danil Abbrudati, lideri ai lumii interlope italiene. Abbrudati a fost ucis de gărzile de corp ale lui Roberto Rosone, vicepreședinte al Banco Ambrosiano, când a încercat să-l asasineze pe Rosone. Carboni se afla la Londra împreună cu Calvi când a fost lichidat.

Carboni a fost înregistrat la Hotelul Sheraton din Londra, în timp ce Calvi se afla în apropiere, în Chelsea. Sindona a declarat ulterior că francmasonii sud-americieni au executat asasinarea lui Calvi.

Carboni primise anterior 100.000 de dolari de la Calvi, pe care i-a plătit în contul bancar elvețian al amantei sale, Laura Concas. De asemenea, Calvi i-a plătit 530 000 de dolari lui Ernesto Diotallevi. Un judecător londonez a anulat hotărârea judecătorească potrivit căreia Calvi se sinucisese și a declarat decesul din mâinile unor persoane necunoscute. Investigațiile au fost încheiate.

Ordinul masonic al canaaniților operează în Statele Unite sfidând în mod deschis legile împotriva sindicalismului criminal. 46 CJS 1 (Corpus Juris Secundum) scrie: "Sindicalismul este doctrina care favorizează abolirea sistemului politic și social existent prin grevă generală, demonstrație pașnică sau violență revoluționară ... Autoritățile publice au competența de a pedepsi propagandiștii, care urmăresc să distrugă guvernul sau să păstreze drepturile de proprietate cu care a fost înzestrată această putere de stat, chiar înainte de a se materializa un pericol existent și iminent de succes al acestui plan. Originea și orice alte acte comise în mod deliberat pentru îndeplinirea acestui obiectiv ar putea fi interzise și declarate infracțiuni. De asemenea, acestea ar putea interzice asocierea sau apartenența la organizații care promovează astfel de doctrine sau care invită alte persoane să se asocieze cu astfel de organizații... susținerea în cadrul unui stat sau promovarea actelor criminale împotriva unui alt stat sau împotriva Statelor

Unite ar putea constitui sindicalism criminal."

Prin urmare, există legi corespunzătoare în cărți pentru a proteja poporul lui Sem de distrugerea lor planificată de francmasonii canaaniți. Francmasonii încalcă, de asemenea, legile care interzic restricționarea comerțului, intră în asociații pentru a face rău altor persoane și multe alte acte ilegale. Afectarea continuă a întregii economii este cauzată de un grup mic, ultrasecret, care controlează toată dezvoltarea economică și profesională, precum și cărțile, revistele și ziarele, controlează posturile de radio și televiziune, înființează bănci și multe alte căi de comerț. Părinții își doresc întotdeauna cel mai bun viitor posibil pentru copiii lor, făcând sacrificii uriașe pentru a-i duce la școală și a-i trimite la universitate. Ei nu realizează niciodată că, fără "deschidete de susan" ale ordinelor masonice, copiii lor sunt condamnați să fie tăietori de lemne și trăgători de bărci, că nu pot spera să câștige sume mari sau să se dezvolte în domeniul lor. Totul este deja predeterminat de către canaaniți pentru propria lor specie. Doar copiii elitei conspiraționiste sunt admiși la cele mai bune școli, primesc cele mai bune oferte de muncă și trăiesc o viață bună. Pentru restul Americii, petrecerea s-a terminat.

CAPITOLUL III

Umanismul secular

Ordinele masonice ale canaaniților au prosperat pentru că și-au ales cu mare grijă mijloacele de propagandă. Probabil cel mai eficient dintre acestea, singurul, prin care au convertit un segment lingvistic mare al Bisericii creștine la scopurile lor, umanismul secular. Premisa de bază a umanismului secular este că interesele umane ar trebui să aibă prioritate în fața a orice altceva. Din cauza insistenței sale asupra faptului că "interesele guvernamentale" sunt principalul mijloc de realizare a binelui în beneficiul intereselor umane, umanismul secular a devenit principalul promotor al statalității sau al guvernării mari, ceea ce, desigur, înseamnă statalitate totalitară. Această punere în aplicare de către birocrăția guvernamentală a confruntat în mod constant "interesele umane" cu "interesele spirituale". Interesele spirituale au fost curând lăsate deoparte. Umanismul secular, strict vorbind, este umanismul afacerilor temporare, al afacerilor acestei lumi. Pentru cei care cred că nu există viață după moarte, obținerea controlului complet asupra acestei vieți este de o importanță capitală, în credința că nu există alta. Pe de altă parte, cei care cred într-o viață de apoi sunt tentați să fie prea toleranți față de violența de pe Pământ pentru că

lucrurile vor fi mai bune în lumea de dincolo.

Mulți oameni confundă în mintea lor termenul „umanitate” cu „umanism”. Umanismul nu este niciodată umanitate. Unul dintre cele mai larg percepute exemple sunt lagărele de exterminare din Rusia Sovietică, în care aproximativ 66 de milioane de suflete a murit. Umanitatea izvorăște din compasiunea de a alina suferința cuiva. Umanismul, pe de altă parte, descinde direct din cultul demonilor și din ucigașii de copii din Babilonul antic și are ca scop final provocarea de suferință dușmanilor săi sau oricui este perceput ca dușman. Agențiile sociale umaniste din Statele Unite degradează și umilesc oamenii pe care pretind că îi „ajută”. Serviciul Fiscal Intern (IRS) este cea mai importantă agenție de resurse umane din Statele Unite. Scopul lor este de a redistribui valoarea cetățenilor către destinatarii „mai nevoiași”. Foarte des, acești destinatari locuiesc în străinătate și nu și-ar dori nimic mai mult decât să vadă Statele Unite distruse.

Umanismul are întotdeauna o orientare politică particulară. Scopul său este de a răsturna și înlocui instituțiile politice umane și de a stabili în locul lor o versiune permanentă a socialismului în care „binele umanității” este administrat de birocrația unui stat totalitar. „Statul bunăstării” instituit în atâtea națiuni occidentale este un pas uriaș către acest obiectiv principal.

În ciuda numeroaselor referințe la umanismul secular de către susținătorii și adversarii săi, rareori se aud discuții concrete despre ce este umanismul sau despre originile sale. Acest lucru este deosebit de surprinzător, deoarece originile și istoria lor sunt ușor accesibile prin intermediul referințelor standard ale surselor.

În mod similar, majoritatea celor mai vocali susținători ai umanismului secular se regăsesc în mediul academic, unde știința este un mod de viață și unde subiectul oferă multe oportunități tentante de cercetare.

În lucrarea de față, autorul nu se aștepta să includă tema umanismului. Cu toate acestea, la începutul cercetării demonologiei istoriei, părea oarecum ciudat că umanismul apare în diferite roluri. Ca majoritatea celorlalți cercetători, autorul nu luase în considerare un aspect esențial al umanismului.

Pentru dezvăluirea acestui aspect special îi suntem îndatorați unui emigrant rus, Vladimir Voinovici. El l-a ales pe A. Surkov, un purtător de cuvânt al Congresului Suprem al Scriitorilor Sovietici, "Poetii supraveghează cumva un al patrulea aspect al umanismului, exprimat într-un concept puternic și admirabil al dușmăniei." Totuși, majoritatea autorilor ar putea să nu recunoască faptul că ura este un aspect esențial al umanismului. Poate că este mai evident în Rusia sovietică decât în alte țări. Voinovich a început să caracterizeze ura ca fiind probabil cea mai importantă componentă a umaninis-

mului. Aber wie ist das möglich? Cum ar putea umanismul, punctul central al intereselor umanității, precum compasiunea spirituală, perfecțiunea umanității prin negarea oricărui rol spiritual în dezvoltarea umană și orientarea strictă către „propriile” interese umaniste, să încorporeze ingredientul fundamental al urii? Doar cineva cu experiență în ororile statului sovietic modern ar putea fi calificat să identifice ura drept ingredientul principal al umanismului. Guvernul sovietic, administratorul celor mai umaniste state din lume, a ucis aproximativ 66 de milioane de cetățeni de la Revoluția Bolșevică încoace, potrivit principalului său scriitor, Aleksandr Soljenițan. Toate acestea s-au făcut în numele „realismului socialist” sau al umanismului.

Ingredientul esențial al umanismului, ura, poate fi urmărit până la sursa sa, cultul demonic al lui Baal în istoria antică, canaanii care își satisfaceau pofta de sacrificii umane în numele „religiei”, canibalismul în ritualurile de onoare ale zeilor lor și ucigașii de copii în numele lui Moloh. Aceștia sunt aceiași canaanii care conduc astăzi marile națiuni ale lumii și care speră cu nerăbdare la și mai multe masacre precum cele pe care le-au comis în secolul al XX-lea și care au făcut din timpul nostru scena celor mai mari crime în masă din istoria omenirii.

Originile demonice ale umanismului se reflectă nu doar în negarea lui Dumnezeu, ci și în Cabala, care susține că Dumnezeu nu are nicio legătură cu

dezvoltarea actuală a lumii, nici cu manifestarea ei filosofică, care derivă exclusiv din Satan și activitățile sale malefice.

După cum a scris I. M. Haldemann, "Totul în lumea spirituală este inspirat de cunoașterea îngerilor căzuți. Spiritele din camera obscură apar într-o perioadă spiritualistă ... Spiritismul este doar agenția din mâinile acestor mari îngeri căzuți care încă dețin titlul de prinț sau zeu al acestei lumi și care vor îndeplini și vor lucra în mod intenționat acest lucru pentru o lungă perioadă de timp." Prin urmare, vedem că mulți oameni, spiritiști, spirite și altele asemenea cred că Satan controlează această lume. Judecând după acțiunile lor, umaniștii cred și ei acest lucru. Însă ei nu ar fi putut folosi ura față de viață ca o componentă majoră a filosofiei lor dacă nu ar fi adoptat practicile satanismului.

Privind lunga istorie a umanismului și urmărind manifestările sale din lumea antică până în zilele noastre, găsim factori individuali care apar în toate perioadele sale istorice. Prima, desigur, a fost lumea canaanită a lui Baal și Aștoret, concentrată pe metodele demonice de închinare. Manifestările sale ulterioare, care probabil au dus la o opoziție publică crescândă, au dus la o colorare protectoare a costumului său „intelectual”. Baal a devenit Doctorul Faustus. Altarele fumegânde ale canaanitilor erau ascunse de un accent tot mai mare pus pe discursul filosofic. Prima dintre aceste „școli de umanism” a fost cea a lui Pitagora (582-507 î.Hr.). Școala pitagoreică, fondată la Crotone, a funcționat ca o „școală a misterelor”, adică o școală în care aspectele „mistice” ale

filosofiei erau accentuate pentru un grup limitat de „inițiați” selectați. Ecuția pitagoreică se baza pe dualismul principiilor fundamentale – limitatul sau sursa finalității și nelimitatul sau sursa diviziunii. De fapt, aceasta a fost prima școală de dialectică, o formă de învățare care a atins apogeul în secolul al XIX-lea, opera lui Hegel și a discipolului său preferat, Karl Marx.

Școala pitagoreică a conceput, de asemenea, numeroase reglementări, care în secolele următoare a apărut în cartea de Zohar, Kabbalah. Una dintre aceste reguli a fost numerologia, o încercare de a se concentra asupra universului ca ecuație matematică și în consecință, de a găsi o formulă magică sau de a descoperi ce control ar putea exista asupra acestuia. Pitagoreicii reprezentau cele patru numere, numărul sacru zece, care rezultă din primele patru numere.

Școala pitagoreică din Crotona are o legătură interesantă cu vremurile noastre. În timpul anilor 1930, sediul american al Societății Teosofice era în Crotona, California. Nu se știe dacă acest oraș a fost numit intenționat după orașul pitagoreic.

Teorema pitagoreică, sau metafizica numerelor, l-a influențat foarte mult pe Platon. Deși este cunoscut în mod superficial ca filosof, el a exercitat o influență politică semnificativă în viața sa ulterioară. El a fost liderul recunoscut al unui grup de interese politice al mediteraneenilor care se opuneau Imperiului Persan.

Platon a condus dezvoltarea unei elite, care i-a readus pe greci la supremația politică în regiunea mediteraneană. Influența pitagoreicilor l-a determinat să dezvolte un program similar cu cel al francmasonilor din

zilele noastre, o elită secretă care își putea exercita influența din umbră, dar întotdeauna dedicată propriului program secret, ale cărui principii erau cunoscute doar de această elită.

Platon l-a susținut pe Dionysos I, conducătorul Siracuzei, un lider al puterilor coaliției grecești. Dionis a devenit modelul lui Platon pentru viitorul său rege al filosofiei. În schimb, cumnatul lui Dionysos, Dion, i-a dat lui Platon bani pentru a-și înființa școala de filosofie și mijloace structurale pentru a construi un grup de clădiri cunoscut astăzi sub numele de Dumbrava Academiei. În aceste clădiri, la periferia Atenei, a scris Platon „Republica” ca ghid pentru umaniștii viitorului, astfel încât aceștia să poată obține controlul deplin asupra societății lor. Platon l-a sfătuit și pe Dionysos al II-lea în războiul său secret împotriva lui Delphi. În timpul acestui război, Templul lui Apollo a fost cucerit, inclusiv cantitățile uriașe de aur depozitate acolo. Platon a scris mai târziu dialogul său „Tiameus” ca o elegie pentru mentorul său Dion.

Platon și Pitagora credeau în doctrina transmigrației sufletelor, o teorie importantă în misticism. Platon a rămas singura figură importantă în dezvoltarea umanismului, deoarece aproape de unul singur a transformat-o dintr-o credință bazată pe cultul demonic al lui Baal în "școala de filosofie", proces care a fost declanșat de Pitagora. În ciuda tuturor lucrurilor, umanismul a rămas un crez dedicat înrobirii conspirative a umanității de către o elită secretă care se considera "aleasă" și gnostică, adică, cei care știu se deosebesc de cei care nu știu. În timpul preocupării progresive pentru

aspectele lumești ale societății, umanismul a rămas fidel regulilor sale inițiale, care constau într-un amestec de doctrine ale principalelor culte ale misterelor, panteismul, cultul naturii, gnosticismul (care este întotdeauna și o manifestare a satanismului, incontestabil în gnosticism sau în cunoașterea misterelor) și hermetismul (hermetic). Pericolul acestor învățături a fost cel care l-a determinat pe Hristos să lanseze faimosul său avertisment: *"Feriți-vă de profeții falși, care vin la voi în haine de oaie, dar în interior sunt lupi răpitori. Îi veți recunoaște după roadele lor. Culeg ei struguri din spini și smochine din ciulini?"* ([Matei 7:15-16](#))

Proorocii mincinoși.

15. Păziți-vă de prooroci mincinoși. Ei vin la voi îmbrăcați în haine de oi, dar pe dinlăuntru sînt niște lupi răpitori.

16. Îi veți cunoaște după roadele lor. Culeg oamenii struguri din spini, sau smochine din mărăcini?

Umanismul este lupul în blană de oaie. El vine și își face publică compasiunea pentru umanitate, grija sa pentru cei fără adăpost și săraci, dar Hristos spune să-i recunoaștem după roadele lor. Nu întrebați ce pretind că fac. Aflați ce fac. În felul acesta nu vei încerca să culegi struguri din spini sau smochine din mărăcini.

Filosofia hermetică poate fi urmărită până la Hermes Trismegistus, numele grecesc al zeului egiptean Thoth, zeul înțelepciunii și al scrisului. Însuși numele său înseamnă „de trei ori înarmat”, principiul fiind că oricine deține mai multe informații decât alții se bucură de o protecție mai mare. Francis Yates a subliniat în „Giordano Bruno și tradiția hermetică”: „Teoria vieții universale este baza magiei. Secvența hermetică prin

excelență este alchimia - principala Tablă de Smarald, Biblia alchimiștilor, care poate fi urmărită până la Hermes”.

În ciuda eforturilor liderilor creștini de a elimina erezia, multe forme de superstiție și de magie neagră erau răspândite în Evul Mediu. În timp ce alchimiștii încercau să transforme metalul simplu în aur, o nouă dialectică a misticismului, Cabala, a devenit o forță puternică în întreaga Europă. "Cabala" înseamnă pur și simplu tradiții. Ea a fost compusă sub forma Cărții Zohar, scrisă de misticul evreu Moses ben Shemtob de Leon în anul 1280 d.Hr. ca scriptură rabinică despre Legea fundamentală.

Legenda spune că, atunci când Dumnezeu i-a dat lui Moise legea, i-a dat și o a doua revelație, semnificația secretă a legii. Timp de secole, a fost interzisă scrierea acestei semnificații secrete. A fost transmisă doar pe cale orală unor grupuri selectate de inițiați. "Semnificația secretă" stă la baza cultelor misterioase. Teozofia se bazează pe semnificații secrete. Învățăturile lor erau preluate direct din Cabala, cea mai răspândită carte în sectele americane. "Regatul sectelor" de Walter Martin, Bethany Press 1965, în capitolul despre Teosofie Cabala nici măcar nu este menționată.

Cartea Zohar este descrisă ca un sistem teosofic bazat pe cele zece Sephiroth sau emanații divine și pe douăzeci și două de litere ale alfabetului ebraic, inclusiv numele lui Dumnezeu. Expulzarea iudeilor din Spania în 1492 a trimis învățători de Cabala în toată Europa. Doctrina lor a generat școala principală a filosofiei Renașterii, școala neoplatonică. Neoplatonismul, la rândul său, a devenit

sursa altor dezvoltări filosofice care au condus direct la Reformă, la Iluminism și la epoca revoluțiilor.

Zohar a subliniat legenda talmudică conform căreia demonii de pe pământ au apărut inițial din conexiunea sexuală dintre oameni și puterile demonice care au creat demoni cunoscuți precum Lilith. Din acest motiv, ritualurile demonice pun întotdeauna accentul pe activitatea sexuală. Neoplatonicienii au fost criticați pe scară largă pentru implicarea binecunoscută a multora dintre profesorii și studenții lor în homosexualitate.

Neoplatonismul combină scrierile hermetice cu gnosticismul, pe fundalul Cabalei. El a pus accent pe iluminarea interioară (un principiu care a dus direct la dezvoltarea cultului Illuminati în Germania), extazul și legătura dintre misticism și naționalism. Atracția neoplatonismului pentru adepții săi era oferta „eliberării sinelui” prin experiență mistică. Acest sistem filozofic a făcut mai târziu din Renaștere principala forță culturală a Europei. Influențată de pleonasmul bizantin, ea a culminat cu cariera lui Pico della Mirandola. În filozofia neoplatonică, sufletul are anumite afinități spirituale în cadrul sferei. Substanța sufletească a fost plasată în jurul sferei concentrice a celor patru elemente, deasupra cerului incandescent.

Ca și în cazul lui Platon, această școală de filozofie a experimentat zece forțe de atracție ca reguli de guvernare care au fost puse rapid în aplicare. Cel mai puternic bancher al Renașterii, Cosimo de Medici, capul "nobilimii negre" din Italia, [Guelfi / Welfen](#), a donat fondurile pentru înființarea Academiei Platonice din Florența în secolul al XV-lea. Cu acest sprijin financiar și politic,

neoplatonismul a fost rapid acceptat. În 1486 [Pico della Mirandola](#) a publicat 900 de teze ale noii sale filosofii în Academie. 72 dintre aceste teze erau concepte cabalistice fără echivoc. Un cunoscut erudit ebraic, della Mirandola, a introdus o mare parte din filosofia neoplatonismului în studiile sale din acest domeniu. Punând accentul pe un univers centrat pe om, i se atribuie meritul de a fi anticipat filosofia existențialismului din secolul XX.

Della Mirandola a fost succedat în academie de Johann Reuchlin, care a devenit faimos pentru dezvoltarea "cabalismului creștin", adică o versiune creștină a Cabalei. De asemenea, el a devenit o figură importantă în difuzarea învățăturilor neoplatonice.

Cunoscut mai târziu pur și simplu ca "umanism renascentist", neoplatonismul sau Cabala creștină au exclus credința în Dumnezeu din filozofia lor. Principala sa teză era teoria cabalistică, conform căreia materia (sau viața) este în esență imperfectă și, prin urmare, provoacă dezordine într-o lume perfectă. Republica lui Platon a încercat, de asemenea, să "corecteze" această imperfecțiune a societății prin crearea unei națiuni "perfecte", a cărei perfecțiune ar trebui protejată și susținută de o dictatură. Aceasta a devenit piatra de temelie pentru toate planurile viitoare de "utopie", dintre care cel mai cunoscut este comunismul.

Marx a proclamat că atunci când această stare de perfecțiune va fi atinsă, statul va dispărea și nu va mai fi necesar să realizeze puterea dictatorială. Cu toate acestea, niciun stat comunist nu a atins până acum acest nivel de perfecțiune. Acesta era scopul perfecțiunii, care își avea

originile într-o aversiune față de procesul vieții. Din cauza acestei aversiuni, "umaniștii" nu au avut scrupule să ucidă șazeze și șase de milioane de oameni în Rusia Sovietică. Acesta a fost rezultatul "mariajului perfect" neoplatonic dintre Cabala și principiile orientale ale Gnosticismului, o uniune bazată pe respingerea rolului lui Dumnezeu în univers.

Combinatia dintre înaltele finanțe în persoana lui Medici și neoplatonism, oferă posibilitatea unui control nelimitat asupra comportamentului, creând o situație ideală pentru canaaniți de a-și continua lupta împotriva poporului lui Sem. Plotin și discipolul său Pophyry au dezvoltat bazele neoplatonismului, conform cărora principiul principal și sursa realității, Unul sau Dumnezeu, depășește ființa și gândurile și în mod normal este de nerecunoscut.

Gnosticismul începe întotdeauna cu principiul că anumite lucruri sunt „necunoscute”, dar că sensul lor ascuns poate fi dezvăluit unui grup select care a trecut prin ritualurile inițierii adecvate. Astfel, învățăturile neoplatonismului au devenit vehiculul ideal pentru noua preoție seculară la nivel mondial, moștenitori ai ritualurilor lui Baal, dar îmbrăcați acum în veșmintele culturale ale Renașterii și, mai târziu, ale Iluminismului. Faza sa finală a fost Illuminati, secta secretă care conduce francmasoneria.

Dicționarul Oxford English Dictionary definește umanismul ca o preocupare pentru interesele pur umane, distincte de cele divine. În note citim: "1716; M. Devion Athens. Brit. 170 'Iezuiții voștri se mândresc cu monopolul și laudă cu tirania asupra școlilor umaniste'."

Deoarece umanismul s-a bazat pe relativismul lui Protagoras, acesta s-a dezvoltat treptat în Renaștere, Reformă, Iluminism, marxism și freudism ... Freudianismul și-a dezvoltat propriile progenituri: feminismul, bisexualitatea și cultura drogurilor. Umanismul a devenit forța principală în dezvoltarea socialismului și a fabianismului în Anglia și Statele Unite. Propagandiștii săi de frunte au fost sânguincioși în fondarea acestui umanism bazat pe ateism, amoralitate și un stat socialist unic mondial. Corliss Lamont, fiul unui partener corporatist de la J. P. Morgan Co. a devenit principalul purtător de cuvânt al umanismului în Statele Unite. El a spus: "O adevărată civilizație umanistă trebuie să fie o civilizație mondială." El a conceput o ceremonie de nuntă umanistă, care va înlocui ceremonia creștină tradițională în întreaga lume.

În 1953 a apărut un **M**anifest umanist oficial. În care se afirma, (1) universul este autoexistent și nu a fost creat, (2) Omul nu face parte din natură (nobilul sălbatic definit de Rousseau, pionierul Revoluției Franceze), (3) Știința modernă oferă singura definiție acceptabilă a universului și a valorilor umane, (4) exclude orice explicație supranaturală privind universul și valorile umane, (5) sfârșitul vieții este realizarea deplină a personalității umane prin liberalism și educație umanistă. Accentul pus pe "dezvoltarea personală" ar putea deveni eficient doar după distrugerea valorilor tradiționale. Oamenii nu mai știau cine sunt sau care ar putea fi scopul vieții lor. Ei erau astfel pregătiți pentru școala "personalității", adică pentru propagandiștii umaniști care îi puteau recruta pentru "stiluri de viață alternative" sau pentru

homosexualitate, precum și pentru programul revoluției comuniste. Umanismul servește, de asemenea, la concentrarea absolută asupra unei intervenții violente asupra oficialilor liberali în toate aspectele vieții civice.

Libertatea și drepturile noastre personale vin direct de la Dumnezeu. Niciun guvern nu le poate atribui sau lua. Poate doar să le administreze. Învățăturile umanismului, prin defăimarea rolului lui Dumnezeu în afacerile omenirii, deschid porțile unui stat cabalistic care să elimine toate drepturile omului și să creeze un gulag sovietic sau un lagăr de concentrare mondial. Această lume garantează victoria finală a canaaniților asupra poporului lui Șem, venerând ura prin miezul filozofiei umaniste în puterea sa absolută asupra adversarilor lor istorici.

Principalele reprezentări ale umanismului în Statele Unite sunt concentrate într-un grup restrâns de fundații de miliarde de dolari înființate pentru a submina republica americană. În "The World Order" am urmărit istoria acestor fundații până la Peabody* (Education) Fund 3, care a colaborat îndeaproape cu forțele federale, menținându-le ocupația în statele sudice până în 1877, și care a devenit ulterior Consiliul General pentru Educație. Ulterior a fost preluat de Fundația Rockefeller. După cel de-al Doilea Război Mondial, cel puțin patru secretari de stat au devenit președinți ai Fundației Rockefeller, printre care John Fuster Dulles, Dean Rusk, Cyrus Vance și Henry Kissinger (acesta din urmă a fost și director).

* Peabody Education Fund - Promovarea educației intelectuale, morale și tehnice pentru copiii săraci din statele sudice

Fundațiile umaniste și-au folosit scutirea de impozite în valoare de miliarde de dolari pentru a infiltra și a controla educația, religia și guvernul american. Personalul umanist al fundațiilor, după ce a fost supus unei spălări extinse a creierului în filialele **Institutului Tavistock** (o ramură a Departamentului pentru război psihologic al armatei britanice), au fost profund introduși în programul canaanit de control mondial. De aceea, Dean Rusk, care provenea dintr-o familie veche din Georgia, a fost obligat să își căsătorească fiica cu un bărbat de culoare, după ce a fost informat de către controlorii ordinii mondiale, a organizat o conferință de presă entuziastă pentru a anunța acest fericit eveniment.

Destul de surprinzător, marile fundații americane sunt creația unui singur om, a unui membru al Illuminati german, cunoscut sub numele de **Daniel Coit Gilman**. În dosarul "Frăția Morții" se află fișa unui grup german de Gilman. Gilman a fost președintele Fondului Peabody și al unui alt fond speculativ, Fondul Slater, care a controlat politicienii din sud după Războiul Civil. Gilman s-a întâlnit cu Frederick T. Gates, directorul "organizației non-profit" a lui John D. Rockefeller și a înființat o nouă fundație pentru aceștia în 1898, cunoscută sub numele de Southern Educational Board (Consiliul Educațional Sudic), care a unit fondurile Peabody și Slater.

Această fundație a fost centralizată și mai mult atunci când Gilman l-a sfătuit pe Rockefeller să o numească Comitetul pentru Educație Generală, o mișcare remarcabilă, ceea ce însemna că scopul său nu era doar acela de a controla educația în Sud, ci pe întreg teritoriul Statelor Unite.

Ei bine, acum operează sub numele de „**Fundația Rockefeller**”.

Pe lângă faptul că a fost unul dintre fondatorii General Board of Education, Gilman a fost, de asemenea, unul dintre fondatorii Institutului Carnegie, al cărui prim președinte a devenit și al Fundației Russell Sage. În 1856, Gilman a fondat Russell Trust la Universitatea Yale împreună cu Andrew White și Timothy Dwight. Acest grup a devenit cunoscut sub numele de "**Skull and Bones**" din cauza simbolurilor sale care reprezintă acest lucru. Aceasta era cunoscută și sub numele de "Frăția Morții", deoarece printre membrii săi se numărau mulți dintre cei mai importanți oameni de frunte ai Statelor Unite, planificatori de război, pace, revoluție și colaps financiar. Inclusiv W. Averell Harriman și numeroși membri ai băncii sale, Brown Brothers Harriman, precum Prescott Bush și fiul său Georg Bush, vicepreședinte al Statelor Unite, agitatorul propagandist William Buckley și mulți alții.

Cei trei fondatori ai Russell Trust au avut o profundă influență asupra administrației școlii noastre. Dwight a devenit președinte al Universității Yale, White a devenit primul președinte al Universității Cornell, iar Gilman a devenit președinte al Universității din California și, mai târziu, al Universității John Hopkins, unde Woodrow Wilson s-a aflat sub influența lui.

Fundația Russell-Sage, fondată tot de Gilman, a jucat un rol important „în culisele” Statelor Unite de mulți ani. Frederick A. Delano, unul dintre fondatori și moștenitorul averii de opiu a tatălui său, a fost membru al primului Consiliu al guvernatorilor Rezervei Federale

în 1914. Ulterior, a fost numit președinte al Federal Reserve Bank din Richmond de către nepotul său, Franklin Delano Roosevelt. Un alt director al Fundației Russell Sage, Beardsley Ruml, a fost președinte al influentei Federal Reserve Bank din New York, cunoscută ca banca noastră de piață monetară. El este, de asemenea, vinovat pentru introducerea impozitului pe angajator asupra poporului american în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, ca măsură de "urgență". Situația de urgență pare să fie încă prezentă. Am putea continua pe multe pagini să descriem influența enormă a fundațiilor umaniste asupra fiecărui aspect al vieții americane (între timp acest aspect a devenit GLOBAL). Ei sunt singurii responsabili pentru introducerea unui control guvernamental tot mai mare asupra fiecărui cetățean, pentru că fiecare plan pentru un control sporit și impozite mai mari a fost conceput de fundații, al căror personal le-a înaintat apoi membrilor Congresului dispuși să le adopte aproape automat ca lege. Pentru că nu înțelegem această influență demonică și originea acestor revoluționari umaniști de pe altarele fumegânde ale sacrificiilor umane din Babilon, suntem incapabili să ne apărăm împotriva acestor prădători. Dovezile încă există și ar fi posibil să le folosim dacă am dori acest lucru.

În 1876, la Yale a apărut un articol despre Skull and Bones, care se lăuda cu introducerea sa clandestină în incinta sacră, protejată prin jurământ, a Ordinului. Pe un perete, o gravură înfățișa un seif deschis pentru crani și alte obiecte. Dedesubt se afla următoarea inscripție: "Din descendența germană. Prezentat de Patriarhul D. C. Gilman din D. 50". Patriarh, este un titlu fundamental al

oficialilor Illuminati și al francmasonilor. Cu toate acestea, s-ar putea să ne înșelăm în privința concluziei trase din această descoperire, că Skull and Bones nu este decât o altă ramură a francmasonilor. Este una dintre cele mai secrete școli superioare prin care Illuminati își exercită puterea mondială, dar nu are nici o legătură directă cu vreun grup masonic.

CAPITOLUL IV

Anglia

Canaanii sau fenicienii și-au folosit puterea de comandă asupra mai multor monopoluri pentru a-și extinde controlul asupra comerțului în întreaga regiune mediteraneană. După ce și-au stabilit bazele de-a lungul coastelor mediteraneene, au constatat că cel mai central cartier general pentru toate operațiunile lor se afla în Marea Adriatică. Aici au fondat orașul Veneția (Fenicia) în anul 466 d.Hr. Datorită poziției sale unice și a devotamentului canaaniților pentru căutarea banilor și a puterii, a devenit centrul de comandă al comerțului mondial.

Recensământul din 1152 a arătat că în Veneția locuiau aproximativ 1300 de iudei. Aceștia plăteau un impozit de aproximativ cinci procente pe tranzacțiile de împrumut de bani. De asemenea, erau activi ca brokeri pentru materii prime. În 1366, li s-a acordat dreptul de a locui ei înșiși în Veneția. Până atunci, li se interzisese să locuiască în oraș și erau obligați să locuiască în zona rurală înconjurătoare, numită Mestre. Aceștia percepeau obișnuitele zece până la douăzeci la sută pentru împrumuturi. Datorită marilor oportunități comerciale ale Veneției, aceștia au venit din toate colțurile lumii. În 1492, după expulzarea lor din Spania, mulți iudei și marrani s-au stabilit în Veneția. Colonia a fost apoi împărțită în trei grupuri, germanii, cunoscuți sub numele

de Tudeschi, levantinii din Levante și pontaninii sau occidentalii.

În 1797, ocupația franceză a deschis porțile ghetoului. Napoleon a ajuns la putere și și-a stabilit regatul italian între 1805 și 1814, ceea ce i-a acordat drepturi suplimentare. În timpul revoluției din 1848, Kastein a relatat în ([„History of the Jews”](#)) „Istoria iudeilor” că Veneția revoluționară era condusă de Daniel Manini și alți doi iudei.

Venețienii au fost întotdeauna cunoscuți drept maștri ai intrigilor. Ei i-au sprijinit pe turci în cucerirea Constantinopolului în 1453, care a pus capăt domniei de o mie două sute de ani a împăraților bizantini. Turcii au fost șocați de lăcomia venețienilor, care au luat multe dintre comorile legendare de artă, aur și bijuterii ale orașului. După ce s-au întors acasă cu prada lor, venețienii au contestat energic controlul turcilor asupra Mediteranei și s-au luptat cu ei în mod constant între 1453 și 1718. Veneția a devenit cartierul general al unei bande de întreprinzători fără scrupule, care se afla în plină ascensiune, și-au cumpărat titluri pentru ei înșiși sau le-au creat din senin, și-au construit moșii magnifice și au controlat comorile de artă ale Europei. Ei și-au finanțat noul stil de viață cu sume uriașe obținute din comerț, piraterie și împrumuturi de bani. Începând cu 1171, grupul a devenit cunoscut în întreaga Europă drept "[nobilimea neagră](#)", deoarece provenea din rădăcini canaanite, în contrast cu nobilimea cu pielea deschisă la culoare a poporului Șem. Nobilimea de culoare s-a infiltrat treptat în familiile aristocratice europene. Astăzi,

ei alcătuiesc majoritatea caselor regale europene supraviețuitoare.

Datorită lipsei lor de scrupule, venețienii și-au câștigat o reputație mondială de maeștri internaționali ai intrigilor, revoluțiilor, otrăvirii și altor forme de asasinat. Adesea conspirau pentru a falimenta orice adversar și erau cunoscuți pentru violul oribil al fiicelor celor care îndrăzneau să li se opună. De la Veneția, ei s-au răspândit rapid spre nord, ca un nou fel de ciumă, înființând afaceri comerciale și sucursale bancare în orașele din nordul Italiei. Și-au cumpărat titluri suplimentare și s-au căsătorit în familiile nobiliare sărace de odinioară. În Florența, familia de Medici a fost o familie proeminentă care și-a folosit averea pentru a înființa o academie cu scopul de a impune umanismul în lume. Medicii au stabilit Florența drept centrul european al nobilimii negre, sau Welfen/Guelfii, așa cum sunt numiți ei astăzi.

Nobilimea neagră a cultivat, de asemenea, relații strânse cu familiile conducătoare din Anglia prin intermediul familiilor Savoy și Este. Familia Savoy a condus Italia între 1146 și 1945. Familia Este a condus Ferrera din secolul al XII-lea până la unificarea Italiei în 1860. Peter, al nouălea conte de Savoy, s-a căsătorit cu nepoata sa, Eleanor, pentru regele Henric al III-lea al Angliei și, prin urmare, a devenit consilierul său privat. Regele Henric i-a acordat mari proprietăți și titlul de conte de Richmond. Petru a adus și alți membri a nobilimii negre, pentru a se căsătorii cu nobili englezi, printre care Richard de Burgh și contele de Lincoln. Fratele mai mic al lui Petru, Boniface, a fost numit arhiepiscop de Canterbury. Peter a murit în 1268.

Fondatorii dinastiilor europene care au supraviețuit până în secolul al XX-lea au fost Rupert, conte de Nassau, care a murit în 1124 și Christian, conte de Oldenbourg, care a murit în 1167. De la Rupert au provenit linia Hesse-Darmstadt, linia Hesse-Kassel, Ducii de Luxemburg, Battenborg, Prințul de Orange și Nassau și regii Țărilor de Jos. Din Christian au provenit regii Danemarcei și Norvegiei, linia Schleswig-Holstein și Hannovers, regii Marii Britanii din 1717 până în prezent. Ducii de Normandia, Angevinii și Plantagenetii proveneau, de asemenea, din nobilimea neagră, regii Tudor și Stuart ai Angliei, regii Saxa-Coburg și Wittelsbachs.

Linia Hanover a fost întotdeauna foarte implicată în francmasonerie. Hanoverienii au devenit regi ai Angliei în 1717. În acest an a fost fondată Marea Lojă din Anglia. Societatea masonică a fost fondată la Londra în 1376 și a încheiat un armistițiu cu regele Henric al VIII-lea în 1472. A fost înregistrată oficial de regele Carol (Charles) în 1677. Dar aceasta era o breaslă masonică, cea a meșterilor constructori, care a fost preluată în 1717 de "francmasoneria speculativă", care și-a deschis grupurile și către membri ai altor profesii. În 1723, a apărut la Londra o poezie, "Francmasonii, un vers Hudibrastic", rima așa: "Dacă istoria nu este o fabulă antică, francmasonii au ieșit din Turnul Babel".

O tradiție a fost creată, în care un membru al familiei regale sau o persoană cu legături strânse cu Palatul Buckingham ar putea fi descris drept Mare Maestru al lojilor engleze. Din 1782, Ducele de Cumberland, Prințul de Wales și Ducele de Sussex au fost Mari Maeștri.

Ducele de Sussex a fost al doilea fiu al regelui George al II-lea. S-a căsătorit cu Louise, fiica regelui Prusiei. Mai târziu, a avut doi copii cu amanta sa. Aceștia au purtat numele de familie Este. Regina Victoria a fost întotdeauna mândră de relația ei cu Casa Este, care a început ca Casa Azol.

Casa Windsor este astăzi cea mai importantă familie din lume ca monarhie conducătoare. Aceștia reprezintă victoria finală a facțiunii Guelfi (Welfen – Casa Hanover) sau nobilimea neagră, încununarea gloriei canaaniților în căutarea lor pentru putere.

Ascensiunea lor a fost continuă încă din secolul al XIII-lea, când și-au învins cei mai puternici adversari, dinastia teutonă Hohenstaufen, cunoscută ca facțiunea Ghibellinies. Ei își luaseră numele de la unul dintre bastioanele Hohenstaufen, Weiblingen. Frederick I, Barbarossa, în calitate de șef al Hohenstaufens, și-a extins dominația în nordul Italiei, unde a fost surprins de provocarea neașteptată de puternică din partea facțiunii Greif. Bătălia care s-a încheiat acum mai bine de un secol, facțiunea nobiliară inferioară a guelfilor a câștigat, datorită puterii lor în cadrul castei comerciale emergente, Ghibellinies sau nobilimea superioară, care a continuat până la cavalerii călare, care nu doreau să își murdărească mâinile cu tranzacții comerciale. Ghibelinii stăpâneau orașele din nord, precum Siena, Milano și Pisa, în timp ce puterea guelfilor era concentrată în Florența și Ferrara. Otto al IV-lea din Guelfi a purtat războiul împotriva lui Filip de Șvabia, un Hohenstaufen, dar Hohenstaufenii erau numeric inferiori puterii Ligii Orașelor Rinane, o alianță comercială capabilă să strângă

sume mari pentru a dota condoteriile. Cu toate acestea, până la sfârșitul secolului al XV-lea, Guelfii au triumfat.

Alfonso I de Este s-a căsătorit cu Lucrezia Borgia. Sora sa, Maria de Modena, s-a căsătorit cu Iacob al II-lea al Angliei și a adus astfel linia Este în familia conducătoare engleză. Ghibelliniile favorizau guvernarea centralizată și puterea imperială, în timp ce Guelphii susțineau descentralizarea puterii și "drepturile omului", o soluție care a devenit mai târziu sloganul lor în căutarea puterii.

În secolul al XX-lea, moștenitorii supraviețuitori ai Guelfilor și Ghibelliniilor au fost unul împotriva celuilalt în două războaie mondiale. Germania a devenit o putere mondială datorită instinctelor sale militare și eforturilor Ghibelliniilor prusace. În 1866, Bismarck a expropriat o serie de prinți germani de pe moșiile lor în scopul său de a unifica Germania. Ducele de Nassau și Electorul de Hessen au renunțat formal la revendicările lor. Doar prinții de Hannover, moștenitorii tronului Braunschweig, au refuzat să renunțe la proprietățile lor. Cu câteva decenii înainte, ei se considerau în război cu Prusia. Dar în realitate, au avut loc două războaie mondiale, parțial din cauza resentimentelor tot mai mari ale familiei conducătoare a Angliei împotriva stăpânirii germane. Este un aspect interesant, că Hanoverienii victorioși s-au asigurat, ca Germania învinsă după cel de-al doilea război mondial să fie împărțită în două mici țări cu ocupație militară, ultima răzbunare a învingătorilor.

Calvinismul, cu influența sa puternică în timpul secolului al XVI-lea în Anglia, s-a concentrat asupra nobilimii negre, al cărei principal interes erau banii.

Spre deosebire de instituțiile religioase anterioare, care puseseră mare accent pe penurie și jurământul sărăciei, noile învățături religioase susțineau perceperea de dobânzi la împrumuturi și acumularea de valoare, care era noul mod de a face lucrarea Domnului. A fost o revelație binevenită pentru aspiranții la statutul de negustor că Dumnezeu dorea cu adevărat ca ei să devină bogați.

„Enrichissez vous!” (adică: Îmbogățiți-vă!) a devenit noul strigăt de luptă care a străbătut Europa atunci când canaanii au fondat mari imperii comerciale. Vestitorul acestei noi revelații divine a fost un Jean Cauin de Noyons, Franța. A fost educat la College of Montagu, unde studiase Loyola, fondatorul sectei iezuiților.

Cauin s-a mutat ulterior la Paris, unde și-a continuat studiile despre umaniști între 1531 și 32. În timpul șederii sale la Paris, a fost cunoscut sub numele de Cauin. Ulterior s-a mutat la Geneva, unde și-a formulat filosofia sub numele de calvinism. Cunoscut mai întâi la Geneva sub numele de Cohen (pronunția obișnuită pentru Cauin), și-a englezit numele în John Calvin. Această mișcare religioasă se baza pe o interpretare iudaică literală a celor Zece Porunci, pe filozofia Vechiului Testament și pe interzicerea idolilor. Primele discipline ale calvinismului erau cunoscute sub numele de "evrei creștini". Apariția calvinismului a făcut posibilă marea expansiune a iudeilor a comerțului european pe alte căi, în afară de împrumutul de bani. Pentru această realizare, Enciclopedia l-a onorat pe Calvin cu remarca "Calvin i-a binecuvântat pe iudei".

În retrospectivă, Calvin poate fi văzut ca un alt curent

cananean care traversează periodic Europa, creând conspirații revoluționare care sunt apoi exportate în alte țări. Nu este o coincidență faptul că apariția lui Calvin a făcut din Elveția un centru bancar al lumii, sau că răsturnările revoluționare treptate au fost puse la cale în Elveția și finanțate de aceștia. Lenin, în special, a găsit un adăpost în Elveția în timpul anilor săi dificili de lucru asupra metodelor, care să-i permită să smulgă Rusia de la familia Romanoff, care a condus națiunea timp de o mie de ani. Apelul binevenit al calvinismului de a acumula mai mulți bani a fost contrabalansat încă de la început de faptul că a fost introdus ca un sistem brutal, tiranic, care se întemeia pe despotismul oriental, contrar revelației originii sale canaanite. Das Poporul lui Șem nu a crezut niciodată în autorizația cuiva de a face ceva. Acesta este fundamentul dreptului lor. Ei cred că este o chestiune de instinct natural ca oamenii să dorească întotdeauna să facă ceea ce este corect. Pe de altă parte, canaanii, conștienți de blestemul asupra poporului lor și de instrucțiunea lui Dumnezeu către copiii lui Israel de a-i ucide, își dau seama că supraviețuirea lor depinde de punerea în aplicare a celor mai brutale măsuri. Calvinismul a rămas fidel acestui lucru.

În noiembrie 1541, Calvin și-a publicat Ordonanțele Bisericii, o lucrare de instrucțiuni care impunea o disciplină absolută tuturor cetățenilor. Decretele lui Calvin impuneau pedeapsa cu moartea oricărui oponent. Principalul său critic, Jacques Gruet, a fost decapitat pentru blasfemie. Un alt oponent, Michael Servetus, a fost ars pe rug. Alți critici au fost torturați și decapitați.

Calvin a susținut arderea vrăjitoarelor și aplicarea necruțătoare a decretelor sale, creând cea mai tiranică și autocratică teocrație din Europa.

Introducerea calvinismului în Anglia a avut scopul de a crea o ruptură între biserică și stat. Biserica tradițională din Anglia îl avea pe rege drept principal titular. Propaganda de dezbinare a calvinismului a dus la triumful lui Cromwell și la înlăturarea regilor din linia Stuart de către Casa de Orange-Nassau. Prima dovadă a acestei epurări a fost regele Carol I, care a fost decapitat de conspiratorii săi. Detaliile acestui complot au fost publicate câteva secole mai târziu în publicația Lordului Alfred Douglas „Plain English” în septembrie 1921: „L. D. Van Valckert a intrat în posesia volumelor care lipseau din registrele sinagogii din Mülheim, dispărute din timpul războiului napoleonian, care au fost scrise în limba germană. Aceste înregistrări au intrarea 6 iunie 1647 de la O. C. la Ebenezer Pratt, „În schimbul ajutorului financiar, a fost convenită acceptarea iudeilor în Anglia, ceea ce era imposibil în timpul vieții lui Charles. *Charles nu poate fi executat fără a fi judecat, în prezent neexistând motive suficiente pentru aceasta. De aceea recomand asasinarea lui Charles, dar nu vreau să am nimic de-a face cu procurarea asasinului, dar sunt pregătit să-l ajut să fugă.* Răspunsul a venit de la Pratt la 12 iulie 1647: „Va acorda ajutor financiar de îndată ce Charles va fi înlăturat și evreii admiși. *Crima este prea periculoasă. Lui Charles ar trebui să i se dea o șansă de a scăpa. Recapturarea sa ar putea face posibil procesul și execuția. Sprijinul va fi generos, dar este inutil să discutăm condițiile înainte de începerea procesului*”.

Lordul Alfred Douglas a fost ulterior încarcerat pen-

tru că l-a insultat pe Winston Churchill în ziarul său, o faptă pe care majoritatea oamenilor rezonabili ar considera-o imposibilă.

Atacul a avut loc așa cum a fost descris de Prat. La 12 noiembrie 1647, regele Carol I a reușit "Fuga". A fost recapturat și judecat, iar Camera a stat toată noaptea pe 5 decembrie 1648, acceptând în cele din urmă ca Charles să negocieze o înțelegere în termenii specificați. Acest lucru a dus la celebra epurare a mândriei (Pride's Purge). Cromwell, furios că Parlamentul nu a fost de acord cu sentința de execuție, i-a demis pe toți membrii care erau în favoarea unui acord cu Charles. Cei cincizeci de membri rămași au devenit cunoscuți sub numele de "parlament rump". Ei au cucerit puterea absolută. Aceștia au proclamat apoi Curtea Supremă la 9 ianuarie 1649. Acesta a fost alcătuit din Levellers din armata lui Cromwell. Agentul lui Manasseh ben Israel în Anglia, Isaac Dorislaus, a redactat actul de acuzare împotriva regelui Charles. Manasseh ben Israel, care a canalizat fondurile din Amsterdam pentru revoluția lui Cromwell, a fost descris în Encyclopaedia Judaica drept "agentul serviciului secret englez al lui Cromwell". La 30 ianuarie 1657, regele Charles decapitat în Whitehall.

Cromwell nu a trăit suficient de mult pentru a-și sărbători triumful. El a murit în 1661, ceea ce i-a permis regelui Carol al II-lea să urce pe tron. Mulți dintre cei mai loiali revoluționari ai lui Cromwell au fugit în coloniile americane, unde au exercitat de atunci o influență malefică. Cromwellienii au devenit principala sursă de inspirație pentru mișcarea aboliționistă care a dus la Războiul Civil. Ei au fost figurile din "culisele" multor

alte dezastre din Statele Unite.

Deoarece Carol al II-lea se afla acum pe tronul Angliei, bancherii din Amsterdam au inițiat o depresiune financiară majoră în Anglia în 1674. Revoltele din această evoluție a deschis calea uzurpării tronului Angliei de către Casa Nassau. Anglia a negociat pacea cu inamicul său Olanda în 1677. Ca parte a acestei înțelegeri, William de Orange s-a căsătorit cu Maria, fiica Ducelui de York, care a devenit regele Iacob al II-lea după moartea lui Carol al II-lea în 1685. James era acum singurul obstacol în calea preluării tronului Angliei. Bancherii din Amsterdam au lansat acum o campanie frenetică de mituire a principalilor susținători aristocratici ai regelui James al II-lea.

Primul care a fost înfrânt a fost ducele de Marlborough, John Churchill, strămoșul lui Winston Churchill. Ca șef al armatei, sprijinul lui Marlborough era esențial. El a acceptat mită de aproximativ 350.000 de lire sterline de la Medina și Machado. Următorul a fost Lordul Shrewbury (Charles Talbot), care a fost angajat ca funcționar superior în timpul domniilor lui Carol al II-lea și James al II-lea. Când și-au dat seama că valul s-a schimbat, personalități precum Sidney Godolphin, ducele de Sunderland și ducesa de Portsmouth au trecut în secret de partea celor care favorizau venirea lui William de Orange.

Între timp, Iacob al II-lea părea să nu țină cont de trădarea care răsuna în jurul său. Marlborough chiar a semnat un nou jurământ de credință față de Iacob la 10 noiembrie 1688. La 24 noiembrie, el s-a alăturat grupului din jurul lui William de Orange.

Co-navigator în armata invadatoare a lui William a fost Lordul Polwarth, al cărui descendent este Lordul Polwarth de astăzi, o figură proeminentă în domeniul bancar și industrial în America și Anglia. Hans Bentinck, un olandez care îl îngrijise pe William în timpul bolii sale de variolă, și-a numit fiul William după rege. Conte de Devonshire corespundea în secret cu William în Haag, Devonshire a fost de acord să transfere toate teritoriile din Midland lui William, după ce a semnat un document istoric care îl invita să preia tronul Angliei. În anii 1930, descendentul său, ducele de Devonshire, a lucrat temporar pentru J. P. Morgan în New York. Morgan îl numea adesea "Lordul Inutil". Moștenitorul proprietăților Devonshire s-a căsătorit cu Kathleen Kennedy, fiica lui Joseph P. Kennedy. El a fost ucis în timpul războiului. Familia Devonshire se confrunta acum cu perspectiva supărătoare a pretențiilor lui Kennedy asupra bunurilor lor. Problema a fost rezolvată printr-un accident aviatic, în care Kathleen Kennedy a fost ucisă, când a zburat la un Champagner-Rendezvous, către iubitul ei.

William al III-lea, numit Bentinck, a fost primul conte de Portland, rege al Angliei. Al doilea duce s-a căsătorit în familia Cavendish, al treilea duce a devenit guvernator general al Indiei și a făcut istorie când a abolit practica arderii văduvelor în 1829. Cei care au sprijinit invazia lui William au fost recompensați din plin. Au devenit cele mai bogate familii din Anglia de atunci.

Prima acțiune a fost înființarea Băncii Angliei în 1694, o misiune pentru care William își asigurase sprijinul bancherilor din Amsterdam. Aceasta i-a propulsat pe

canaaniți într-o adevărată putere mondială. Ascensiunea lui William a plasat oficial tronul Angliei în linia nobilimii negre, unde a rămas de atunci. Lordul Shrewsbury a devenit unul dintre primii acționari ai Băncii Angliei, investind 10.000 de lire sterline. El a profetizat cu entuziasm că Banca Angliei nu numai că va efectua operațiuni financiare, dar va suporta și poverile războiului, o predicție a cărei adevăr rămâne de testat. Deoarece nicio acțiune revoluționară nu a mai putut obține finanțare după ce Banca Angliei a preluat controlul asupra fondurilor Angliei, în Anglia nu a mai avut loc niciun război civil sau revoluție. Linia Cavendish-Bentnick, ca și altele care îl susțineau pe William, a avut întotdeauna succes. Actualul duce s-a căsătorit cu o doamnă Quigley din Kentucky și este director al unei companii Rothschild, Rio Tinto. În timpul celui de-al doilea război mondial, a fost președinte al Joint Chiefs of Staff (Serviciul Secret - Statul Major General Unit).

Lorzii scoțieni i-au fost loiali lui Iacob al II-lea. Primul care a îngenunchat în fața lui William a fost Patrick Lyon. A devenit duce de Strathmore. Fiica celui de-al paisprezecelea duce, Elizabeth Bowes-Lyon este acum Regina Mamă a Angliei.

William al III-lea a avut în curând o amantă frumoasă, Elizabeth Villiers. El a avut, de asemenea, o lungă perioadă de timp o poveste de dragoste cu un tânăr nobil chipeș, Arnold van Keppel, pe care l-a numit duce de Albermarle. La moartea lui William al III-lea, au fost numite două persoane în conformitate cu testamentul său special. Ducele de Portland și Ducele de Albermarle. Am-

bii au primit moșteniri de pământ și bijuterii.

Canaaniții aveau grijă să îi răsplătească pe cei care erau binevoitori față de ei. Cariera lui John Buchan, care s-a căsătorit cu Susan Grosvenor, a fost tipică în acest sens. Familia Grosvenors (Ducele de Westminster) era cea mai bogată familie din Anglia, deținând aproximativ 600 de hectare din cele mai bune terenuri londoneze. Trei ani mai târziu, Buchan a servit ca secretar privat al lordului Alfred Milner în timpul promovării de către Milner a războiului boer. Milner a fondat și mese rotunde (în prezent Council on Foreign Relations).

Buchan a devenit un romancier cunoscut și a fost numit Guvernator General al Canadei. El a primit titlul de Lord Tweedsmuir. În autobiografia sa "Way of the Pilgrim", Buchan a menționat întâmplător "profeții voalați care acționează în culisele unei crize". El nu a dezvăluit nicio altă identificare. El a continuat să scrie: „Eu visez a unei frății mondiale pe fundalul unei rase generale și convingerea de a se consacra cauzei păcii." În această fantezie aparent inofensivă, el își menționa de fapt devotamentul față de conspirația canaanită mondială cu pseudoprogramul său "drepturile omului", frăția mondială și pacea mondială sunt în realitate, fundalul unei tiranii universale impuse de despoții canaaniti.

Banca Angliei a fost înființată ca urmare a unui regicid și a unei conspirații internaționale, prin preluarea cu succes a tronului Angliei. Totuși, John Buchan a scris în autobiografia sa: „Am împărtășit de mult timp opinia Lordului Rosebery despre el (Oliver Cromwell) ca fiind cel mai mare englez."

Kord Rosebery a devenit primul dintre aristocrații englezi care s-a căsătorit în familia Rothschild. Era de așteptat ca el să onoreze memoria singurului regicid al Angliei.

Rothschild au folosit rețeaua europeană a Illuminati ca linie de transmisie pentru preluarea rapidă a structurii financiare a continentului. Ei au folosit o serie de liste de război, dintre care unele sunt descrise de Guy de Rothschild în cartea sa „Whims of Fortune” (Capriciile norocului): corespondența Rothschild era întotdeauna scrisă în ebraică, nu era niciodată semnată, astfel încât nimeni nu putea susține că una dintre semnăturile unuia dintre cei cinci frați era un fals. El a raportat: "Abia după Primul Război Mondial, guvernul francez a avut nevoie de dolari împrumutați. Aceștia au contactat casa Morgan, care a preferat să negocieze cu Rothschild decât cu un guvern".

Aceasta a fost bucuria de pagubă din partea lui Rothschild. El știa că faimoasa casă Morgan nu era altceva decât o anexă a rețelei Rothschild, a fost instruită să facă afaceri cu Casa Rothschild. El a continuat să scrie: "Familia mea a fost întotdeauna unul dintre principalii acționari ai companiei britanice Rio Tinto ... tradițional Jumătate din capital era francez." Unul dintre semnele distinctive lăsate în urmă de Rothschild în această lume a fost tradiționalul scut roșu al Armatei Salvării. În secolul al XIX-lea, baronul Rothschild a început să doneze sume considerabile generalului Booth din Londra, întotdeauna prin intermediul unui reprezentant sub acoperire. Într-o zi, acesta a venit și a anunțat că el este misteriosul binefăcător. El a anunțat că își va continua donațiile cu o

singură condiție. Armata Salvării ar putea atrage mai multă atenție dacă ar adopta o siglă distinctivă. "Ce propuneți?", a întrebat generalul Booth. "Cred că un semn roșu ar fi util, nu credeți?" a spus baronul Rothschild. Armata Salvării poartă acest semn peste tot în lume.

Una dintre principalele agenții ale rețelei Canaanite este **Rhodes Trust**, care de aproape un secol instruieste tineri în principiile programului Canaanite pentru puterea mondială. Cecil Rhodes a fost reprezentantul Rothschild atunci când a asigurat controlul acestora asupra uriașelor rezerve de diamante și aur din Africa de Sud. Ei dețin încă controlul asupra DeBeers (diamante) și asupra unei companii anglo-americane (aur). Rhodes însuși avea averi considerabile. La moartea sa, lordul Nathan Rothschild a devenit singurul său administrator în 1891. Acest control a fost extins ulterior pentru a include și alți noi membri ai Consiliului celor Aleși, R. H. Brand de la Lazard Freres, Sir Alfred Beit, Milionari din Rand, contele de Rosebery și Sir Alfred Milner. Acest grup nu numai că a constituit Rhodes Trust, dar a finanțat ulterior Royal Institutes of International Affairs și filiala sa americană, Council on Foreign Relations.

După ce au preluat controlul asupra Angliei, canaaniții s-au întors la practicile lor tradiționale de închinare la demoni. Anglia a fost curând plină de culte, reprezentând vrăjitorie, mase negre și ritualuri de sânge.

Contele de Pembroke a fost unul dintre primii susținători ai lui William de Orange și unul dintre semnatarii fondatori ai Băncii Angliei. Contesa de Pembroke a devenit lider al noilor „Obiceiuri Misterioase” împreună cu fratele ei, Sir Philip Sidney,

care a introdus misticismul în literatura engleză odată cu publicarea cărții sale „Regina Zânelor”, pe care a dedicat-o surorii sale.

Humphrey, ducele de Gloucester, a jucat, de asemenea, un rol important în obiceiurile secrete. El descindea din nobilimea neagră, din cei doi fii bastarzi ai ducelui de Normandia, Richard cel Neînfricat. Gloucesterii l-au urmat pe Willam Cuceritorul în Anglia. Misticismul a devenit o temă dominantă în literatura engleză în această perioadă. Sir Philip Sidney a fost puternic influențat de Hubert Languet, un intelectual francez care a susținut public "drepturile omului", cunoscute în prezent ca "doctrina eliberării". El a vorbit adesea despre dreptul poporului la revolte armate și despre legitimitatea rezistenței. Tatăl lui Sir Philip, Sir Henry, a fost un protejat al puternicei familii Cecil. Ulterior, a fost numit președinte al Irlandei.

Operele lui Shakespeare conțin multe influențe mistice, cum ar fi „Rebelii lui Prospero” și altele. Unul dintre cei mai mari dramaturgi ai Angliei, a cărui operă a fost în mare parte ignorată, este Christopher Marlowe. El a scris trei piese importante, toate dedicate expunerii cultului misterelor: „Tamburlaine”, „Iudeul din Malta” și „Dr. Faustus”. După ce a terminat „Dr. Faustus”, a murit în mod misterios, înjunghiat într-o ceartă. După ce a terminat "Dr. Faustus", a murit într-un mod misterios, înjunghiat mortal în timpul unei dispute. Se spune că "Iudeul din Malta" dramatizează cariera doctorului Frederigo Lopez, un fost medic al contelui de Leicester. În 1593, Lopez a fost acuzat de complot în vederea otrăvirii reginei Elisabeta. El a fost executat prin

spânzurare în 1594. Unii cercetători susțin că regina Elisabeta s-a căsătorit în secret cu contele de Leicester, Robert Dudley, și că au avut doi fii, Sir Francis Bacon, care a fost adoptat de Sir Nicolas Bacon, și Robert, conte de Essex. Este posibil ca Lopez să fi asistat la aceste nașteri. Tăcerea sa ar fi putut proteja moștenirea tronului. Alții susțin că Bacon a fost de fapt persoana care a creat piesele de teatru atribuite lui William Shakespeare.

Sir Francis Bacon a introdus "noua filosofie" în Anglia. Aceasta se baza pe teoria inițierii și pe "piramida cunoașterii", ambele fiind concepte mistice. Ele erau principii conform umanismului, într-o formă mai "științifică" și mai plauzibilă. Între 1350 și 1425, breslele medievale au dispărut prin decret guvernamental, din cauza fricii aristocraților de pretenții salariale mai mari. Bacon a început cu renașterea clandestină a acestor bresle, inițial prin **mișcarea rozicruciană** sau prin Cavalerii Rozicrucieni, arătați în mod deschis printr-o cruce roz. Trunchiul era simbolul vieții, crucea purta simbolul morții. Simbolul trandafirului, așa au interpretat-o ei, este cel dintâi dintre toate, secretul tuturor lucrurilor și în al doilea rând floarea organelor genitale feminine. Acest cult era cunoscut în Boemia chiar înainte de 1615, unde alchimistul **Dr. John Dee** și-a organizat adeptii.

Importanta lucrare a lui Francis Yates "The Occult Philosophy in the Age of Elizabeth" (Filozofia ocultă în epoca Elisabetei) urmărește o parte din lucrările lui Bacon "Rosicrucian Manifesto". Yates a observat că piesele lui Marlowe cu investigația lor nemiloasă puterea din spatele misticismului au fost în mod deliberat eclipsate

prin operele mistice ale lui Shakespeare. "Iudeul din Malta" a atins unele dintre cele mai sensibile secrete ale procedurilor judiciare din epoca elisabetană. "Tamburlaine" este o piesă de teatru care descrie un tiran saturnian de culoare neagră (cananean), care reprezenta o amenințare gravă la adresa puterii dictatoriale. Ar fi putut fi cea mai mare operă a sa, dar a fost lăsată deoparte în favoarea Dr. Faustus. Această piesă descria în mod deschis procesul prin care canaanii adoratori ai demonilor, reprezentanții lui Satan, se predau diavolului în schimbul puterii și bogăției pământești. Piesa lui Marlowe conține incantații și cântece, formule magice și arată studiile doctorului Faustus, care sunt împodobite cu planetele și semnele zodiacului.

Pe de altă parte, Shakespeare arată că a fost puternic influențat de lucrările cabalistice, cum ar fi "De Harmonia Mundi" (Lumea armonioasă) a lui Georgios. "Neguțătorul din Veneția", deși adesea denunțat pentru antisemitismul său, este de fapt un apel puternic la toleranță rasială.

În lucrări mai recente, cercetătorii englezi s-au străduit să nege faptul că Sir Francis Bacon ar fi avut vreodată vreo legătură cu mișcarea rozicruciană sau cu francmasonii. Fiind vorba de organizații extrem de secrete, părea îndoielnic că acești cercetători puteau fi atât de încrezători în negările lor.

Bacon, care a primit titlul de viconte de St. Alans, a devenit Lord Cancelar (ministru al justiției) al Angliei. Ulterior, el a fost înlăturat din funcție în urma unor intrigi sub conducerea lordului Buckingham. Societatea Regală din Londra a fost înființată la 44 de ani după moartea lui Bacon, în 1660. Episcopul de Rochester și ceilalți fondatori au recunoscut oficial munca lui Bacon ca bază a societății lor.

Dicționarul Oxford de limba engleză a oferit câteva comentarii despre cabaliștii din această perioadă: „Scott Monast... Am avut de îndoit existența cabaliștilor și a rozicrucienilor, credea subpriorul.” „1891 Rozicrucieni. «De obicei se presupune... că există o legătură strânsă... între alchimiști și rozicrucieni.»” W. Taylor, Monthly Mag. VIII 797 „Ucenicii... au format un manual de cunoștințe sau instrucțiuni ezoterice în biserici, în loc de adunări.” Acest citat este important deoarece arată că Illuminati pătrunseseră în bisericile consacrate.

A 9-a ediție a Enciclopediei Britanice a identificat veri-

ga lipsă dintre aceste grupuri ca fiind Ignătiu de Loyola, care a fondat **ordinul iezuit**, la sărbătorearea Adormirii Maicii Domnului, 15 aprilie 1541, lângă Roma. Această dată a fost dată de unele autorități ca fiind 1534. Înainte de aceasta, a fost student la Universitatea din Salamanca. Din 1520, a fost membru al sectei Illuminati din Salamanca, Alombrados. În 1527, a fost investigat și exonerat de o comisie ecleziastică pentru apartenența sa la această sectă. În Comunitatea lui Isus, a introdus șase grade de avansare, aceleași ca cele din francmasonerie. Aceste învățături sunt similare cu cele din Mișna iudaică.

Patru loje s-au întâlnit la berăria Gânse-Grill din Londra pe 24 iunie 1717, pentru a forma prima Mare Lojă a Angliei. Jacob Katz, în cartea sa „Iudeii și francmasoneria în Europa”, a afirmat că membrii fondatori au fost Mendez, de Medina, Alvarez și Baruch; majoritatea erau marrani. În timpul domniei Elisabetei, rosicrucienii s-au organizat ca francmasoni, probabil sub îndrumarea lui Bacon. Encyclopaedia Judaica scrie că stemele francmasoneriei engleze au fost proiectate de Jacob Judah Leon Templo. 1717 a fost anul în care Hanoverienii au urcat pe tronul Angliei. Sub conducerea fiului lui George al III-lea, ducele de Sussex, lojile rivale ale "Antichității" și "Modernității" au fost unite. Membrii Societății Regale care l-au omagiat pe Bacon s-au alăturat francmasonilor prin intermediul pastorului John Desaguliers, al doilea Mare Maestru al Angliei. Eila Ashmole a fost o figură importantă în ascensiunea francmasoneriei engleze. El nu a fost doar o figură intelectuală importantă, ci a și organizat diversele culte misterioase într-un sistem funcțional de francmasonerie.

Lordul Acton și Ashmole au controlat atât politica externă a lui William Pitt, cât și Societatea Regală din Londra, precursora Institutului Regal de Afaceri Internaționale - Numele lui Ashmole a supraviețuit până în zilele noastre sub forma renumitului [Muzeu Ashmolen](#) din Oxford.

Creșterea francmasoneriei în Germania demonstrează puterea forței canaanite care i-a adus la putere pe regii Hanoverieni în Anglia.

Succesul lor este centrat pe cariera lui Adam Weishaupt, care s-a născut în 1748. La vârsta de douăzeci și doi de ani, el a devenit președinte al Common Law, dreptul comun, la Universitatea din Ingolstadt. Postul a fost ocupat în mod continuu de iezuiți începând cu 1750. El a fondat Ordinul Illuminati la 1 mai 1776. Ceilalți fondatori au fost Ducele de Brunswick, Marele Duce Ernest de Gotha și Electorul de Hesse (a cărui tranzacție cu regele George al III-lea pentru sprijinirea mercenarilor hessoieni în înfrângerea revoluționarilor americani, care a fost o donație din averea Rothschild).

Pe 16 iulie 1782, Weishaupt a fuzionat oficial Ordinul Iluminaților cu Francmasonii la Congresul de la Wilhelmsbad. Grupurile combinate aveau acum peste trei milioane de membri, inclusiv unii dintre cei mai puternici oameni din Europa. Weishaupt era figura ideală pentru această organizație datorită abilității sale de a formula idei și talentului său organizatoric.

El a scris: „*Masonii liberi ar trebui să controleze toți oamenii din fiecare clasă, națiune și religie, conducându-i fără constrângere fățișă; se unesc într-o alianță puternică, inspiră cu entuziasm răspândirea ideilor*

comune și o fac în cel mai mare secret; ei direcționează către acest scop unic în întreaga lume. „Datorită intimității societăților secrete se formează aceste idei.” (München, 1765, citat de Barruel). Departe de a fi un idealist cu ochii în stele sau un intelectual fantezist Weishaupt a fost susținut de mulți dintre bancherii canaaniți din Europa pentru planul său de putere mondială, Moses Mendelssohn din Germania, Daniel Itzig din Viena, Friedlander, Mayer, Meyer Cerfbeer, Moses Mocatta, frații Goldsmid din Londra, Benjamin și Abraham. Apropo, în spatele operațiunilor lui Weishaupt, finanțând în același timp cu generozitate dezvoltarea mișcării sale, aceștia funcționau în secret ca și Consiliul Patriarhal Suveran din Hamburg, Loja Supremă Iudaică.

Jacob Katz, "Jews and Freemasonry in Europe", Harvard Press 1970, a afirmat că francmasonii germani își aveau originile în Ordinul Asiatică, al cărui șef era bancherul secular Daniel Itzig. Daniel Itzig a fost, de asemenea, susținătorul financiar al lui Weishaupt. În 1811, Loja Francmasonilor din Frankfurt a fost înființată de Sigismund Geisenheimer (Geisenheimer a fost șeful biroului Rothschild) și Rabinul Zvi Hirsch, Rabinul șef din Frankfurt. Ulterior, el a condus reforma mișcării iudaice, care a dezvoltat programul politic sionist. Loja din Frankfurt îi număra printre membrii săi pe toți bancherii de frunte din Frankfurt, Rothschild, Adlers, Speyers, Hanuers și Goldschmidts. Ulterior, ei au organizat întâlniri comune cu Sanhedrinul din Paris. Ducele Carl de Hesse din Schleswig a devenit apoi liderul francmasonilor germani. În calitate de landgraf, a administrat provincia Schleswig pentru proprietarii

absenți, monarhia daneză. Reprezentantul său principal a fost un misterios "Johnston", denumit în diverse moduri, un iudeu pe nume Leicht, Leucht sau Becker. A fost arestat în timpul unei misiuni pentru mișcarea francmasonică și a murit prizonier la Castelul Wartburg.

Frederic cel Mare a fost introdus în francmasonerie în Braunschweig în 1738, pe când era încă prinț moștenitor. În 1761 a fost numit șef al Ritului Scoțian. În tinerețe, își văzuse tatăl decapitându-i amantul, în încercarea de a-l forța să renunțe la practicile sale homosexuale.

Liderii Illuminati-Masonici erau cunoscuți sub numele de Ordinul Strictei Respectări. Aceștia au fost prințul Karl de Hesse (Cavalerul reînvierii Leilor) și von Haugwitz, Ministrul cabinetului lui Frederick, cunoscut sub numele de „Cavaler al muntelui dansator”. În spatele său se afla un alt grup, cunoscut sub numele de "Invizibili" sau "Superiori necunoscuți", pe care îl identificasem anterior drept Consiliul Suveran Patriarhal.

Încă de la începuturile sale, Alianța Illuminati și Francmasonii a avut un program bine definit:

- (1) Eliminarea guvernului existent,
- (2) Eliminarea proprietății private,
- (3) Eliminarea succesiunilor,
- (4) Eliminarea patriotismului,
- (5) Abolirea tuturor religiilor
- (6) Abolirea familiei, a moralității și a controlului asupra educației copiilor,
- (7) Instituirea unui guvern mondial.

Acest program poate părea familiar cititorului. L-am

întâlnit ca instrucțiuni de lucru pentru fiecare mișcare revoluționară din lume de la 1782 încolo – **comunismul**, mișcările pentru libertate, luptătorii pentru rezistență – toți se referă la acest plan ca bază pentru programele lor. De asemenea, definește obiectivele umanismului secular în atacul său asupra familiei și în planul său de a controla educația copiilor.

Având în vedere schimbul constant de mesaje între diferitele grupuri locale ale Illuminati, aceste instrucțiuni au ajuns la cunoștința guvernelor europene prin intermediul mesagerilor reținuți și arestați. Chiar și atunci, nu a fost luată nicio măsură, probabil din cauza complicității la niveluri superioare. Un obstacol major a fost, de asemenea, să convingă populațiile amenințate de pericolul reprezentat de revoluționarii Illuminati. Acest lucru s-a datorat prezenței dominante a multora dintre cei mai puternici bancheri din lume în centrul conspirației. De asemenea, ar fi prea mult de cerut funcționarului public obișnuit sau unui membru al publicului să înțeleagă mental că un program de această natură ar putea fi urmărit până la cei mai faimoși aristocrați, proprietari de terenuri și bancheri din lume. Cu siguranță, bancherii nu ar fi în favoarea confiscării proprietății private. Cu siguranță, nobilii nu vor elimina dreptul de moștenire. Cu siguranță că proprietarii de terenuri cu proprietăți uriașe nu vor susține naționalizarea tuturor terenurilor. Problema a fost că nimeni nu a înțeles că acesta era programul canaanitilor, menit exclusiv să jefuiască și să înrobească poporul lui Șem. Desigur, bancherii canaaniti nu intenționau să-și confişte propria proprietate. Desigur, nobilimea neagră

nu avea nicio intenție de a-și naționaliza propriile moșteniri. Programul Illuminati nu definește nicăieri că acest plan a fost conceput, pentru a depăși blestemul Canaanului, că planul Illuminati formulează doar voința lui Canaan ca un set de instrucțiuni de lucru. Avertismentul dat de Canaan moștenitorilor săi, „iubiți jaful - urâți-vă stăpânii” era acum programul unui grup de conspiratori la nivel mondial. Oamenii lui Șem sunt încă convinși că bancherii nu vor finanța comunismul și că oamenii bogați nu vor renunța la bunurile lor. Planul comuniștilor Illuminati continuă bătălia canaaniților împotriva poporului din Șem. **P**ână când nu-și vor da seama de acest lucru, poporul lui Șem va rămâne condamnat.

De la sediul Illuminati din Frankfurt au venit cele două rele canaanite care au afectat lumea de atunci: sionismul și comunismul. Prima **I**nternațională **C**omunistă a fost înființată de Lionel de Rothschild, Heinrich Heine și Karl Marx. Weishaupt a murit în 1830, la vârsta de 82 de ani. Succesorul său ca lider al Illuminati a fost Guiseppe Mazzini, liderul revoluționar italian. Sub conducerea lui Mazzini, Illuminati a evoluat rapid spre o tranziție către acțiuni mai directe, revolte revoluționare și încercări publice de deturnare și răsturnare a guvernelor. Internaționala Comunistă a fost primul pas în acest program de activism. Inițial, erau cunoscuți sub numele de "Liga celor Drepti", o ramură a Illuminati. Acest grup l-a autorizat pe Karl Marx să redacteze Manifestul Comunist în 1847. Acesta a fost publicat în 1848 și a fost imediat distribuit în întreaga lume prin intermediul organizațiilor masonice internaționale.

De-a lungul carierei sale politice, Marx a colaborat în mod activ cu iezuiții și francmasonii. În 1864, Marx înființează la Londra Partidul Internațional al Muncii. În 1872 s-a mutat la New York, unde s-a unit cu Partidul Socialist. Marx primea un salariu regulat de la cotidienele americane în calitate de editorialist, ocupație pe care i-o asigurau francmasonii.

Mazzini l-a numit pe generalul Albert Pike ca lider al francmasoneriei americane în 1860. Pike intrase în francmasonerie cu doar zece ani înainte. La 22 ianuarie 1870, Mazzini i-a scris lui Pike despre planul său de a înființa un consiliu suprem de guvernare cu un francmason de grad înalt care să conducă toți francmasonii. Cu toate acestea, nicio asociație de francmasoni nu ar fi aflat vreodată de existența acestui Consiliu Suprem, regulă care este încă în vigoare astăzi. Majoritatea francmasonilor vor nega categoric existența unui astfel de consiliu în structura lor organizatorică. Cunoscut sub numele de Noul și Reformatul Paladin Ritus, este format din trei consilii de administrație cu sediile în Charleston, Roma și Berlin. Liderii acestor trei consilii comunicau zilnic prin intermediul [Arcula Mystica - Cutia Magică](#), care a fost, de fapt, o evoluție anterioară a radioului. La acel moment, existau doar șapte astfel de cutii în întreaga lume.

Celălalt braț al mișcării revoluționare mondiale era sionismul, care urmărea să promoveze puterea internațională a iudeilor într-o campanie de instituire a statului Israel ca putere supremă a lumii. De atunci, scopul declarat al francmasoneriei a fost reconstruirea Templului lui Solomon și umplerea lui cu toate bogățiile

lumii, prima apariție a sionismului a venit prin intermediul francmasoneriei. Inițial, a fost cunoscut sub numele de "Reforma Iudaismului". Graetz' "History of the Jews" v. 5, p. 674 descrie, că "prima lojă masonică iudaică a avut loc în Frankfurt am Main, inima Mișcării Iudaice Reformate". În 1842, Societatea Prietenilor Reformei (a iudaismului) din Frankfurt și-a publicat principiile: (1) negarea legitimității juridice a Talmudului babilonian, utilizat în locul Vechiului Testament, (2) Negarea faptului că Mesia îi va conduce înapoi în Ierusalim, (3) În orice caz, slujbele de la templu trebuie să aibă loc în mod tradițional, (4) Femeilor li se permite acum să stea lângă soții lor în sinagogă, în loc să fie separate, ceea ce a fost întotdeauna dorit de iudaismul ortodox. Iudaismul reformat a lansat o serie de programe alături de sionism, ecumenism, adică o cooperare activă cu liderii și comunitățile altor credințe, feminism, egalitatea de gen/gendarism. Dar cel mai important concept al lor, este acela că Mesia nu va apărea niciodată pe pământ pentru a-i conduce înapoi la Ierusalim, a deschis ușa pentru căutarea acestui scop prin activism politic, adică sionism. Programul inițial al sionismului politic a fost prezentat pentru prima dată de rabinul Kirsch Kalisher, un apropiat al lui Mayer Amschel Rothschild din Frankfurt. Sir Moses Montefiore și Adolphe Cremieux, fondatorul Uniunii Universale a Israeliților, au adus un impuls suplimentar noii mișcări. Obiectivele lor au fost intens mediatizate prin activitatea lui Moses Hess, un prieten apropiat al lui Karl Marx.

Aceasta este ironia, având în vedere faptul că actualul guvern sovietic [1987!] a declarat că se opune, din punct

de vedere ideologic, sionismului. Moses Hess a devenit cunoscut drept "părintele sionismului". Theodor Herzl, un jurnalist puternic influențat de scrierile sale, s-a convertit la activism și este cunoscut în prezent ca "fondatorul statului sionist". [Encyclopaedia Judaica](#) scrie că Moses Hess a fost un iudeu socialist și naționalist care a condus mișcarea de reformă și a cerut colonizarea Palestinei. Principala sa lucrare, ["Roma și Ierusalimul"](#), care a fost distribuită pe scară largă, a fost cartea care a avut o influență deosebită asupra lui Theodor Herzl.

În 1860, rabinul Kalisher a convocat o întâlnire secretă la domiciliul său din Thoru pentru a trece în revistă experiențele revoluției din 1848. Această revoluție avea scopul de a răsturna toate guvernele din Europa și de a le înlocui cu guverne comuniste. A avut succes doar în câteva cazuri izolate, cum ar fi la Veneția, unde Daniel Manini a instaurat un guvern comunist. Întâlnirea de la Thoru a produs cartea lui Kalisher, „Drishal Zion”, în 1861, și mai târziu, „Roma și Ierusalim” de Moses Hess. Aceste două lucrări au fost în mare măsură responsabile pentru convertirea iudeilor din Europa la un program sionist, obiectivul politic de a returna Palestina poporului iudeu.

Unul dintre conspiratori, care a fost prezent la această întâlnire din 1860, a trimis înregistrarea întâlnirilor unui scriitor pe nume Maurice Joly. Vinovatul este cunoscut, era un E. Laharane, un confident al lui Adolphe Cremieux, șeful politicii influente din Franța, Cremieux procurase corespondența secretarului particular al lui Napoleon al III-lea pentru Laharane. Joly a publicat mai târziu procesul-verbal al întâlnirii sub titlul "Dialog în iad

între Machiavelli și Montesquieu", prima versiune a acestei cărți fiind distribuită acum sub titlul "Protocoalele Sionului". Materialul corespunde în multe privințe cu textul cărții lui Kalisher "Dishral Zion" și cu discursul rabinului ținut de Goedsche în 1868. De asemenea, este în concordanță cu înregistrările Sinodului iudaic din Leipzig din 1869. "Conferința de la Katowice" a Hovevei Zion din 1884 corespunde, de asemenea, primei propoziții din scrierile care au apărut ca "Protocoalele lui Zion". Documentele de la Katowice au fost luate de la Loja Mizraim din Paris de către un anume Joseph Schorst-Shapiro. Le-a vândut unei domnișoare Justine de Glinka, care le-a transmis Ministerului de Interne rus, unde au fost acceptate de un gen. Orgewsky, unde au fost acceptate. La scurt timp după aceea, Schorst-Shapiro a fost ucis în Egipt. „Conferința de la Odessa” dintre Hovevei Zion și B'Nai Moshe, condusă de Ashed Ginsberg (Ahad Ha-am) și șederea sa ulterioară la Paris în 1894, au fost urmate de apariția Protocoalelor, care le-au făcut cunoscute. Acestea au fost publicate de Philip Stepwoff la Moscova. Acesta a fost practic același set de scrieri publicat de Serghei Nilus în 1905. Extrase din prelegeri citite în lojele B'Nai B'Rith din New York în cadrul unor întâlniri secrete au fost, de asemenea, scoase pe ascuns și au ajuns în mâinile consulului general rus din New York. Aceste extrase concordă în toate privințele cu versiunea din 1895 a proceselor-verbale, care au fost preluate din primul Congres de la Basel din 1897. Acestea au fost, de asemenea, publicate de B. Butmi în 1901. Prin urmare, era o practică consacrată ca protocoalele să fie denigrate ca "falsuri", adică copii neautorizate.

Din cauza acestui program revoluționar bine promovat, francmasoneria a fost interzisă în mod repetat de guvernele europene, cu excepția Statelor Unite, unde exercitase puterea politică din 1776. A fost denigrată în mod repetat de papalitate. Olanda a interzis francmasoneria în 1735, Germania în 1738, Zurich în 1740 și Berna în 1745. Rusia a interzis francmasoneria mai întâi în 1792, din nou în 1822 și de guvernul sovietic în 1922. Pe 28 aprilie 1738, Papa Clement al VII-lea a emis „In Eminentissimi”, care condamna francmasoneria pentru naturalismul său și cerința de a depune jurămintele. Benedict al XIV-lea a condamnat francmasoneria în decretul său „Providas” din 18 mai 1751; Pius al VII-lea în „Ecclesiam” din 13 septembrie 1821; Leon al XIII-lea în „Quo graviora” din 13 martie 1825; Grigore al XVI-lea în „Mirari” din 15 august 1832; Pius al IX-lea în șase decrete diferite datate între 1846 și 1873; și Leon al XIII-lea în cinci decrete de condamnare a francmasoneriei între 1882 și 1902. Pike a răspuns descriind Papalitatea ca fiind „un dușman mortal și insidios” în scrisoarea sa către maestrul italian Timoteo Riboli. „Papalitatea a fost chinul și blestemul omenirii timp de o mie de ani, cea mai nerușinată fraudă în pretențiile sale de putere spirituală din toate epocile.

În ciuda acestor decrete, Ducele catolic de Norfolk a devenit Mare Maestru al Francmasonilor englezi în 1730. Viconte catolic Montagu, al nouălea Lord Peter, care a fost liderul catolicilor englezi, a fost și Mare Maestru al Angliei între 1772 și 1777. La 19 martie 1902, Papa Leon al XIII-lea, în al cincilea său decret, a declarat: „Francmasoneria este personificarea revoluției... care are

ca obiect exercitarea supremației asupra societății și a cărei unică justificare este de a purta război împotriva lui Dumnezeu și a Bisericii Sale.” Cât de regretabil este că Papa Leon al XIII-lea nu știa nimic despre Blestemul Canaanului sau, mai degrabă, că Francmasoneria era pur și simplu rebeliunea lui Satan împotriva lui Dumnezeu, continuată prin descendenții săi, canaanii, până în secolul al XX-lea.

În secolul al XIX-lea, liderii francmasoneriei engleze au fost Ducele de Sussex, fiul mai mic al regelui George al II-lea (1813–1843), Conte de Zetland (Shetland) (1843–1870), Marchiza de Ripon (1870), Conte de Limerick (1871), Prințul de Wales, mai târziu regele Eduard al VII-lea (1874), Hugh David Sandeman (1895), Lordul Amptill (1908) și Ducele de Connaught (1938). Toți aceștia erau nobili de frunte. Conte de Zetland s-a căsătorit cu fiica contelui de Scarborough, numit ulterior vicerege al Irlandei (1889–1892); a fost cumnatul Ducelui de Westminster, cel mai bogat om din Anglia. Al doilea marchiz de Zetland, Lawrence Dundas, a purtat Sabia Statului la încoronarea regelui George al VI-lea. De asemenea, a fost guvernator al Băncii Naționale a Scoției, președinte al Trustului Național și guvernator al Bengalului. A prezidat Conferințele Mesei Rotunde între 1930 și 1932, a fost secretar de stat pentru India între 1935 și 1940, a fost admis în Ordinul Sfântului Ioan al Ierusalimului și a scris biografiile a două personalități importante, Lord Cromer, șeful casei bancare Baring Brothers, și Lord Curzon, guvernator general al Indiei.

Marchizul de Ripon, George Frederick Samuel, s-a născut pe Downing Street 10, în timp ce tatăl său era

prim-ministru. A devenit secretar de stat pentru război și secretar pentru India sub Lordul Palmerston și a fost numit Prim Lord al Amiralității sub Gladstone. A fost ministru al coloniilor între 1892 și 1895, Lord al Sigiliului Privat în Camera Lorzilor și lider al Partidului Liberal între 1905 și 1908. În Statele Unite, numele său a fost imortalizat de Ripon Society, un grup de republicani "liberali" care exercită o influență considerabilă asupra politicii Partidului Republican din culise.

Actualul conte de Limerick, Partick Pery, este vicepreședinte al casei bancare internaționale Kleinwort Benson. Al doilea marchiz de Ripon a devenit Mare Maestru în 1894 și s-a alăturat Bisericii Catolice. A fost trezorier al casei private a reginei Alexandra (soția regelui Edward al VII-lea) în perioada 1901-1923. A fost cumnatul contelui de Pembroke și s-a căsătorit cu văduva celui de-al patrulea conte de Lonsdale.

Tatăl lordului Ampthill, Odo W. Russell, a servit la reședința lordului Palmerston între 1850 și 1852. A servit la Legația din Florența între 1957 și 1970 și a fost apreciat ca ambasador neoficial la Vatican în acești ani. A fost apoi trimis ca reprezentant special la cartierul general al forțelor armate germane din Versailles în timpul războiului franco-prusac. Ulterior, a fost ambasador britanic la Viena și Berlin. Al doilea baron Ampthill a fost Mare Maestru al francmasonilor englezi din 1908 până la moartea sa în 1935. Este aceeași familie Russell care a deținut titlul de Duce de Bedford, inclusiv Bertrand Russell, cel mai faimos umanist al secolului al XX-lea.

Al doilea baron s-a născut la Roma în timpul serviciului tatălui său acolo. A devenit președinte al

Asociației Oxford și s-a căsătorit cu fiica contelui de Beauchamp (tatăl ei deținea titlul de Lord al celor Cinci Porturi). Soția sa a fost doamnă de companie a reginei Maria. A fost, de asemenea, cumnat al ducelui de Westminster, s-a alăturat Ordinului Sfântului Ioan din Ierusalim și a servit ca Mare Maestru al lojei înființate la Banca Angliei, Loja nr. 263. A scris „Istoria Lojei Băncii Angliei” și a fost numit lider al francmasonilor din Madras, India, înainte de a deveni Mare Maestru al Angliei. A servit ca secretar particular al dreptului onorabil Joseph Chamberlain, guvernator al Madrasului și vicerege al Indiei.

Antecedentele acestor mari maeștri dovedesc că francmasoneria engleză a avut întotdeauna acces la cele mai înalte cercuri ale guvernului. Disraeli, un francmason, a devenit prim-ministru. Acesta a făcut referire la "oameni hotărâți ai francmasoneriei", adică acei francmasoni care se concentrau asupra sarcinilor esențiale, de asasinat.

Unul dintre canaaniți, renumit economist englez de frunte și care se bucură încă de o mare influență în Statele Unite, a fost David Ricardo (1772-1823), al treilea fiu al lui Abraham Israel, un membru important al comunității evreiești din Amsterdam. Israel a emigrat la Londra împreună cu William al III-lea și a devenit mai târziu unul dintre cei mai bogați membri ai Bursei de Valori din Londra, unde a lucrat îndeaproape cu ceilalți emigranți. Fiul său, David, a devenit un prieten intim al lordului Nathan Mayer Rothschild, care a speculat pe larg cu obligațiuni guvernamentale la recomandarea lui Rothschild. Împreună, au profitat enorm de lovitura

financiară rezultată din notificarea timpurie a rezultatului Bătăliei de la Waterloo. David Israel, cunoscut acum sub numele de David Ricardo, a început să scrie dictate economice cu intenția de a avea ultimul cuvânt cu privire la cât ar trebui plătită clasa muncitoare. El a dezvoltat o formulă cunoscută sub numele de „salariul minim”, care stipula că muncitorul nu ar trebui să primească niciodată mai mult decât minimul necesar pentru supraviețuire. Dacă salariile sale erau crescute, guvernul era însărcinat să aibă grijă de el și să-i majoreze impozitele (nu-i sună asta familiar americanilor?). Canaanii din America au dezvoltat o schimbare rapidă a impozitului pe venit, care a asigurat, ca muncitorul să nu-și primească niciodată salariul din prima instanță. Cel mult va primi o parte mutilată din care canaanii își luaseră partea lor. Această maximă a lui Ricardo a devenit cunoscută și sub numele de "legea de fier a salariilor", în care fierul înseamnă că lucrătorul nu este favorizat în niciun caz de vreun acces de generozitate și că nu i se permite decât un venit mic, dacă Rita Ricardo-Campbell, soția directorului instalației Hoover și descendentă directă a lui David Ricardo, urma să ajungă la Washington ca membru-cheie al staff-ului lui Reagan, revoluția umanistă și anticomunistă a lui Reagan. Ea a devenit consilierul lui Reagan în materie de pensii și contribuții la asigurările sociale. Teoriile economice ale lui Ricardo privind salariile și munca au fost îmbrățișate cu entuziasm de Karl Marx, care le-a adoptat ca linii directoare după care sunt guvernați și astăzi muncitorii sclavi din Rusia sovietică.

Cartea lui [*Stephen Knight "The Brotherhood"*](#) dezvă-

luie multe detalii interesante despre francmasoneria engleză. El subliniază faptul că Legea privind societățile ilegale din 1799 recomanda ca francmasonii să poată organiza întâlniri doar dacă numele membrilor erau prezentate "ofițerilor de pace" locali. Această cerință nu a fost îndeplinită niciodată. Knight a spus că Regina Elisabeta este actualul Mare Patron al Francmasoneriei engleze. Una dintre cele mai senzaționale dezvăluiri ale sale este informația că între cincizeci și șaptezeci la sută dintre toți judecătorii englezi sunt francmasoni. Avocații au descoperit că trebuie să adere la francmasonerie dacă vor să aibă clienți. „Societatea de Drept este o instituție cu cea mai mare proporție de francmasoni.”, a scris Knight. Nouăzeci la sută dintre membrii săi sunt francmasoni. Acest lucru creează o mare nedreptate, deoarece societatea juridică este ultimul loc posibil în care cineva ar putea primi asistență juridică și i se refuză. Un ne-mason nu are nicio șansă de a obține asistență juridică într-un proces împotriva unui francmason. Acum, acest lucru este tipic pentru voința lui Canaan, conspirația secretă împotriva tuturor celor care nu sunt membri ai acestei seminții.

Conspirația francmasonilor, care a aruncat o umbră întunecată asupra procedurilor judiciare din Anglia, este doar o manifestare a influenței lor nefaste. În timpul epocii elisabetane, fascinația pentru ocultism a apărut în multe organizații clandestine. Aceasta a apărut în epoca victoriană. Vrăjitoria a devenit larg răspândită, chiar și în cele mai înalte cercuri ale societății, ale căror ritualuri puneau accentul pe drogurile care modificau mintea, pe plante și pe bijuteriile satanice. Orgiile și sacrificiile

sângeroase se desfășurau discret în inima mahalalelor londoneze și pe proprietăți ancestrale îndepărtate.

Unul dintre cele mai populare grupuri a fost Societatea Hermetică a **Zorilor Aurii (Golden Dawn)**, fondată în 1887 de membri Societății Rosicruciene. Toți trei erau maeștri de înalt grad și bine cunoscuți ca cabaliștii Rev. A. F. A. Woodford, Dr. Wynn Westcott, un medic legist londonez și un scoțian pe nume Sam Liddell Mathers. Acestui grup i s-au alăturat în curând scriitorul William Butler Yeats și Aleister Crowley, care a devenit cunoscut în întreaga lume pentru practicarea magiei negre.

Scopul Societății Hermetice era venerarea celor zece Sephiroth, care reprezintă Cabala, astfel încât să fie înzestrați cu magie neagră și să poată apela la puteri supranaturale precum aliați lor. Membrii au stabilit gradele după cum urmează: Boboci - patru grade, Subordin - patru grade și Ordinul al treilea - patru grade.

Yeats, cel mai important poet irlandez, a susținut mai târziu că s-a alăturat grupului pentru a contracara magia neagră a lui Crowley cu propria sa magie albă. Crowley era cunoscut drept cel mai devotat satanist al secolului al XX-lea. Odată a botezat o broască cu numele lui Iisus Hristos, apoi a chinuit-o încet și s-a delectat cu agonia ei. Se spune că a luat parte la 150 de crime rituale, majoritatea copii. Victimele erau de obicei ucise cu un cuțit de argint. În "Confesiunile" sale, el scrie: "În Mexic eram cunoscut sub numele de Bestia 666. Fusesem inițiat de un bătrân pe nume Don Jesus Medina, descendent al marelui Duce de Armada și unul dintre cei mai înalți lideri ai francmasonilor de rit scoțian. Cunoștințele mele

cabalistice, care erau deja profunde după standardele actuale, așa credea el, aș fi demn de cea mai înaltă inițiere, care îi permitea să-și exercite puterea. Mi s-au acordat puteri speciale având în vedere șederea mea scurtă și am fost avansat și admis la cel de-al 33-lea și ultimul grad înainte de a părăsi țara." Prin urmare, cel mai important satanist al acestui secol a fost confirmat ca francmason de gradul 33!

Madame Blavatsky a devenit faimoasă ca fondatoare a Teosofiei. Ea a dezvoltat societatea după o ședere în India. Grupurile din India au fost umbrite de încarcerarea unor membri pentru practici homosexuale. Apoi a călătorit în Marea Britanie, unde a fondat Societatea Teosofică, precursora grupului american cu același nume. De asemenea, ea a fondat Societatea Hermetică. Principala sa asistentă în cadrul Societății Teosofice, o organizație cabalistică, a fost doamna Annie Besant, care este bine cunoscută ca fiind una dintre fondatoarele Societății Fabiene în 1884. Co-fondatorii Societății Fabiene au fost toți francmasoni. Aceștia au fost George Bernard Shaw, Lord Haldane, Ramsay MacDonald și Sidney și Beatrice Webb. Grupul și-a luat numele de la generalul roman Fabius, care a fost onorat pentru strategia sa bine gândită și de termen lung. Planul Fabian era să aștepte, așa cum așteptase Fabius Cunctator (Fabius amânătorul), pentru a-l ataca pe Hannibal, așteptând momentul potrivit. În Anglia, Fabienii și-au propus să folosească strategia generalului roman pentru a impune treptat un guvern socialist tiranic asupra poporului englez printr-o planificare vicleană pe termen lung. *(Acest plan, cu siguranță este bine cunoscut, sau*

mai degrabă "trăit" de fostele popoare comuniste.) Această atitudine conspirativă le-a adus fabienilor porecla de "iezuiții socialismului". Ca parte a strategiei sale, Annie Besant a devenit, în 1890, agitatoarea principală a industriei textile engleze, care își avea sediul în Lancashire.

În anii 1930, Fabienii au organizat o forță numită PEP, cu inițialele Planificare Politică și Economică. Aceasta a fost condusa de Israel Moses Sieff, șeful multimilionar al unui mare imperiu de retail, Marks and Spencer. În 1931, Sieff a distribuit membrilor de frunte ai PEP un document intitulat "Top Secret". Programul a abordat subiecte precu, *"Fie că ne place sau nu, fermierul individualist va fi forțat de evenimente să recunoască schimbările profunde de perspectivă și de metode. El va primi instrucțiuni cu privire la cantitatea și calitatea produselor sale. (Acest lucru a fost preluat la scurt timp după aceea sub denumirea de Comitetul de comercializare a porcilor. Ed.) El va avea puțină libertate de a face marketing și de a lua decizii arbitrare pentru propria sa afacere ... Economia planificată trebuie, desigur, să crească drastic îngrădirea dreptului de proprietate asupra pământului. Ce se recomandă ... transferul de proprietate asupra unor suprafețe mari de teren."* Acest program al PEP a fost prezentat ulterior sub forma unui manual, redactat în 1935 de G. D. H. Cole, intitulat "Principii de planificare economică". Cartea prezintă compasul și unghiul francmasoneriei clar vizibile pe copertă, însă aproape nimic din carte nu indică rolul francmasonilor în acest program. Directorii bogați ai PEP nu intenționau să transfere proprietatea asupra propriilor mari suprafețe

de teren sau asupra celor ale imperiului corporativ pe care îl controlau. Ei doreau doar să preia suprafețele mari de teren de la concurenții lor și să forțeze rivalii cu reglementări devastatoare, să-i jefuiască și să-i ruineze pe toți în scurt timp, cu excepția propriei lor mici clique de canaaniți.

Cei mai **activi lideri ai PEP** au fost personalități precum **Viscount Astor, Sir Herbert Samuel (Guvernatorul Palestinei), Sir Herbert Simon, Sir C. M. Joad, profesorul Gilbert Murray și Maestrul din Balliol.** **Toți erau francmasoni și, de asemenea, membri ai Institutului Regal pentru Afaceri Internaționale.** Aceștia erau **aliați apropiați ai unui grup numit Frăția Mondială a Credinței.** Al doilea Congres internațional al acestui grup, desfășurat la Londra în 1936, i-a inclus printre vorbitori pe **Canon Barry, capelanul regelui Edward al VIII-lea, și pe fostul episcop Montgomery Brown.** Brown a spus audienței: *"URSS este doar un precursor al statului comunist internațional, care absoarbe treptat toate statele capitaliste. Dacă vreun guvern, biserică sau instituție se opune sau stă în calea statului comunist, acestea trebuie să fie răsturnate și distruse fără milă. Atunci când se va realiza unificarea mondială, care poate fi realizată doar prin comunismul internațional, aceasta va putea fi realizată doar cu sloganul "Alungă zeii din ceruri și capitaliștii de pe pământ. Atunci, și numai atunci, va exista aici o comunitate mondială cuprinzătoare de credință."* Aceasta este o declarație precisă a ambițiilor conspirației mondiale canaanite. Alungarea zeilor, răzvrătirea lui Satan împotriva lui

Rabinul Ben Mozeg a raportat comunității mondiale:
"Ceea ce este sigur este că teologia masonică este în esență doar teosofie și corespunde cu cea din Cabala. ... Cei care se străduiesc să analizeze cu atenție legătura dintre iudaism și francmasoneria filosofică, teosofie și mistere în general ... vor înceta să ridiculizeze ideea că teologia cabalistică are un rol de jucat în transformarea religioasă a viitorului. Ea deține cheia problemei religioase moderne."

Și aici, canaanii ne oferă soluția la toate problemele. Întoarcerea la cultul lui Baal, readus în secolul al XX-lea iar noi intrăm într-o transformare religioasă. Aceasta este *cupa cu cucută* pe care fundamentalistii ne-o oferă.

CAPITOLUL V

Revoluția Franceză

Este o sarcină îngrozitoare pentru un scriitor să scrie despre masacrele teribile la care a fost supus poporul lui Șem. Este destul de tulburător să știi că, în acest moment, se elaborează planuri pentru masacre și mai mari și mai complete împotriva acestor oameni. Înregistrarea domniei terorii din revoluția franceză, revoluția bolșevică și revoluția spaniolă, americanii au avut parte de o altă dramă televizată. Ei ne oferă o privire asupra propriului viitor. Pentru cei care călătoresc astăzi în Franța, oroarea revoluției franceze pare a fi foarte departe. A savura o bucătărie de neegalat, a vizita un castel grandios și a admira marile opere de artă create în numele Franței ca sinonime cu creația de artă, este cu totul altceva decât a-ți imagina că sângele unor nevinovați a curs odată pe străzile și râurile sale, în timp ce mii de femei și copii au fost uciși în ritualuri obscene. Acesta este poate și motivul pentru care turiștii, sau mai degrabă străinii, nu sunt bineveniți astăzi în Franța. În cel mai bun caz, ei sunt tolerați în această țară corectă. Nu este vorba despre un sentiment de rușine profund ascuns de dorința de a ascunde un secret de familie nedorit, o chestiune în care chiar și hangiii, oameni ospitalieri în mod tradițional, rămân reci și rezervați atunci când turiștii își flutură bancnotele ca pe un steag. Acest lucru este de înțeles, întrucât Revoluția Franceză, una dintre

cele trei orgii majore ale închinătorilor la demoni canaaniți din istoria modernă, poate părea poporului francez o pedeapsă deliberată din partea lui Dumnezeu. Această pedeapsă ar putea fi văzută ca o represalie directă pentru o atrocitate puțin cunoscută din istoria europeană: masacrele hughenotilor din secolele al XVI-lea și al XVII-lea.

În aceste două secole, chiar înainte de aceste abominații, poporul din Șem a adus schimbări majore în economia națiunii franceze. Ei au transformat-o dintr-un stat medieval într-un imperiu industrial promițător în Europa. Datorită energiei lor puternice, inteligenței și capacității lor, oamenii cu pielea deschisă din Șem au creat o bogăție enormă și un progres economic în Franța. În această perioadă de creștere explozivă, Franța de atunci semăna cu Germania două secole mai târziu, printr-o mare productivitate, foarte inventivă, care a făcut țara să înflorească și și-a transmis roadele. Acest progres și bogăția sa erau privite cu invidie și teamă de către canaaniți, care dețineau o mare putere în Franța. Asemenea nobilimii negre, ei și-au echipat războinicii normanzi care au invadat și cucerit Insulele Britanice. Aceștia au conspirat constant pentru a-și extinde puterea și a-și continua războiul de lungă durată împotriva poporului din Șem. Datorită marii lor puteri în cele mai înalte funcții ale bisericii, statului și armatei, canaaniții au început să pregătească terenul pentru ceea ce a devenit cunoscut drept Masacrul Hughenotilor. Ei au reușit să obțină un sprijin considerabil pentru planul lor din partea nobilimii franceze, care nu se număra printre canaaniți, dar au fost alarmați de puterea economică în

creștere a poporului din Șem, despre care știau că ar putea fi transformată în curând în putere politică. De asemenea, au fost seduși de promisiunea aurului și a proprietății, dobândite prin jefuirea și uciderea poporului de succes din Șem.

Din cauza setei lor de sânge și a dorinței lor constante de sacrificii umane, canaanii au reușit să transforme masacrul hughenotilor într-o mare orgie de crime rituale. Copiii erau prinși și aruncați în oale sau prăjiți pe grătare mari, în timp ce gloata stătea acolo urlând entuziasmată de poftă. Familiile erau târâte în piețele publice ale orașelor și satelor pentru a fi ucise, una câte una. Nimeni nu a fost scutit de teroarea gloatei, nici bătrânii, nici persoanele cu handicap. Proprietatea lor a fost apoi împărțită între instigatorii dornici ai acestor crime, care s-au grăbit să găsească noi victime. Actul fizic de ucidere a unor familii întregi într-un oraș după altul nu putea rămâne un secret, iar un torent de avertismente s-a răspândit în toată țara. Mii de hughenoti au reușit să scape, lăsându-și în urmă bunurile, la fel ca și cei din regiunile nordice ale Franței.

Au reușit să găsească o cale de a trece granița spre Olanda, unde au fost foarte bineveniți. Cei mai mulți dintre ei au debarcat pe țărmurile Irlandei și, după ce au stat acolo o perioadă de aproximativ o sută de ani, au putut să pornească spre țărmurile Lumii Noi.

Este destul de surprinzător să aflăm că actul opresiv împotriva hughenotilor a început după ce Caterina de Medici a devenit domnitoare, odată cu urcarea pe tron a lui Carol al XIX-lea. Am menționat deja că familia de Medici a finanțat dezvoltarea doctrinelor umaniste

seculare atunci când Cosimo de Medici a înființat Academia din Florența, ale cărei învățături se concentrau pe Cabala creștină.

Enciclopedia Britannica afirmă despre domnia Caterinei în Franța: „Ea a adoptat metode italiene de guvernare, alternând între concesii și persecuții, ambele lipsite de sinceritate.” Caterina a inițiat negocieri cu Spania pentru a-și susține bătălia planificată împotriva hughenotilor. Pe 28 septembrie 1568, a emis un decret care plasa hughenotii în afara legii, o invitație deschisă de a începe masacrul. La acea vreme, ea a unit o zecime din populația Franței. Fiul ei, Carol al IX-lea, și-a dat seama că planul mamei sale ar putea însemna un dezastru pentru națiune și a inițiat negocieri cu liderii hughenoti, sperând să evite bătălia. Fidelă moștenirii sale din nobilimea neagră, Caterina a plănuit să lanseze masacrul în timp ce Carol îi adunase în mod avantajos pe lideri. Infamul masacru de la Sfântul Bartolomeu a avut loc la 24 august 1572, în timpul căruia au fost uciși liderul hughenotilor, Coligny, și toți hughenotii importanți. Enciclopedia Britannica scrie: "Această zi marchează o perioadă dezastruoasă în istoria Franței".

Masacrul de la Paris a fost urmat de masacre în toată Franța. Una dintre victime a fost însuși regele Carol. Copleșit de oroarea atrocităților comise la Tragedia Sfântului Bartolomeu, acesta a murit. „Există o mare probabilitate ca Ecaterina, cunoscând reticența lui de a continua masacrul hughenotilor și planurile sale de a face pace cu ei, să-l fi otrăvit. Și acest lucru ar fi fost în concordanță cu descendența ei nobiliară neagră.” Succesorul lui Carol, Henric al II-lea, a murit și el de o

moarte violentă. A fost ucis de călugărul Jacques Clement, care credea că și el ar putea fi de acord în a continua masacrele hughenotilor.

Decretul de la Nantes din 13 aprilie 1598 a reprezentat o încercare de inversare a procesului. El le-a acordat hughenotilor o carte care le garanta pacea religioasă și politică, dar mulți oficiali au ignorat acest lucru și au continuat persecuțiile. Atrocele Dragonade (1663 -1683) i-au forțat pe mulți protestanți să renunțe la credința lor prin tortură. La 18 octombrie 1685, regele Ludovic al XIV-lea a revocat Decretul de la Nantes. Enciclopedia Britannica comentează: „... a fost una dintre cele mai nerușinoase derapaje politice și religioase în istoria Franței legate, în decursul a câțiva ani a pierdut peste 400 000 de locuitori, oameni care au avut de ales între conștiința lor și țara lor, care au înzestrat națiunile care i-au primit cu eroismul, curajul și priceperea lor.”

Revocarea Edictului de la Nantes, mai mult decât orice alt eveniment din istorie, a fost cea care a pus Statele Unite pe drumul spre măreție. În timpul Revoluției Americane și al redactării Declarației de Independență în urma victoriei lor, hughenotii au fost cei care au învins în fiecare bătălie și convenție. Soarta Franței, pe de altă parte, s-a afundat într-un declin constant din care nu și-a mai revenit niciodată. Într-adevăr, această națiune a trecut apoi de la un dezastru la altul, nu în ultimul rând în ceea ce au fost războaiele napoleoniene, ale cărui excese au continuat să sângereze națiunea de cei mai curajoși și mai buni oameni ai săi. E. E. Cummings, poetul american, a trebuit să-i remarce lui Napoleon "El a tăiat șase Zoli din dimensiunea fiecărui francez.”

De la masacrul din ziua de Sfântul Bartolomeu, Franța a ieșit din istoria de care se mândrea odinioară. Desigur, acest lucru a reprezentat un mare avantaj pentru rivala sa istorică, Anglia, care nu numai că a profitat de declinul Franței, se pare de asemenea, că a manipulat (England) unele dintre nenorocirile ulterioare ale Franței.

Rata natalității Franței a scăzut, flota sa navală s-a dezintegrat, iar rata invențiilor a scăzut vertiginos. Cel mai important lucru a fost faptul că nu a mai câștigat nici un război. În ciuda marelui succes militar al lui Napoleon, Franța a pierdut Războiul Napoleononic în Bătălia de la Waterloo. A fost învinsă de germani în războiul franco-prusac și în războaiele mondiale ulterioare, adversarii săi s-au oprit și s-au întors doar datorită sosirii trupelor americane, multe dintre ele - descendenți ai hughenotilor.

Dacă Dumnezeu ar fi adus, probabil, o domnie a terorii asupra poporului francez într-o singură vizită, ca pedeapsă pentru masacrarea hughenotilor, aceasta ar fi fost inevitabilă în absența sa. Cu influența sobră și reținută asupra poporului hughenotilor care au fost îndepărtați din Franța, calea este acum liberă pentru toate excesele posibile ale canaaniților care se închină demonilor. Orgiile sexuale, scandalurile financiare și intrigile străine au devenit cotidiene printre înalții oficiali ai nobilimii negre, în timp ce regii Franței nu vedeau nici o alternativă, "urmează fluxul", au lăsat licența să domine. Nu se intenționa ca Franța să fie singura țară din Europa care să treacă printr-o revoluție majoră în această perioadă. A fost singura țară din Europa, în care

guvernul central se lăsase copleșit de dorințele celor mai răuvoitoare elemente ale națiunii.

Orice fel de erezie a înflorit în Franța. Lenevia și urmărirea constantă a viciului erau pe primul loc în mintea oamenilor, în timp ce economia era paralizată de o multitudine de procese, unele dintre ele litigate generație după generație, creând agitație în întreaga națiune. Ca și în Statele Unite de astăzi, prejudecățile și erorile dictau fiecare decizie a instanțelor, iar acest favoritism a devenit una dintre cauzele principale ale izbucnirii revoluției.

Putregaiul de pe vița de vie era foarte puternic. Cumnatul regelui, ducele de Orléans, a fost numit Philippe de Egalite din cauza identificării sale strânse cu noile forțe ale "libertății". Ducele a fost convins de Mirabeau, să unească ura Lojei Albastre cu Marele Orient al Franței. În această perioadă, Mirabeau și mentorul său, Moses Mendelssohn, l-au convins pe duce să facă investiții riscante în ceea ce plănuiau - să-și piardă bunurile. În jurul anului 1780 avea o datorie de 800.000 de lire. El a fost obligat să transfere minunata sa casă, Palais Royal, creditorilor canaaniți. L-au angajat pe de Laclos să o transforme într-unul dintre cele mai luxoase bordeluri din lume. De Laclos l-a adus în țară ca, colaborator pe celebrul "conte" Cagliostro din Palermo, care se născuse Balsamo și își luase numele nașei sale. A fost Mare Maestru al Cavalerilor Rozicrucieni de Malta, căreia i s-a alăturat la vârsta de douăzeci și trei de ani. El a folosit acum Palais Royal ca sediu pentru propaganda revoluționară, a tipărit mii de broșuri incendiare cu care a inundat Parisul. Ruina Ducelui de Orleans a fost

planificată cu mare grijă. Mirabeau a fost un vizitator regulat al salonului Henriettei Herz din Viena și Paris. Aici a intrat sub influența lui Moses Mendelssohn, fondatorul Francmasoneriei. El a devenit principalul instrument al lui Mendelssohn și al altor conspiratori, inclusiv Rothschild, în desfășurarea evenimentelor Revoluției Franceze. În același timp, guvernul Angliei a căzut în mâinile Lordului Shelburne, celebrul William Petty. Prim-ministrul britanic, William Pitt, a fost, de asemenea, manevrat într-o poziție în care a fost copleșit de datorii crunte. Petty și cei mai apropiați aliați ai săi i-au plătit datoriile lui Pitt și în schimb, iau dictat acțiunile sale politice ulterioare. Lordul Shelburne era șeful serviciilor secrete britanice. Ca atare, el a condus de la Londra cursul Revoluției Franceze.

Una dintre cele mai persistente legende a fost mitul lui Scarlet Pimpernel, un nobil britanic mai entuziast, care și-a riscat gâtul de mai multe ori pentru a smulge nobili francezi de la ghilotină. Dacă o astfel de persoană a existat vreodată, a fost în minoritate, având în vedere numărul mare de agenți britanici ai lordului Shelburne în Franța, evidențierea din fundal a celor mai atroce acțiuni ale regimului de teroare, pentru a se asigura că, în cazul în care națiunea franceză supraviețuiește Revoluției, nu va mai deveni niciodată o amenințare la adresa eforturilor ambițioase ale Imperiului Britanic. Acesta s-a dovedit a fi rezultatul.

Mirabeau a fost mai târziu copleșit de evenimentele revoluției. Într-un moment de remușcare, el a jurat să-l salveze pe regele Ludovic de la ghilotină. Pentru a evita persecuția publică, a fost imediat otrăvit de conspiratori,

prin care buzele i-au fost sigilate împotriva oricărei dezvăluiri viitoare a identității adevăraților autori ai acestei orori.

În ultimele zile de putere ale regelui Ludovic, au fost luate măsuri după măsuri pentru a slăbi și mai mult autoritatea coroanei și pentru a crește apetitul mulțimii. De exemplu, Adunarea Națională era hotărâtă să dea un exemplu prin abolirea sclavagismului. Potrivit Encyclopaedia Britannica, măsurile puse în aplicare interziceau orice represalii împotriva sclavilor, „Condițiile teribilei revolte a negrilor din Santo Domingo”. În realitate, însă, întreaga populație albă a fost masacrată, înlocuită de un guvern negru care este acum cea mai săracă națiune din emisfera vestică. Adunarea a abolit, de asemenea, proprietatea feudală în Franța, ceea ce a însemnat încălcarea anumitor drepturi ale prinților din Elsass, care le-au fost garantate prin Tratatul de la Westfalia. Oamenii de stat străini au văzut Franța scufundată în anarhie, care a dat frâu liber propriilor strategii, fără teama de vreo intervenție din partea Franței. El a urmărit în mod deliberat strategii de inflație, care s-au soldat cu suferințe economice teribile în Franța, inflamând și mai mult masele populare. Amintiți-vă că el a fost la curent cu fiecare dintre aceste strategii, ascultând de anumiți bancheri elvețieni, a planificat să obțină profituri uriașe din catastrofa care se apropie în Franța. La urma urmei, nimeni altul decât baronul Rothschild a fost cel care a dorit să se îmbogățească și să-i facă "să cumpere când străzile sunt pline de sânge".

Pe 10 octombrie 1789, Talleyrand a propus confiscarea tuturor terenurilor bisericesti din Franța.

Dacă vă gândiți bine, asta înseamnă o cincime din toate terenurile franceze. Aceasta a fost concepută ca măsură economică. Celebrele Assignate au fost emise împotriva acestor pământuri, în valoare de 400 de milioane de livre, care ulterior au crescut la 1.800.000 de livre. Munca îndeplinită, [Jacques] Necker a demisionat și a părăsit Franța în septembrie 1790. În următorii trei ani ai acordului, au fost emise peste șapte miliarde de livre. Valoarea lor a scăzut la un procent din valoarea sa nominală.

Inspirația Revoluției Franceze poate fi urmărită direct până la învățăturile umanismului secular, care a fost dezvoltat în Accademia de Medicis din Florența și care a fost, de asemenea, o versiune modernă a Cabalei. Plasarea "intereselor umanității" pe primul loc în toate lucrurile a creat un climat care a făcut posibilă executarea regelui Ludovic al XVI-lea prin ghilotină. După ce l-au defăimat pe Dumnezeu, a fost un pas ușor să defăimeze autoritatea monarhiei care guverna cu drepturi date de Dumnezeu.

Umanismul neoplatonic, proclamat de, de Medici, a dat naștere sectelor rosicruciană și francmasonă. Celebra zicală a lui Sir Francis Bacon "Cunoașterea înseamnă putere" a aruncat mănușa puterii tradiționale a bisericii și a statului, care a fost apoi dată la o parte în timpul revoluției. Învățătura lui Bacon a evoluat logic în pozitivismul lui Comte, care definește că "Dumnezeu este doar o abstracție - el nu există, doar umanitatea este reală". Teoria iluministă a lui Descartes, susținută în secret de alianța secretă dintre Voltaire și Frederick cel Mare, amândoi francmasoni, a condus Franța la revoltele

Revoluției.

Planurile imediate pentru Revoluția Franceză au fost stabilite la reuniunea internațională a francmasonilor de la Wilhelmsbad din 1781, o adunare care a fost numită mai târziu "mănăstire" (Convent). Au participat șapte frați din Anglia, printre care lordul Shelburne, care mai târziu a condus de la Londra desfășurarea Revoluției Franceze, Lessing, Mirabeau, Dohm, delegat de Illuminati francezi, și Knigge, care l-a reprezentat pe Weishaupt. "Convenția a deschis calea pentru Revoluția Franceză"(A. Cowan, „Radiția Röntgen/X in der Freimaurerei“, pag. 67-68). În jurul anului 1789, în Franța existau aproximativ 2000 de loji, cu peste 100 000 de studenți. Prima lojă din Franța a fost fondată de Lordul Derwenwater din Anglia, care a deschis calea pentru influența ulterioară a Lordului Shelburne și a Serviciului Secret Britanic.

Oficialii francezi și-au dat seama curând că Asignatele (bani de hârtie din timpul Revoluției Franceze) emise pentru terenurile bisericii nu mai erau negociabile. Acestea nu puteau fi utilizate în tranzacțiile imobiliare, deoarece terenurile bisericii puteau fi returnate și atunci ele ar fi devenit fără valoare. Poporul a refuzat să le accepte.

Lucrurile nu s-au îmbunătățit după ce Adunarea a adoptat legi de diferite grade și a impus sancțiuni pentru refuzul de a accepta assignats ca plată. Pedepsele variau de la închisoare la moarte. Refuzul ferm al țăranilor francezi de a accepta assignats ca plată pentru grânele lor i-a condus direct la moarte. Aceste omoruri au declanșat apoi un regim de teroare la nivel național. Ca și masacrul

anterior de la St Bartolomeu, aceste atrocități au fost prevăzute de anumite acte "legislative". Caietele de notițe pentru plângeri au negat taxele și favorurile eclesiastice, au abjurat orice drepturi asupra bunurilor imobiliare, terenurile bisericii au fost confiscate în avans și au refuzat bisericilor orice beneficii financiare. Aceasta a fost urmată de rezoluții de abolire a tuturor privilegiilor pentru reprezentanții grupurilor individuale și sociale la 4 august 1789, care a declanșat campania oficială de "descreștinare" care a durat din mai 1792 până în octombrie 1794.

La 3 august 1790, Franța revoluționară le-a acordat iudeilor toate drepturile. Măsura a fost respinsă în treisprezece voturi consecutive, dar francmasonii au forțat-o în a paisprezecea încercare. Adunarea în sine a fost împărțită în două grupuri rivale: girondinii din Bordeaux, care își imaginau o republică federală modestă și secțiunea pariziană, așezată în stânga sus, de aici și denumirea, muntele. Începând din acea zi, revoluționarii au ales întotdeauna stânga ca loc simbolic. Muntele s-a dezintegrat în patruzeci și opt de secțiuni ale Comunei Paris, conduse de Marat și compuse din huligani și criminali. Întreaga adunare, formată din 655 de membri, a inclus 405 francmasoni.

Marat, a cărui persoană venise, pentru a exemplifica excesele revoluției, s-a născut în Elveția, dintr-un tată sard și o mamă elvețiană. În timpul anilor 1770, a călătorit în Olanda și Anglia. În 1772, el a publicat o lucrare intitulată "Un tratat despre sufletul omenesc", o lucrare masonică care pune accentul pe misticism. O a doua carte "Lanțurile sclavagismului", publicat în 1774, a

continuat această filosofie radicală. Ca și revoluționarul de mai târziu Karl Marx, Marat părea să găsească întotdeauna sprijin pentru munca sa în Anglia, în principiu, printre colegii francmasoni. El a primit o diplomă în medicină atribuită de Universitatea St. Andrews și și-a deschis un cabinet în Pimlico. În 1777 s-a întors în Franța, unde a devenit medicul contelui d'Artois, fratele regelui. Cu un salariu de aproximativ cinci mii de dolari pe an, trăia bine. El a solicitat de asemenea și o stemă a nobilimii. A început să aloce mai multe resurse publicațiilor, a finanțat un cotidian radical, L'Ami du Peuple (Prietenul poporului). Curând, a fost cercetat pentru aceste acțiuni. A demisionat apoi din slujba lui Artois și a fugit în Anglia, unde a rămas până în 1790. Recunoscând că climatul revoluționar era acum propice pentru munca sa, el s-a întors în Franța.

Un cunoscut îl descrie pe Marat astfel: "Marat avea ochii înflăcărați ai unei hiene, marcați de crize convulsive în trăsăturile sale și un mers rapid și sacadat." O altă descriere a supraviețuit până în zilele noastre: „Expresia feței sale avea forma unei broaște, marcată de ochi proeminenți și o gură lăsată, Culoarea pielii sale era verzuie, de o nuanță cadaverică. Răni deschise, adesea supurau, o față cicatrizată îngrozitoare. Nu purta niciodată șosete, iar pantofii lui erau de obicei murdari.” Medicul său, Dr. Cabanes, a spus: „O erupție cutanată, într-una dintre cele mai revoltătoare și dureroase manifestări ale sale... ... O secreție purulentă de la scrot până la peritoneu, l-au înnebunit de agonie. Durerile de cap, durerile și febra îi chinuiau mintea. A îndurat dureri insuportabile în brațe și picioare.” Cabanes a

concluzionat că Marat se afla probabil în ultimele stadii ale sifilisului. De obicei, purta o bandană roșie peste părul său unsuros. În plină revoluție, el s-a căsătorit cu Susanne Simone în Templul Naturii, o piesă de teatru de Rousseault în fața unei ferestre deschise. Aceasta a fost înfățișarea unei creaturi care a adus domnia terorii.

Sprijinit de forța secției pariziene, Marat se autoproclamă șef al unui comitet de supraveghere. Apoi a întemnițat în jur de patru mii de cetățeni și a început bătălia. Era duminică, 2 septembrie 1792, când primele victime, douăzeci și patru de preoți, au fost duși unul câte unul într-o grădină și bătuți până la moarte. Aproximativ 1.200 de suflete au fost ucise în acel septembrie, Mai mult de o sută cincizeci au fost măcelăriți în mănăstirea carmelită.

Ucigașii au renunțat la utilizarea armelor, poate pentru că aceste arme nu existau pe vremea stăpânului lor, Baal. Ucigașii preferau o satisfacție mai mare, punând capăt victimelor cu topoare și cuțite. Un cronicar al acestei perioade, Philippe Morice, scria: "Jgheabul era roșu de sângele bietelor creaturi care au fost masacrate acolo, în abație. Țipetele lor se amestecau cu strigătele călăilor, iar lumina pe care am surprins-o într-o privire fugară de pe Rue de la Seine era lumina focurilor de tabără pe care ucigașii le aprinseseră pentru a-și comemora isprăvile..." Închisorile din Chatelet și Conciergerie au fost atacate simultan de două bande de asasini instruiți, care au asigurat uciderea a două sute cincizeci și cinci de victime în Chatelet și a trei sute douăzeci și opt în Conciergerie. Un observator englez, Dr. Moore, a relatat că masacrele au fost rezultatul unei

planificări cu sânge rece din partea anumitor politicieni. "Tunurile au fost trase în mod repetat, ca o substanță otrăvitoare, pentru a trezi gloata la munca sângeroasă. Treizeci și trei de băieți cu vârste cuprinse între 12 și 14 ani au fost uciși în Bicetre." În Salpetriere, fete de numai zece ani erau trecute prin sabie, potrivit doamnei Roland, care a declarat: „Femeile erau violate cu brutalitate până când erau sfâșiate în bucăți de acești tigri.” În provincie, masacrele au fost efectuate de nebuni recrutați special în acest scop. Cel mai notoriu dintre acești ucigași în masă a fost un Carrier, despre care se spunea că suferă frecvent de leșinuri, care cădea la podea, spumegând la gură, urlând la toată lumea și răcnind ca un animal. El avea o dorință obsesivă de a tortura și ucide copii mici, așa cum făcea asistentul său, cocoșatul DuRel, un ucigaș maniac, care se delecta cu uciderea copiilor prin introducerea repetată de ace în corpurile lor. Acești doi nebuni au adunat peste cinci sute de băieți și fete țărani pe un câmp de lângă Nantes, unde i-au bătut până la moarte cu ajutorul unor străini ca ei, , care s-au alăturat cu entuziasm luptei. Carrier era cunoscut pentru că a inventat practica josnică a înecului în Loire. Bărci mari cu victime pluteau pe râu, apoi se smulgeau dopurile și toți cei aflați la bord se înecau.

Aproximativ șase mii de cetățeni au fost uciși în acest fel. Carrier a supervizat, de asemenea, ritualurile care au devenit cunoscute sub numele de "nunți republicane". Bărbați și femei au fost dezbrăcați, legați în perechi și aruncați în râu. (On attachait deux a deux les personnes de l'un et l'autre sexe, toutes nues y tournees comme pour s'accoupler.) Un alt nebun notoriu, Lebas de la Arres, i-a

ucis mai întâi pe toți cei bogați, care i-au căzut în mână, pentru a le confisca cramele și bijuteriile. Apoi și-a stabilit reședința într-o vilă confiscată, cu vedere spre piață. Când nu au mai fost oameni bogați pe care să-i prindă, a început să-i ucidă pe cei săraci, din care au fost mulți. I-a omorât în piață, în timp ce el și prietenii lui priveau de sus și aplaudau în extaz orgasmic.

La Lyon, la 4 decembrie 1792, Fouche a ordonat ca aproximativ două sute de oameni să fie legați împreună și i-a împușcat cu gloanțe în afara zidurilor orașului. Agentul lui Robespierre, Achard, a fost invitat la această petrecere. Ulterior, acesta a raportat șefului său: "Ce plăcere ați fi gustat dacă ați fi văzut cum a funcționat această lege naturală asupra a două sute nouă ticăloși! Oh, cât de maiestuos! Ce ton sublim! A fost interesant de văzut, cum toți acești ticăloși au gustat praful. Ce lipici va fi acesta pentru republica noastră – desfășurată în aer liber, sub bolta naturii!"

Orasul Bellcourt a avut unele dintre cele mai splendide vile din Franța. Acestea au fost proiectate de Mansart. Fouche le-a explodat, una după alta.

Helen Williams, o liberală englezoaică aflată în vizită, descrie decapitarea a douăzeci de țărane din Poitou după ce au fost luate din Concergerie. La scurt timp după aceea, Williams însuși a fost aruncată la închisoare. Teroarea a fost reală, nu există nicio îndoială cu privire la aceasta. De asemenea, nu există nicio îndoială, după cum a observat Dr. Moore, că a fost pregătită cu mare atenție de către politicieni și finanțiști, care doreau să profite de pe urma acesteia. Speculanții au venit din Elveția și din Rheinland, pentru a beneficia de reglementările în

continuă schimbare ale adunării. Datorită cunoașterii prealabile a acestor măsuri, obținute prin redistribuirea atentă prin mită, speculațiile au obținut profituri enorme. Climatul de teroare a fost peste tot amplificat de prezența spionilor. Agenții privați lucrau pentru stăpâni invizibili. Informatori guvernamentali, Spioni din toate facțiunile și nebuni peste tot , îmbrăcați în zdrențe, stăteau în fața ghilotinei, țipau cu fiecare cap, care se rostogolea în șanț și strigând constant după tot mai mult sânge. Masacrele au fost organizate cu grijă de comitetele revoluționare, ai căror membri erau aleși selectiv de către cluburile iacobine. Iacobinii erau toți francmasoni. În timpul terorii, populația franceză număra 650.000 de persoane. Numai Garda Națională avea 125 000 de membri și existau șase mii de cluburi iacobine. [Una Birch](#) a scris în lucrarea sa importantă "Societățile secrete și Revoluția franceză", „[Boneta frigiană](#) a Illuminati a devenit coiful populației în timpul Revoluției Franceze. Fanteziile semi-mistice a Lojelor au devenit obiceiurile din viața de azi."

Cei care nu erau membri ai lojilor masonice habar nu aveau cum să se comporte și cum să supraviețuiască. Numai francmasonii au beneficiat de revoluție și au condus fiecare aspect al acesteia. La execuția lui Ludovic al XVI-lea în 1793, un francmason în vârstă și-a înmuiat mâinile în sângele regal și a spus: "Te botez în numele libertății și al lui Iacov." Aceasta era o referire la Marele Maestru, Jaques de Molay, care a fost sacrificat de regele Filip cel Frumos. Răzbunarea era acum la ordinea zilei. Multe dintre faptele comise în timpul orgiilor de teroare au depășit toate așteptările. Soarta prințesei de Lamballe, o nobilă țarancă de vârstă mijlocie care fugise din oraș, a

fost tipică. Conduasă de loialitatea stăpânei sale, Marie Antoinette, s-a întors la Paris, să-și servească stăpâna ca administrator. Prințesa a fost imediat ridicată de gloată, i-au spintecat pânțele public și organele genitale au fost paradă în tot orașul ca un trofeu pentru triumful revoluției! După luarea cu asalt a luptătorilor un tânăr ucenic a căzut în mâinile gloatei. A fost adusă o tigaie mare și a fost aprins un foc sub ea. Acesta a fost prăjit în unt și apoi revoluționarii au dat o petrecere.

Curțile bisericilor din Paris au devenit scena unor orgii nocturne, multe dintre ele ritualuri mistice care nu au mai fost văzute pe pământ de la distrugerea Templului lui Baal. Mormintele au fost deschise și rămășițele lor au fost folosite în ritualuri diabolice. Toate acestea s-au întâmplat pentru că cetățenii Franței nu cunoșteau blestemul lui Canaan și voința lui Canaan. Aceste orori, care depășesc imaginația oricărei persoane rezonabile, au fost comise din cauza naturii satanice a canaaniților, care au profitat de orice ocazie pentru a-și satisface pasiunea pentru sacrificii umane și canibalism.

Bazele ideologice ale acestor atrocități au fost puse de Adunarea Națională din 26. august 1789, care a adoptat oficial Declarația drepturilor omului. Acest lucru a condus direct la formarea Tribunalului Revoluționar, înființat la 10 martie 1793, care a instituit apoi Comitetul de siguranță publică. Comitetul inițial a fost format din nouă oameni; ulterior a crescut la doisprezece și a fost condus de Marat. Inițial, el a folosit comitetul pentru a-i distruge pe principalii oponenți din adunare, Girondinii. La 1 noiembrie 1793, el a decapitat douăzeci și unu dintre aceștia într-o singură zi. Girondinii reprezentau în

principal zona din jurul Bordeaux-ului. O tânără din această zonă care provenea dintr-o familie bună, Charlotte Corday, a decis în particular să își răzbune prietenii. Marat își petrecea cea mai mare parte a timpului în vana de baie, din cauza agoniei cauzate de deteriorarea pielii sale. Corday s-a confruntat cu el și l-a înjunghiat. Ea a fost arestată și executată în aceeași zi. Funeraliile lui Marat s-au transformat într-o orgie babiloniană, în timpul căreia au fost arse cantități mari de tămâie și au putut fi văzute peste tot piramide simbolice de hârtie reprezentând afilierea sa masonică.

Marat a fost înlocuit de alți doi arhitecți ai domniei terorii, Danton și Robespierre. Și ei au fost distruși curând de monstrul pe care l-au dezlănțuit în interiorul națiunii. Un mare festival al rațiunii a avut loc în Catedrala Notre Dame. Relatarea lui Mercier descrie: „Populația înfuriată a dansat în fața sfântului altar și urlând Carmagnole (cântecul revoluției). Bărbații nu purtau pantaloni de călărie (fără lenjerie intimă), femeile erau goale, cu gâtul și sânii expuși. În vârtejul lor sălbatic, ei imitau vârtejurile, precursorii furtunilor care devastau și distrugeau totul în calea lor. În întunericul sacristiei se complăceau în dorințe josnice, care au fost aprinse în ei în acea zi... gloata urla pentru venerarea Virtuții în locul sclavului iudeu și a femeii adultere din Galileea, mama lui.”

Blasfemia a fost semnul distinctiv al revoluției, nu doar furia care a izbucnit în urma măcelului a sute de preoți, ci și impulsul de a denigra și defăima ceea ce era mai presus de ei înșiși.

În *Acordul Cloutz*, un ateu militant, un herbertist, a

declarat, "Un om religios este un animal sălbatic depravat. El seamănă acelor animale, care sunt tunse și prăjite în beneficiul angroșiștilor și al măcelarilor".

După moartea lui Marat, Robespierre a atins apogeul puterii sale odată cu numirea sa în funcția de președinte al Adunării. Și-a sărbătorit ascensiunea organizând un mare festival, Festivalul Ființei Supreme, pe 8 iunie, despre care a susținut că este renașterea lui Dumnezeu. În „Viața lui Robespierre”, G. Renier scrie: „Pe 28 iulie 1794, Robespierre a ținut un discurs lung în fața adunării... o muștrare împotriva ultrateroriștilor... a rostit doar acuzații vagi, generale. În „Viața lui Robespierre”, G. Renier scrie: „Pe 28 iulie 1794, Robespierre a ținut un discurs lung în fața adunării... o muștrare împotriva ultrateroriștilor... a rostit doar acuzații vagi, generale. «Nu îndrăznesc să dau numele în acest moment și în acest loc. Nu mă pot hotărî pe deplin să rup vălul care ascunde profundul mister al păcătoșeniei. Dar vă pot pozitiv asigura, că printre autorii acestei conspirații se află agenții acestui sistem de corupție și risipă, cel mai puternic dintre toate mijloacele, inventate de străini pentru ruina republicii. Mă refer la apostolii necurați ai ateismului și imoralitatea care stă la baza acesteia.” Renier comentează: "Dacă el nu ar fi spus aceste cuvinte, cineva ar putea să creadă, că el încă triumfează!"

Pentru că a amenințat că îi va demasca pe Illuminati ca fiind în spatele planului revoluționar, Robespierre s-a autocondamnat la moarte. Chiar în acel moment, Fouche, dușmanul său de moarte și rivalul său de moarte, a adoptat Legea celor 22 de Prairiale, care prevedea la articolul 16 "Conspiratorii nu au apărare". La reuniunea

din **9.Thermidor** Robespierre nu a avut voie să vorbească sau să se apere din cauza declarațiilor sale.

La scurt timp după aceea, a fost luat prizonier la Hotel du Ville. În lupta care a urmat, el a fost împușcat în maxilar. A fost târât la conciergerie, încă îmbrăcat în costumul său de festival, o haină albastră ca cerul și pantaloni de călărie de culoare galben pal. Douăzeci și doi dintre asistenții săi au fost executați primii, după care Robespierre însuși a fost condus la ghilotină. Înainte de a fi aruncat sub ghilotină, celebrul călău, Samson, a îndepărtat bandajul de pe bărbia lui Robespierre în mod intenționat. Spectatorii au spus, a țipat ca un animal sacrificat înainte ca lama ghilotinei să cadă milostiv.

Al treilea lider al acestui regim de teroare, Danton, a fost și el dus la ghilotină la scurt timp după aceea iar Parisul a început încet să se normalizeze. Reacția inevitabilă, numită teroarea albă, a început curând. Aceasta a culminat cu al **18-lea Brumar(luna cețoasă)**, o dată citată cu ură și teamă în rândul revoluționarilor de atunci. La 18-lea Brumar, Napoleon a preluat puterea și revoluția a luat sfârșit.

O altă evoluție a Revoluției Franceze a fost declanșarea unei noi forme de control al omenirii în lume, **științele sociale**. Această tehnică a fost dezvoltată de un nobil întemnițat, Conte de Saint-Simon, în timpul încarcerării sale în Luxemburg.

În așteptarea procesului se amuza dezvoltând viziunea unui nou sistem social, unul care să se bazeze pe principii pur științifice, în locul evenimentelor politice. Acest concept a dat naștere întregului sistem socialist. „*Bunăstare socială*”, s-a dovedit a fi un instrument

indispensabil pentru socialismul reprezentativ pentru guvernele multor țări.

Teroarea le oferise canaaniților o mare oportunitate de a-și satisface dorințele inumane. Acum îl urau pe Napoleon cu toată pasiunea de care erau capabili, deoarece le luase plăcerile. După decesul său, ei au spus, că a fost otrăvit lent prin adăugarea de arsenic în mâncare. Acest lucru a fost descoperit o sută cincizeci de ani mai târziu, prin examinarea părului său, care avea o concentrație ridicată de arsenic. Otrava i-a fost administrată lui Napoleon pe insula Sfânta Elena de către agenți de încredere ai familiei Rothschild. Ca o satisfacție suplimentară pentru dorința lor de răzbunare, aceiași conspiratori l-au ucis mai târziu pe fiul său cel mic, ducele de Reichstadt.

A fost Ducele de Braunschweig însuși (cunoscut sub numele de "Aaron" de către Illuminati), care a contribuit cu ultimul cuvânt la Revoluția Franceză: „*O sectă secretă care opera în cadrul francmasoneriei a fost dezvăluită de Revoluția Franceză și avea să dea naștere și să formeze baza tuturor celorlalte revoluții viitoare.*” Monseniorul Dillon, scris în 1885, a oferit un comentariu suplimentar: „*Oricât de subversive ar fi învățăturile Marelui Ordin – și fără îndoială au fost – nu a fost Francmasoneria însăși, ci Illuminati, au organizat mișcarea, din care Revoluția Franceză a fost doar prima manifestare.*”

Hippolyte Taine, marele istoric francez, a scris: "Libertate, egalitate, fraternitate! Oricare ar fi cuvintele mari, cu care a fost înfrumusețată revoluția, ele au fost practic un transfer de proprietate."

În urma încheierii cu succes a războaielor napoleoniene, familia Rothschild a preluat controlul incontestabil asupra proprietății. Ei au organizat Congresul de la Viena pentru a sărbători marile lor victorii. **De Grentz**, secretarul prințului von Metternich, a subliniat că nu a existat niciodată un adevărat Congres de la Viena. Rothschild a impus pur și simplu celor patru mari puteri să semneze Actul final în iunie 1815. De Grentz a comentat: *„Adevăratul scop al acestui congres a fost de a împărți prada celor învinși între cuceritori.”*

Congresul de la Viena a fost prezidat oficial de Lord Castlereagh, secretarul britanic de externe, și de fratele său vitreg, Lord Charles Steward, care a ocupat funcția de ambasador la Viena. Lordul Aberdeen, Lordul Cathart și Lady Burghe, o nepoată a Ducelui de Wellington, au reprezentat, de asemenea, Marea Britanie. Prințesa de Thurn und Taxis a aranjat întâlniri nocturne în salonul ei de pictură între Talleyrand și țarul Rusiei. În timpul acestor întâlniri, Talleyrand a trădat în mod regulat poporul francez. Aproape toți membrii familiei regale din Europa au fost prezenți la acest congres de la Viena. Ei s-au adunat în sala de operă pentru un **concert special al lui Beethoven**, pe care el l-a dirijat.

Deoarece Anglia a fost puterea victorioasă, superioritatea mondială a forțelor navale a fost acceptată fără întrebări de către membrii Congresului. O parte importantă a activității a avut loc la 20 martie și 29 martie 1815 adoptarea de legi care garantau în mod permanent neutralitatea Elveției.

Aceste legi nu numai că au asigurat faptul că Elveția a continuat să fie națiunea în care revoluțiile mondiale

puteau fi puse la cale, dar și câștigurile ilicite ale acestor revoluții puteau fii garantate, stocate în siguranță și asigurate împotriva cererilor de despăgubire ale victimelor acestor jafuri.

Lord Castlereagh befasste sich später mit dem Unterhaus in diesem Bericht über den Kongress: *"Congresul de la Viena a fost o organizație extraordinară pentru discutarea principiilor morale, dar, dintr-un punct de vedere foarte practic, pentru a obține dispoziții eficiente în materie de siguranță generală."* Una dintre aceste prevederi a fost că Nathan Mayer Rothschild a înființat un comitet special pentru Germania în cadrul acestui congres, pentru a obține acordarea de drepturi iudeilor germani. Această dispoziție a fost inclusă în Actul final, care a fost anunțat ca stabilind un "echilibru în Europa", faimoasa doctrină care mai târziu a devenit cunoscută sub numele de *"echilibrul puterii"*. Bineînțeles, serviciile secrete britanice, conduse de lordul Shelburne, au dirijat întreaga Revoluție Franceză de la Londra ca fiind un complot masonic, pentru a distruge cel mai vechi și mai istoric rival al Angliei. După 1815, Franța nu a mai devenit niciodată o amenințare la adresa hegemoniei britanice. În cele din urmă, nu a fost vorba de echilibrul de putere, ci de sistemul hegelian.

Bourbonii deveniseră o familie conducătoare neputincioasă și ineficientă: Lordul Castlereagh i-a repus oficial pe tron în Tratatul de la Paris, din simplul motiv că ar putea fi un factor important și decisiv în slăbiciunea viitoare a Franței.

Castlereagh, marchizul de Londonderry, era considerat acum cel mai puternic politician individual

din lume. Era finul lordului Camden, care, împreună cu Lordul Shelburne, împrumutase sume mari prim-ministrului britanic, William Pitt. Apoi au reușit să-l controleze în propriile lor scopuri nefaste. Lordul Shelburne și William Pitt au fost denigrați de Edmund Burke ca fiind "*o Catalina sau o Borgia din punct de vedere moral*", ceea ce este, fără îndoială, adevărat. Henry Kissinger a recunoscut public că și-a modelat propriile tehnici diplomatice după cele ale Lordului Castlereagh. În cartea sa "*O lume restaurată*", pe care i-a dedicat-o lui McGeorge Bundy (din Frăția Morții), Kissinger scrie: "*Există două moduri de a institui o ordine internațională: prin voință sau prin renunțare, prin cucerire sau prin legitimare.*" "*Lumea reconstruită*" căreia Kissinger și-a dedicat cariera a fost, bineînțeles, continuarea ordinii mondiale a lui Rothschild, stabilită la Congresul de la Viena. Idolul său, lordul Castlereagh, se gândise în mod evident la consecințele diplomației sale. El s-a întors de la Viena la Londra cu convingerea că a obținut un mare triumf personal pentru el și pentru țara sa. Investigând ulterior rezultatele reale ale Congresului de la Viena, el și-a dat seama că a pus întregul continent european în mâinile Rothschild. La 12 august 1822, el a avut o audiență emoționantă cu regele George al IV-lea și l-a informat: "*Sire, este inevitabil să ne luăm rămas bun de la Europa*". Apoi s-a întors acasă și și-a tăiat gâtul și artera cu un briceag.

Această poveste are o semnificație importantă și în zilele noastre. Unul dintre principalii parteneri ai lui Rothschild în clientelismul lor global este finanțistul Sir James Goldschmith. S-a căsătorit cu fiica actualului

marchiz de Londonderry, succesorul lordului Castlereagh. Aceasta este a treia căsătorie a lui Goldsmith. S-a căsătorit pentru prima dată cu Isabel Patino, moștenitoarea unei mari averi de staniu, când aceasta avea doar douăzeci de ani. Ea a murit în mod misterios. Goldsmith s-a căsătorit apoi cu nepoata contelui de Paris, pretendentul Bourbon la tronul Franței. Mai târziu s-a căsătorit cu o descendentă a Lordului Castlereagh.

În cei patruzeci de ani de când Mayer Amschel l-a convins pe Electorul de Hesse să-i permită să-și investească averea (banii îi fuseseră dați de regele George al III-lea pentru armata mercenară din Hesse menită să zdrobească Revoluția Americană și să mențină controlul asupra coloniilor americane), familia Rothschild a parcurs un drum lung. Investiseră în mod profitabil banii Electorului în propriile averi la nivel mondial. Până la acest noroc, nu erau nicidecum cea mai importantă familie din ierarhia cămătăriei din Frankfurt. Încă din anul 625 d.Hr., exista un contingent-iudeu substanțial în Frankfurt am Main. În 1265, a fost semnat un acord care le permitea să rămână aici. Cu toate acestea, Judengasse a fost jefuită în 1614. Aproximativ 1390 de iudei trăiau acolo la acea vreme. În 1615, la porțile din Judengasse au fost amplasate semne de avertizare: "*Sub protecția Majestății Imperiale Romane, a Sfântului Imperiu și a Sfântului Imperiu Roman*". În 1715, în Judengasse locuiau aproximativ 415 familii, dintre care 109 erau cămătari. De asemenea, existau 106 comercianți. Celelalte familii lucrau în magazine de haine second-hand sau în comerțul cu fructe. Dintre cele mai bogate douăsprezece

familii din acea perioadă, în jurul anului 1715, familia Speyers era cea mai bogată, cu o avere de 604 000 de florini. Apoi au urmat familia Goldschmidt, familia Wertheimer, familia Haas s.a.m.d. Numărul patru pe listă a fost Rothschild, cu 190 375 de florini. Exact o sută de ani mai târziu, Rothschild era stăpânul Europei, dictând condițiile la Congresul de la Viena. Ei au cerut o stemă aristocratică cu o coroană regală reprezentând leopardul din Anglia și leul din Hesse. Această cerere a fost respinsă în 1817, dar după ce s-au exercitat presiuni financiare enorme asupra guvernului, a fost în cele din urmă acordată în 1822. În anul următor, Rothschild a preluat toate operațiunile financiare ale Bisericii Catolice la nivel mondial. Șeful familiei, Sir Nathan Mayer Rothschild, a făcut obiectul unui raport în Dicționarul Biografiilor Naționale: *"Influența companiei sale și a lui însuși era comparabilă cu cea a Băncii Angliei. După moartea lui Sir Moses Montefiore Rothschild, se poate aproape afirma că el a fost liderul general autorizat al iudeilor din lume."*

Succesul Revoluției Franceze, care a fost o adevărată lovitură de stat, s-a produs datorită reorganizării Francmasoneriei în Franța. Loja Franceză originală avea doar trei grade. Cele treizeci și trei de grade ale Ritului Scoțian antic și acceptat, gradele revoluționare, au fost introduse ulterior. Acest lucru a garantat succesul conspirației. După revoluție, Consiliul Suprem al Ordinului se întrunea în general la Paris.

Loja iudaică din Frankfurt, L'Aurore Naissante (Zorii Răsăritului), a fost autorizată de Marea Lojă din Paris în 1808. Ritul Scoțian își datează întotdeauna documentele oficiale în funcție de lunile ebraice. La 18 septembrie

1885, buletinul informativ al Marele Orient al Franței a făcut apel public la distrugerea Bisericii Catolice. În 1886, Congresul Internațional al Marelui Orient a chemat la arme cu strigătul de luptă "Război împotriva lui Dumnezeu!". Contextul politic al francmasoneriei era atunci centrat pe Italia, de unde și apelul la război împotriva Bisericii Catolice. Nu a existat o revoluție italiană ulterioară, așa cum s-a întâmplat în alte state, în special în Franța, deoarece terenul era atât de vast. Singurul dușman central în Italia era puterea Bisericii. "Eliberatorii" italieni, Mazzini și Garibaldi, erau francmasoni de frunte în loje. Și aici nu făceau decât să îndeplinească instrucțiunile serviciilor secrete britanice. Nu mai puțin de o personalitate, Lord Sackville, a fost cel care a introdus francmasoneria în Italia în 1733. Influența britanică a fost dominantă atunci când Lordul Palmerston, cu sprijinul lui Cavour "eliberatorii" a dus la întemnițarea lor la Roma și la arestarea Papei.

Ascensiunea la putere a lui Louis Napoleon în Franța, cunoscut mai târziu ca Napoleon al III-lea, a fost un alt triumf al conspiratorilor canaaniți. Regina Hortense la născut în 1808 pe Louis Napoleon. Reședința sa din Paris a fost și sediul Casei Rothschild. Mai târziu a devenit reședința privată a lui James de Rothschild. Clădirea a fost demolată în 1968.

Generalul Spiridovich, o figură proeminentă în această perioadă, a afirmat fără echivoc că era de notorietate publică faptul că Napoleon al III-lea era și un membru cunoscut al Carbonarilor, un grup de nobili italieni ale căror ordine trebuiau urmate cu riscul morții. Când Louis Napoleon a fost proclamat împărat în 1851,

familia Carbonari a reacționat imediat pentru a-și consolida veniturile în Italia. Un grup internațional de francmasoni, condus de lordul Palmerston și din care făceau parte Kossuth, Lemmi și alții, s-a întâlnit în 1860 în Londra pentru a-și planifica strategia de preluare a controlului total asupra Italiei. Când Garibaldi a ocupat Napoli, a fost ajutat de un grup de francmasoni englezi.

În ciuda strămoșilor săi canaanini, Napoleon al III-lea a fost profund implicat în ordinea mondială atunci când și-a organizat lovitura de stat din decembrie 1851 și a preluat puterea în Franța. Pentru a compensa încălcarea disciplinei, fiul său, prințul imperial, a fost ulterior ucis. Nimeni altul decât Gambetta, fost prim-ministru, al cărui secretar era Adolphe Cremieux, fondatorul Alianței Universale a Israelitilor, a declarat: „Moartea fatală a Ducelui de Reichstadt (fiul lui Napoleon I) a fost pedeapsa pentru Brumar (când Napoleon I a preluat puterea). Vă jur că și decembrie 1851 (lovitura de stat a lui Napoleon al III-lea) va face dreptate.”

Despre jurământ.

33. Ați mai auzit iarăși că s-a zis celor din vechime: „Să nu juri strîmb; ci să împlinești față de Domnul jurămintele tale.”

34. Dar Eu vă spun: Să nu jurați nicidecum; nici pe cer, pentru că este scaunul de domnie al lui Dumnezeu;

35. nici pe pămînt, pentru că este așternutul picioarelor Lui; nici pe Ierusalim, pentru că este cetatea marelui Împărat.

36. Să nu juri nici pe capul tău, căci nu poți face un singur păr alb sau negru.

În 1879, la vârsta de douăzeci și trei de ani, prințul a luat parte la o expediție britanică împotriva zuluților, deoarece a fost ostracizat în Franța. A făcut o febră misterioasă în timp ce se afla pe vasul spre Africa, dar și-

a revenit. Apoi i s-a repartizat un consilier, Leut. ..., un francmason, care mai târziu l-a convins, unsprezece mile dincolo de limitele explorării stabilite, unde au stabilit tabăra. Când prințul și-a încălecat calul (în timpul unui atac), s-a rupt cureaua. A fost ruptă în două, deși era o curea de piele nouă. A murit în urma a șaptesprezece lovituri de sulită ale zulușilor. Adrien Paillaud a relatat povestea în „Asasinarea prințului imperial”, Paris 1891. Paillaud a scris: „La momentul plecării prințului din Franța în Anglia, un reprezentant republican al francmasonilor a declarat: >Nu-l veți mai vedea niciodată (pe prinț). Nu pot pretinde că sunt profet, dar credeți-mă, prințul va fi ucis în țara Zulu.< Reprezentantul era un prieten apropiat al lui Gambetta. La 19. Mai 1879 un ziar radical a anunțat că prințul a fost ucis. O lojă masonică din Cap a trimis un mesaj la Paris. În ori ce caz, în această zi zulușii nu au apărut. Prințul a fost ucis în timpul unei expediții ulterioare, pe 1 iunie. Această circumstanță extraordinară a fost remarcată într-o piesă de teatru de mare succes ‘Soția ta din Claudius’ de Alexandru Dumas în Paris. Eroul Daniel spune: ‘Diaspora nu ne-a împrăștiat, dimpotrivă, ne-a extins în toate direcțiile. Ca urmare, am prins întreaga lume într-o plasă, ca să spunem așa.’^

CAPITOLUL VI

Revoluția Americană

Istoria Statelor Unite ale Americii începe în mod corespunzător cu "Descoperirea" de către **Columb** în 1492, dacă ignorăm numeroasele călătorii, întreprinse de aventurieri în această țară timp de peste o mie de ani. La 5 martie 1646, regele Henric al VII-lea i-a acordat lui John Cabot (un genovez pe nume Giovanni Caboto) și cei trei fii ai săi, Lewis, Sabastian și Santius Scrisori de brevet. Cabotilor li s-a acordat dreptul de a-și însuși toate bogățiile „Orașe, cetăți, castele, insule”, pe care le-ar putea descoperi. Cabot a debarcat în Labrador pe 2 mai 1647. Descendenții săi au devenit lideri importanți în Noua Anglie.

Primul set de legi pentru noua țară, Tratatul Mayflower, a fost semnat de pasagerii navei Mayflower la 11 noiembrie 1620, după cum urmează:

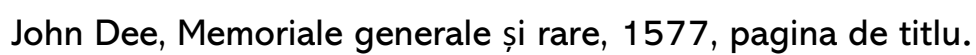
„În numele lui Dumnezeu, Amin.

Noi, ale căror nume sunt semnate ca supuși credincioși a conducătorului nostru inspirator, Regele James, prin harul lui Dumnezeu, al Marii Britanii, Franța și Irlanda, Apărătorul credinței etc., am întreprins o călătorie pentru slava lui Dumnezeu și propagarea credinței creștine și pentru slava Regelui nostru și a țării noastre, pentru a înființa prima colonie în teritoriile nordice ale Virginiei. De către cei prezenți aici, în mod solemn și reciproc, în prezența lui Dumnezeu și încă una ne angajează și ne

unește într-o stare civică pentru o mai bună organizare și protecție a noastră și pentru promovarea obiectivelor menționate mai sus. Și în virtutea acestui fapt decidem, ne unim și formăm astfel de legi juste și egale, Ordonanțe, decrete, constituții și oficii, din timp în timp, să se întrunească conform planificării și util pentru scopul propus pentru beneficiul general al coloniei. De asemenea, promitem supunerea și ascultarea cuvenite. Drept dovadă, ne-am subscris numele la Cape Cod, în această zi de 11 noiembrie, în al optsprezecelea an al domniei suveranului nostru, regele James al Angliei, Franței și Irlandei, și al Scoției, în al patruzeci și cincilea Anno Domini 1620. Semnat William Mullins și alții.”

Prin urmare, primul vot sau constituție obligatorie din punct de vedere juridic din Lumea Nouă din 1661 a fost urmat de o Declarație a drepturilor în fața unei instanțe de judecată, datată 10 iunie 1661, care includea: „**2. Guvernatorul și societatea sunt prin brevet o entitate de stat, de facto și în nume; 3. Acest stat este înzestrat cu puterea de a crea oameni liberi ...**” Această declarație este un document important în istoria acestei națiuni, deoarece arată clar că acum avem puterea de a conduce, adică dreptul de a crea oameni liberi. Pe 2 octombrie 1678, coloniștii au anunțat cu îndrăzneală că, „legile Angliei sunt legate de cele patru mări și nu ajung în America”.

Dintre colonii, Virginia era cea mai apropiată de Anglia, a declarat cercetătorul J. R. Pole. Probabil pentru că era cel cu cei mai mulți francmasoni. Aceasta era condusă de la Londra de către Lorzii Comerțului, cunoscuți anterior sub numele de Board of Trade, prin

London Company și Virginia Company și legea care le guverna, a fost dreptul de amiralitate. (p. 59 "Royal Government in America", Leonard Woods Labaree, Yale 1930)

În 1724, locotenent-guvernatorul Drysdale din Virginia a impus o taxă de 40 de șilingi pentru fiecare sclav adus în provincie. Această taxă a fost imediat contestată de principalii comercianți de sclavi englezi, Compania Regală Africană, compusă din „*diverși negustori din Africa*”, al Societății Călugărițelor din Sud și al Corpului Liverpool, "*Primari vechi și comercianți ai Societății Antice și Regale din Liverpool*".

Common Law englez (Drept comun) s-a impus în instanțe. Acesta a ignorat toate dovezile din dosar. Acesta a fost spiritul de extindere liberă al coloniștilor, Mulți dintre ei erau descendenți ai imigranților hughenoți din Franța, care anterior a dat naștere la temeri în Londra, că Țara Nouă s-ar putea dovedi a fi o provincie supusă puterii britanice. De la început, mulți dintre coloniștii din America s-au considerat cu adevărat independenți dacă nu erau politicieni. Londra era o prezență îndepărtată și, în majoritatea cazurilor, coloniștii erau lăsați în voia sorții. Poporul lui Sem își găsisese acum pământul făgăduinței, unde își putea construi tipul de civilizație, în funcție de necesități și unde își puteau crește familiile, În sfârșit liberi de îngrozitorii canaaniți și dependența lor de sacrificiile umane și canibalism.

Însă, Canaaniții nu-și pierduseră din vedere prada, oricât de îndepărtată ar fi fost ea. Ei aveau formula de a controla fiecare ființă umană, organizația subversivă a Ordinului masonic al canaaniților. Encyclopaedia

Judaica a notat, că Moses M. Hays în 1768 a fost numit inspector general al francmasonilor nord-americiani. Benjamin Franklin fusese Mare Maestru în Philadelphia încă din 1731. Hays a adus curând ritul scoțian în Statele Unite, pe care l-a introdus la Newport Lodge în 1780. Organizația masonică Franklin a fost autorizată de Lafayette, care l-a sprijinit ulterior pe Benito Juarez în Revoluția mexicană. Până la introducerea Ritului Scoțian, un grup rival a fost format de Duc d'Orleans, bancherul elvețian și agentul serviciilor secrete britanice, Franklin a fost principalul organizator al francmasonilor din colonii. În jurul anului 1785, cincisprezece loje ale Illuminati au fost înființate în America.

Aceștia au fost conduși de un grup din New York, care îi includea pe Clinton Roosevelt, Charles Dana, guvernatorul DeWitt Clinton și Horace Greeley. Roosevelt a scris ulterior o carte influentă, „Știința guvernării bazată pe cauze naturale”, care a devenit manualul pentru introducerea programului Illuminati în America.

Revoluția americană s-a diferențiat substanțial de revoluțiile din Franța, Spania și Rusia. Nu a fost o revoltă locală împotriva unor stăpâni opresivi. În schimb, a fost preluarea proprietății de către cei care au planificat-o și care au simțit că nu datorează nimic proprietarilor absenți, Coroana Britanică. Revoluția a fost în mare parte lipsită de jafuri, teroare și atrocități, care erau de obicei asociați cu francmasonii canaaniți care controlau revoltele. Cu toate acestea, același maestru britanic al spionajului, lordul Shelburne, care a pus la cale Revoluția Franceză de la Londra, a reușit să plaseze mulți dintre

agenții săi în poziții cheie în rândul revoluționarilor americani. Acești agenți au apărut pe scenă în aceleași situații critice și au fost prezenți ca patrioți capabili și îndrăzneți. Tocmai când bancherii elvețieni s-au infiltrat în Curtea de Justiție a Franței prin infiltrarea agenților lor, finanțistul Necker se afla într-o poziție cheie, să provoace o depresiune economică, precum și Lordul Shelburne au jucat un rol crucial în manipularea puterilor americane în timpul Revoluției. Cel mai faimos dintre aceștia a fost Benedict Arnold, al cărui nume este amintit ca fiind sinonim cu trădarea. Arnold era doar cel mai prezent oficial dintr-o rețea mult mai mare, care a fost construită de familia Mallet-Prevost, singurul nume important în spionajul elvețian. Augustine Prevost a devenit Mare Maestru al Lojei Perfecțiunii, care a fost fondată în Albany în 1768. Solomon Bush a devenit inspector general masonic adjunct pentru Pennsylvania în 1781, iar Abraham Forst din Philadelphia a fost numit inspector general adjunct pentru Virginia în 1781. La 5 octombrie 1785, registrele masonice au notat că "fratele Augustine Prevost, a fost un prinț al Secretului Regal." Privind în urmă, observăm că agenții masoni au circulat liber între zonele britanice și cele controlate de americani pe tot parcursul Revoluției. În timpul unei bătălii, un regiment englez și-a pierdut obiectele masonice de valoare. Acestea au fost returnate imediat de generalul Georg Washington sub steagul de armistițiu și escortate de o gardă de onoare. După bătălia de la Yorktown din 1781, a fost organizată o mare sărbătoare, la care francmasonii britanici, francezi, germani și americani au sărbătorit împreună.

Familia Prevost din Geneva, Elveția, a fost unul dintre cei mai puternici membri ai [Consiliului celor 200](#). Generalul Augustine Prevost, prinț al Royal Privy, a comandat forțele britanice din America de Nord în timpul revoluției. Fratele său, Mark Prevost, a fost comandantul său adjunct. Ei au scris ordinele pentru primarul Andre, care a "lansat" operațiunea de trădare a lui Benedict Arnold. Prins în flagrant, Andre, fiul unui influent negustor elvețian, nu a putut fi protejat. A fost spânzurat de către americanii care l-au capturat. Cel mai notoriu trădător al Americii, Benedict Arnold, și-a petrecut anii de după război în Anglia. Fiul generalului Augustine Prevost, Sir George Prevost, a fost comandantul forțelor britanice din America de Nord în timpul Războiului din 1812.

Ca urmare a războiului revoluționar, majoritatea americanilor credeau că și-au recâștigat libertatea față de Marea Britanie. Ei erau acum liberi să realizeze o guvernare care să le garanteze lor și urmașilor lor independența pe termen lung. Rezultatul acordului poporului din Șem a fost Declarația de Independență a Statelor Unite, un document remarcabil de simplu și uimitor de cuprinzător. Acesta le garanta aparent independența, deoarece îi excludea în mod deliberat pe canaaniți de la participarea la guvernare.

A fost un document cu adevărat etnic, scris de și pentru poporul cu pielea deschisă la culoare al lui Selm. Dispozițiile sale au fost concepute în mod explicit pentru a nu fi aplicabile nimănui altcuiva. A fost scris ca un document șemit, care a fost elaborat pentru a asigura siguranța poporului lui Semm, orice modificare viitoare

sau diluare a acestei "intenții inițiale" a Constituției ar fi un act anti-Şemit. Scopul principal al Constituției Statelor Unite a fost de a proteja cetățenii liberi de orice violență, tiranie, autoritate guvernamentală canaanită. Erodarea treptată ulterioară a acestor termeni ai Constituției și modificarea sa subtilă pentru a permite și încuraja atacurile asupra cetățenilor liberi ai Statelor Unite de către sistemul de stat centralizat cananean demonic reprezintă cel mai grav atac etnic și religios asupra poporului lui Şem. Prin urmare, toate amendamentele progresive ulterioare la prezenta Constituție adoptate în acest scop constituie un atac nejustificat și flagrant, inspirat de dorința de a comite persecuții rasiale religioase cu scopul final de anihilare totală a poporului lui Şem.

În cei două sute de ani care au urmat, toate argumentele pro și contra Constituției, așa cum au fost prezentate în organismele noastre judiciare și în special la Curtea Supremă a Statelor Unite, au rămas inutile deoarece au respins scopul expres al Constituției, protecția poporului Şem împotriva persecuției etnice și religioase. Mulți cercetători admit că Declarația de Independență a fost scrisă pentru a limita puterea guvernului și a garanta libertățile poporului. Dar pentru că aceste discuții nu au clarificat niciodată cine este de fapt acest popor, aceste discuții nu au devenit realitate niciodată.

Desigur, constituția menționează anumite "drepturi" de bază, dar aceste drepturi se aplică numai poporului din Şem. Nu este posibil să se citeze Constituția în cadrul dezbaterii privind drepturile papuanilor sau ale sclavilor,

deoarece acest document nu a fost niciodată destinat unei astfel de utilizări.

Ceea ce canaaniții au implementat cu succes în acțiunile lor a fost denaturarea și perversiunea Constituției Statelor Unite, până când intenția lor inițială, care a fost exprimată în mod explicit în limba lor uzuală, a fost extinsă pentru a cuprinde toate popoarele lumii.

Constituția noastră de astăzi nu este nici mai mult nici mai puțin decât o Cartă a Organizației Națiunilor Unite și acesta este exact modul în care judecătorii americani "interpretează" astăzi Constituția. Fiecare dintre aceste interpretări nu este doar un act de trădare, ci și un act de agresiune împotriva poporului din Șem.

Constituția statului a fost, de asemenea, clară în ceea ce privește devotamentul față de credința creștină a poporului din Șem. În 1776, Constituția Carolinei de Nord cerea "ca niciunei persoane care ar nega existența lui Dumnezeu sau adevărul credinței protestante ... să nu i se permită să dețină vreo funcție sau poziție confidențială". Dispoziția a rămas în vigoare până în 1830. Constituția Delaware din 1776 prevedea că "fiecare deținător de funcție trebuie să își declare credința în Isus Hristos".

Ratificarea Constituției Statelor Unite a fost urmată curând de prima dintr-o lungă serie de încercări de a o submina. Aceasta a fost Conspirația edwardiană, condusă de Timothy Dwight, președintele Universității Yale. Conspiratorii erau clerici și profesori calviniști - am putea spune cromwellieni - înrudiți prin sânge cu cei care comiseseră regicid în Anglia și îl decapitaseră pe regele Carol I. Ei și-au propus acum să facă scurt proces cu noua

republică. Au folosit politicieni corupți, pe care i-au controlat pur și simplu prin mită și șantaj. Această conspirație urmărea anularea Primului Amendament. Prin mită și intrigi, au plănuit să stabilească Biserica Calvinistă ca religie oficial autorizată și subvenționată de stat în fiecare stat. Am descoperit anterior că fondatorul acestei religii, Cauin sau Cohen, a stabilit o autocrație teologică în Elveția care ucidea sau întemnița imediat pe oricine îndrăznea să critice actele lor opresive. Cauin a exportat apoi religia „diabolică” în Anglia, unde excesele sale au devastat întreaga țară. Conspirația edwardiană a fost dezvăluită de un cleric american, reverendul John Cosens Ogden, care a publicat rezultatele cercetărilor sale în Philadelphia în 1799: "O privire asupra Illuminati din Noua Anglie, care s-au angajat neobosit în distrugerea religiei și a guvernării în Statele Unite." Deși această carte a fost publicată pentru prima dată în 1799, ar putea fi reeditată astăzi cu același text. Trebuie doar actualizată prin introducerea numelor conspiratorilor actuali. Cunoaștem numele lui Timothy Dwight ca fiind unul dintre cei trei organizatori ai Russell Trust de la Yale, cunoscută și ca **Skull and Bones** sau Frăția Morții. Aceeași mică bandă de conspiratori a fost recunoscută în fiecare complot de distrugere a Republicii Americane.

Publicarea acestei conspirații nu i-a descurajat pe asasini, care au urmat curând cu o alta, Essex Junto din 1804 până în 1808. Principalii conspiratori s-au născut în Essex County, Massachusetts, sau în apropiere, de unde și numele asasinatului. Aceștia au colaborat îndeaproape cu agenții serviciilor secrete britanice din Boston, pentru a obține secesiunea statului New England de Statele

Unite. Acești Iuda nu erau revoluționari emaciați, purtători de bombe. Aceștia proveneau din familii de comercianți și bancheri de top din New England. Liderul lor a fost senatorul de Massachusetts George Cabot, care a fost autorizat de regele Henric al VII-lea și care debarcase în Labrador, cu aproape două secole înainte. Alți conspiratori au fost judecătorul John Lowell, un strămoș al familiei Bundy din Fundația Ford și alte agenții de top. Higginsons, Pickerings, Parsons și judecătorul Tapping Reeve din Litchfield, Connecticut, Care întâmplător a fost cumnatul lui Aaron Burr. Conspirația a fost condusă de eforturile unui important agent de informații britanic, Sir John Robinson, care a lucrat îndeaproape cu rețeaua Aaron Burr. După ce președintele Thomas Jefferson a fost informat cu privire la detaliile Essex Junto, criminalii au renunțat cu reticență la visul lor de prăbușire timpurie a Uniunii și s-au dedicat unei strategii pe termen lung, care urma să conducă la **războiul civil**.

Serviciul Secret de Informații Britanic a fost fondat de Lord Shelburne pentru a-și promova interesele în East India Trading Company, Banca Angliei, prin intermediul cărora a devenit principala rețea a serviciilor secrete, familiile bancare Hope și Baring și ramificațiile lor elvețiene, bancherii Prevost și Neuflize. Cei mai buni susținători ai lor din Statele Unite au fost John Jacob Astor și Aaron Burr. Astor a fost trezorier al Marii Loje din New York între 1798 și 1800. În 1800, i s-a acordat acces liber la toate porturile lumii, aducând Compania Indiilor Orientale sub controlul acesteia. Acest lucru i-a oferit un avantaj financiar extraordinar față de

concurenței săi. În schimbul acestui acord avantajos, el a oferit sprijin financiar pentru tentativa de asasinat de a-l înlocui pe președintele Thomas Jefferson cu Aaron Burr, după ce Jefferson a expus conspirația Essex Junto.

De-a lungul Războiului de Independență, Burr a acționat ca agent dublu, raportând zilnic forțelor britanice din West Point. Burr a devenit ulterior consilier pentru afacerile lui Astor, redactând contractele lor și efectuând tranzacții comerciale pentru Compania Indiilor de Est. El aranja în mod regulat alegeri în zona New York-ului prin legăturile sale cu lojile masonice. El fondase Societatea Sf. Tammany în New York City în 1789. Aceasta a fost stabilită simbolic cu treisprezece triburi, fiecare condus de un șef de trib. Întreaga rețea era supravegheată de un șef de trib în sediul tribal. Aceasta a devenit faimoasă, sau infamă, *Tammany Hall*, care a supravegheat structurile politice ale orașului New York timp de mulți ani, pline de corupție și favoritism. Nu a fost niciodată altceva decât o ramură a lojilor masonice, pe care le imitau în mod deschis.

Conducătorul francmasonilor din New York în 1783 era Marele Maestru William Walter, un general al armatei britanice.

Odată cu retragerea trupelor britanice, i-a predat conducerea lui Robert Livingston, ale cărui legături familiale includeau familia Lee din Virginia și familia Shippen din Philadelphia (acesta din urmă a fost important în scandalul Benedict Arnold; Arnold se căsătorise cu Peggy Shippen). Robert Livingston a fost instalat ca Mare Maestru al Lojei din New York în 1784. Fratele său, Edward, a fost primar al orașului New York.

Cu acești aliați puternici, care l-au sprijinit în fundal, Burr a reușit să încheie cu succes numeroase tranzacții financiare. El a obținut cu ușurință un certificat de încorporare pentru Manhattan Company, cu scopul înregistrat al planului, de aprovizionare cu apă a orașului.

Nicio rețea de apă nu a fost construită vreodată. În schimb, a utilizat actul de constituire pentru a înființa o bancă, Manhattan Company. Aceasta a fost preluată ulterior de firma de investiții Kuhn, Loeb & Co. New York, o filială a familiei Rothschild. Astăzi este Chase Manhattan Bank, Flagship al averii **Rockefeller**.

Burr a devenit vicepreședinte sub președintele Thomas Jefferson în 1801. Burr l-a convins cu succes pe președintele Jefferson să-l numească pe bancherul elvețian Albert Gallatin în funcția de secretar al Trezoreriei. Familia lui Gallatin era formată din membri proeminenți ai Consiliului Dominionului celor 200. Vărul său nu era altul decât infamul Jacques Necker, ale cărui politici financiare declanșaseră Revoluția Franceză. Burr și Gallatin au început acum să implementeze politici care aveau să distrugă tânăra republică. Aceștia au distribuit mită în aur indienilor de-a lungul graniței și dezertorilor, astfel încât să-i poată ucide pe coloniști. Gallatin a provocat în mod deliberat Rebeliunea Whiskey, prima revoltă împotriva puterii de stat.

Pe 11. iulie 1804, Burr l-a împușcat pe Andrew Hamilton în Weehawken, New Jersey. A trebuit apoi să fugă din New York. John Jacob Astor i-a dat 40.000 de dolari pentru a-l ajuta în drumul său, iar mai târziu a primit alți 70.000 de dolari. Acestea erau sume uriașe la

acea vreme. Burr a fugit la Philadelphia, unde s-a consultat cu colonelul Charles Williamson din cadrul serviciilor secrete britanice. Două orașe din New York, Williamson și East Williamson, au fost numite după acest agent britanic. Întâlnirea a avut ca rezultat o scrisoare a ambasadorului britanic Anthony Merry către biroul din Londra: „Am primit acum o ofertă din partea domnului Burr, actualul vicepreședinte al Statelor Unite, care își oferă asistența Guvernului Majestății Sale în orice problemă, în care vă gândiți să îl folosiți, în special în încercarea de a obține secesiunea părții de vest a Statelor Unite a părții situate între Atlantic și munți, în toată amploarea sa. Propunerea sa în această privință este transmisă în detaliu de domnia sa, colonelul Williamson, care a fost agentul meu și care se va imbarca în câteva zile spre Anglia.” Acest document uimitor a ieșit la suprafață mulți ani mai târziu, prin intermediul istoricului Henry Adams. Este una dintre cele mai înfricoșătoare dovezi de trădare din partea unui oficial ales al Statelor Unite, găsit vreodată într-o înregistrare. Acesta a fost scris la 4 august, la o lună după asasinarea lui Alexander Hamilton.

Planul britanic de a înființa o națiune occidentală separată, în competiție cu Statele Unite, a suferit un eșec fatal când Napoleon a vândut Teritoriul Louisiana Statelor Unite. Cu toate acestea, planul a fost pus în aplicare de Edward Livingston, care a primit 21.000 de dolari de la John Jacob Astor pentru a merge în Louisiana, unde a devenit Mare Maestru al Lojei Louisiana.

Ulterior, Burr a fost judecat pentru trădare în Richmond, Virginia. Avocatul său a fost Edmund Randolph, fost Mare Maestru al Virginiei. Cazul a fost

judecat de președintele Curții Supreme, John Marshall, pe atunci Mare Maestru al Virginiei. A fost o zi mare pentru francmasoni. Burr a călătorit apoi la Londra, unde a informat funcționarii vamali, „Motivele vizitei mele sunt cunoscute de lordul Melville (Henry Dundas, șeful operațiunilor speciale ale serviciilor secrete britanice) și de prim-ministrul Canning.”

Burr a devenit apoi dependent de opiu, bucurându-se de acest consum cu personalități precum Jeremy Bentham și familia Jardine.

Complicele lui Burr, Edward Livingston, a fost numit ulterior secretar de stat de către președintele Andrew Jackson. Mai târziu, Livingston a fost instalat oficial ca Mare Preot al francmasonilor din Statele Unite, determinându-l pe fostul președinte John Quincy Adams să-i dedice celebrele sale „Scrieri despre francmasonerie”. Aceste scrieri notează, "Jurămintele masonice de confidențialitate fac imposibilă ocuparea unei funcții de încredere publică." Lordul Shelburne și agenții săi din serviciile secrete britanice și-au continuat conspirația împotriva Republicii Statelor Unite, ajutați de astfel de trădători, descriși cel mai bine în termenul tehnic al lui D'Israeli, "oamenii hotărâți ai francmasoneriei", Oameni care își vând loialitatea de dragul de a reconstrui Templul lui Solomon și de a pune în el toate bogățiile lumii. Devotamentul lor față de păstrarea secretului a făcut un pas considerabil înapoi, atunci când unul dintre membrii săi, căpitanul William Morgan, a devenit rebel și a publicat o carte în care descrie ritualurile lor secrete. L-au asasinat imediat. Der Fall wurde zu einer weltweiten Sensation. Cazul a devenit o senzație mondială. S-a

format un partid antimasonic, condus timp de mai mulți ani de un congresmen din Pennsylvania, Thaddeus Stevens, care a jucat mai târziu un rol important în calitate de lider al republicanilor radicali din Congres după Războiul Civil. La Convenția Națională a Partidului Antimaasonic din 1832, Stevens a ținut discursul principal. El i-a informat pe delegații adunați că francmasonii au obținut cele mai importante funcții politice din Statele Unite prin intrigi. El a denigrat Ordinul masonic ca fiind "o instituție secretă, criminală, legată prin jurământ, care pune în pericol existența continuă a guvernării republicane". Stevens a promovat ulterior legislația în legislatura din Pennsylvania, o rezoluție pentru a investiga, de a determina oportunitatea apartenenței la un ordin religios ca bază pentru contestarea unui jurat fără a prezenta motive în instanță în cazul în care unul și nu ambii clienți dintr-o acțiune în instanță erau francmasoni. Aceasta ar exclude toți francmasonii din juriile din procesele penale în care un avocat al apărării era francmason și ar face ilegal ca un judecător aparținând unui Ordin să prezideze un proces care implică un francmason. Rezoluția a fost respinsă la limită. Stevens a introdus apoi o rezoluție prin care cerea suprimarea francmasoneriei și asigurarea unei anchete judiciare cu privire la faptele greșite ale Ordinului. El a vorbit în Hagerstown, Maryland, pe principiul că *„Oriunde spiritul libertății a eliberat un popor, primul obiect al preocupării sale ar trebui să fie distrugerea francmasoneriei”*.

El a reușit să obțină alegerea unui antimason ca guvernator al Pennsylvaniei, Dar, după victorie, vigoarea cruciadei sale a scăzut și a abandonat-o treptat. Problema

majoră pentru fiecare oponent public al Francmasoneriei, precum Thaddeus Stevens, a fost marele secret al ordinelor, cu pedeapsa cu moartea pentru orice membru care și-a trădat planurile secrete sau urmăritorii internaționali.

Din 1776 încoace, Francmasoneria a devenit un guvern internațional omniprezent, operând în mod perfid în Statele Unite și exercitând această putere de atunci încoace. Din cauza acestui secret, un adversar avea dificultăți insurmontabile în a dezvălui oamenilor orice detaliu al activităților sale conspirative. De la uciderea căpitanului William Morgan, niciun francmason american nu a îndrăznit să-și facă publice afacerile ascunse. Autorul actual s-a concentrat asupra activităților conspirative ale bancherilor internaționali timp de aproximativ treizeci de ani, fără să înțeleagă că stăpânirea fiecărei acțiuni era principala lor contribuție și angajament față de Francmasonerie. Doar descoperirea Blestemului Canaanului și a Testamentului Canaanului ulterior l-au condus pe autor la concluzia reticentă că în spatele fiecărei conspirații financiare se afla o afiliere demonică cu o sectă satanică care se manifesta prin operațiunile Francmasoneriei.

Emblemele acestor secte sunt inscripționate vizibil pe Marele Sigiliu al Statelor Unite și pe bancnotele Rezervei Federale (datoriile neplătite ale poporului american). Cuvintele "Annuit Coeptis" anunță nașterea "Novus Ordo Seclorum", noua ordine mondială. Canaaniții și-au însușit chiar și Marea Piramidă din Giza, construită de Șem, ca punct de reper. Cu toate acestea, pentru a demonstra că nu sunt încă în faza finală a conspirației lor,

ei arată vârful lipsă al piramidei, ceea ce înseamnă că "ultimul cuvânt" al Francmasoneriei este încă absent. "Ochiul" reprezintă marele arhitect al universului, un concept cabalistic. Acesta este înconjurat de un triunghi, care simbolizează magia. Cele treisprezece etape se referă la Satan, Belial și Rebeliune, pe care Gematria Cabalistică îi atribuie celor treisprezece colonii, treisprezece dungi, treisprezece frunze de măslin, treisprezece săgeți pe sigiliu și treisprezece litere în „E Pluribus Unum” - toate acestea subliniind importanța numărului treisprezece în fiecare întreprindere controlată de francmasoni. Le amintește de războiul lor împotriva creștinilor și a celor doisprezece ucenici ai lor. Vulturul este reprezentat ca un simbol al Romei, dușmanul istoric al canaaniților, pe care nu-l pot uita niciodată, dușmanul care le-a distrus capitala Cartagina și care a încercat să le controleze bestialitatea prin introducerea de legi (fascii/lictori). În consecință, toți francmasonii trebuie să fie antifasciști viguroși, adică trebuie să se poziționeze împotriva statului de drept. Vulturul are nouă pene în coadă, care reprezintă Cercul Interior de Nouă din Illuminati și, de asemenea, numărul de grade din Ritul York. Cele treisprezece stele reprezintă sigiliul lui Solomon.

Marele sigiliu, care este plin cu aceste simboluri ale francmasoneriei, a fost proiectat de Benjamin Franklin, Thomas Jefferson, Churchill și Houston, fiecare dintre aceștia fiind Francmason, aripa dreaptă a vulturului are treizeci și două de pene, numărul de grade ordinare din ritul scoțian. Aripa stângă are treizeci și trei, iar pana suplimentară simbolizează cel de-al 33-lea grad, care este acordat francmasonului pentru servicii remarcabile.

Pentru a descrie în detaliu fiecare dintre emblemele masonice din care este plin Marele Sigiliu, ar fi nevoie de mai mult spațiu decât putem oferi. Aceste semnificații ezoterice ascunse arată că suma penelor din cele două aripi ale vulturului este șaiszeci și cinci. În Gematria, valoarea expresiei ebraice „yam yawchod”, este „uniți împreună”, citată în Psalmul 133:1: „Iată cât de bine și de bun este ca frații să locuiască împreună în unitate!” Stelele cu cinci vârfuri reprezintă steaua masonică radiantă și cele cinci puncte ale camaraderiei. Ochiul Atotvăzător are o valoare cabalistică de șaptezeci plus trei plus două sute, valoarea expresiei "eben mosu habonim", „piatra pe care constructorii au respins-o”, care este similar cu tot ceea ce există în Francmasoneria Royal Arch. De asemenea, reprezintă valoarea lui Hiram Abiff, arhitectul templului regelui Solomon.

CAPITOLUL VII

Războiul civil

Războiul civil a fost cea mai tragică vărsare de sânge a poporului din Șem din istoria consemnată. Acești oameni erau refugiați etnici din opresiunile și masacrele canaanite din Europa, care reușiseră să întemeieze cea mai productivă societate din lume în Statele Unite. Constituția lor a dezlănțuit marile talente ale acestui popor pentru a face lucrarea lui Dumnezeu pe acest pământ. Bineînțeles, poporul lui Satana, canaanii, a fost cuprins de mânie, ură și invidie. Dacă ar fi existat o singură pasiune cu care Statele Unite ar fi provocat agitație în lume, aceasta ar fi pasiunea invidiei. Statele Unite erau cea mai admirată națiune din lume deoarece Constituția lor garanta cetățenilor drepturi nelimitate de libertate personală și unele lucruri pe care alte națiuni nu le puteau oferi cetățenilor lor. În statele sudice, poporul Șem a creat plantații productive din zonele sălbatice și case boierești impresionante, construite în tradiția neoclasicismului grecesc exprimându-și convingerea că acesta este singurul mod în care vor să trăiască pe acest pământ. La fel precum grecii antici, poporul din Șem aveau sclavi, integrați în necesitățile lor zilnice, urmașii canaanienilor, asupra cărora a fost pronunțat blestemul Canaanului, care i-a legat de acest statut.

În ciuda eforturilor poporului din Șem, să-și îngrijească sclavii într-un mediu sănătos și confortabil

(Numai din punct de vedere economic, aceasta era o necesitate absolută, deoarece cea mai mare parte a capitalului de lucru a fost investită în ei), existența acestor sclavi a devenit călcâiul lui Ahile, pe care canaaniții au exploatat-o cu abilitate pentru a o folosi ca armă de atac împotriva lor. Existau multe documente contemporane care confirmau tratamentul prietenos al sclavilor, precum observațiile lui Samuel Phillips Day, Corespondent special pentru London Morning Herald, care a scris: *„Duminică, 8 iunie 1861, am întreprins o scurtă călătorie la Asheville, Kentucky, pentru a vizita niște prieteni. Judecați surpriza mea, dragi cititori, când am văzut aproape toată populația de culoare afară. Unii stăteau la pasaje, alții călătoreau în trăsură trase de cai! Erau atât de marcanți și de frumos îmbrăcați și păreau atât de fericiți și mulțumiți, astfel încât am fost obligat să pretind, "Cu siguranță acești oameni nu sunt sclavi!". Răspunsul a fost "Sigur că sunt". Unele dintre femei purtau șaluri de dantelă și ceasuri de aur și arătau (doar după culorile lor) ca ducesele londoneze care mergeau la bal. Și bărbații erau bine îmbrăcați. M-am gândit o clipă la starea muncitorilor britanici și a croitoarelor londoneze... contrastul era prea dureros pentru a zăbovi acolo... Mi-a trecut prin minte gândul că, la urma urmei, nu era nimic în neregulă cu sclavia – că are o latură luminoasă și o latură întunecată”*.

Comentariul lui Samuel Phillips Day a fost bine redactat. Ar fi îndoielnic ca vreun proprietar de plantație din Sud să își trateze sclavii la fel de rău precum era tratat muncitorul britanic mediu de către proprietarii aristocrați negri de terenuri și fabrici. Nu a fost întâmplător faptul că comunismul mondial, fabianismul și alte antidoturi fără speranță s-au născut, nu în

cartierele de sclavi din sud, ci în cartierele muncitoare din Londra și Manchester. Cu toate acestea, viața de zi cu zi a sclavilor din sud, așa cum au observat mulți călători, a fost pentru totdeauna întunecată de difuzarea necruțătoare a unei singure cărți, „*Coliba unchiului Tom*” de [*Harriet Beecher Stowe*](#). Chiar și astăzi, orice persoană de culoare este considerată "unchiul Tom", dacă îndrăznește să pretindă, că nu stăm chiar atât de rău, precum frații noștri din jungla africană. Numai războiul până la moarte este susținut de activiștii masonici militanți. Propaganda, invazia și războiul civil – acestea sunt singurele antidoturi acceptabile la „nedreptățile” care au afectat persoanele de culoare. Nu este o coincidență faptul că cartea lui Harriet Beecher Stowe a devenit cel mai mare bestseller al timpului său – a fost promovată neobosit în întreaga națiune în cadrul celei mai reușite campanii publicitare de cărți din istoria noastră. Forțele care au susținut „*Coliba unchiului Tom*” au fost aceleași forțe care, la fel ca în 1799, au căutat dezintegrarea republicii noastre constituționale, care și-a continuat eforturile în Essex Junto și și-a găsit împlinirea finală în Războiul Civil.

În ciuda provocărilor repetate ale canaaniților din nord, statele din sud s-au dovedit extraordinar de docile, generoase în a face concesii la cereri menite doar să-i forțeze să intre în război. Convenția din Missouri, redactată în 1820, a fost adoptată, chiar dacă interzicea sclavia în noile state. Aceasta restricționa dreptul de vot la „cetățenii albi liberi de sex masculin”, excluzând astfel femeile, sclavii și nativii americani de la utilizarea buletinelor de vot. În 1849, locuitorii din California au

adoptat o constituție care interzicea sclavia. Compromisul din 1850 a asigurat că interzicerea sclaviei era lăsată la latitudinea fiecărui stat în parte. Acest lucru a zădărnicit eforturile canaaniților de a folosi problema ca scuză pentru intervenția federală și ca bază pentru un război interstatal.

Este un fapt istoric consemnat că Războiul Civil a fost precipitat de atacul asupra Fortului Sumter din Carolina de Sud, peste golful Charleston. Acest început al ostilităților poate fi urmărit direct până la puterea [Ritului Scoțian din Charleston](#), cunoscut oficial sub numele de „Loja Mamă a Lumii”. A fost fondată de Moses Lindo sub numele de Loja Regelui Solomon. Lindo deținea monopolul în comerțul cu indigo, un colorant utilizat pe scară largă, similar cu „Fenicia” sau vopseaua violetă, care a devenit principalul monopol al strămoșilor săi canaaniți, care și-au schimbat numele din canaanit în fenician din cauza acestui monopol. Conform Enciclopediei Iudaice, printre alți fondatori ai Lojei Regelui Solomon s-au numărat Isaac și [Abraham da Costa](#) (da Costa a fost unul dintre numele importante dintre [marani](#)).

În 1793, a fost pusă piatra de temelie a unei noi sinagogi din Charleston, Beth Elohim, conform ritului masonic. Charleston este cunoscut și ca leagănul Reorganizării Iudaismului în America (am menționat deja că această mișcare a apărut la Frankfurt pe Main, odată cu familia Rothschild, și a culminat cu succesele sionismului mondial) – conform datelor cimitirului din Charleston din 1764.

În 1793, a fost pusă piatra de temelie a unei noi sina-

gogi din Charleston, Beth Elohim, conform ritului masonic. Charleston este cunoscut și ca leagănul Reorganizării Iudaismului în America (am menționat deja că această mișcare a apărut la Frankfurt pe Main, odată cu familia Rothschild, și a culminat cu succesele sionismului mondial) – conform datelor cimitirului din Charleston din 1764.

Alți organizatori ai Lojei Charleston au fost Stephen Morin, gradul 25, inspector pentru America de Nord, inițiat în Ritul Perfecțiunii la Paris în 1761; Henry A. Francken, inspector general adjunct pentru America de Nord, gradul 25, inițiat în Jamaica în 1762; Augustine Prevost (mai târziu comandant al forțelor britanice din America de Nord în timpul Războiului de Independență), gradul 25, inițiat în Jamaica în 1774; Moses Michael Hays, gradul 25, inițiat la Boston în 1767 ca inspector general adjunct pentru America de Nord; John Mitchell, gradul 25, inițiat la Charleston, numit al doilea șef pentru Carolina de Sud; B. Spitzer, al doilea șef pentru Georgia; Moses Cohen, gradul 25, inițiat la Philadelphia în 1781; A. F. A. de Grasse Tilly, gradul 25, inițiat la Charleston în 1796.

John Mitchell a locuit în Philadelphia în timpul Războiului de Independență. Datorită acestor conexiuni masonice, s-a autoproclamat Intendent General Adjunct al Armatei Americane, deși a rămas în Philadelphia pe toată durata ocupației britanice! El și camaradul său, Benedict Arnold, au fost ulterior judecați pentru acuzații de corupție rezultate din deturnarea ilegală a unităților de aprovizionare a armatei, dar și în acest caz au fost achitați de avocații lor masoni ai apărării. Mitchell s-a

mutat ulterior în Carolina de Sud.

Contele Alexander de Grasse (Tilly) a fost fiul amiralului francez care l-a ajutat pe George Washington să învingă forțele britanice la Yorktown. Forțele adverse s-au adunat apoi pentru o sărbătoare masonică festivă. De Grasse a înființat ulterior Consilii Supreme ale Ritului Scoțian în toată Europa. Ulterior, a fost numit Comandant Suprem al Franței. A jucat un rol crucial în sprijinirea activităților insurgenților din Carolina de Sud, care au culminat cu bombardarea Fortului Sumter.

Un alt membru al Lojei Charleston, James Moultrie, a fost principala figură din spatele crizei de obstrucționare federală din Carolina de Sud între 1820 și 1830. A fost numit Mare Secretar General al Ritului Scoțian pentru toate statele din Sud.

În cursul secolului al XIX-lea, agitatorii masoni au călătorit în întreaga lume, inflamând populațiile cu apelul la "eliberare" și "drepturile omului". Din nefericire pentru cei care au fost susceptibili la aceste manipulări, singurele drepturi pe care le-au urmărit au fost drepturile canaaniților masoni de a lupta și distruge poporul din Șem. Orice altă considerație a fost subordonată obiectivului principal. Ca urmare, fiecare națiune care a căzut în capcana "drepturilor omului" a devenit o dictatură absolută, ai cărei oficiali și-au folosit puterea pentru a distruge poporul lui Șem, ținta lor demonică și parte a rebeliunii lor satanice împotriva lui Dumnezeu. În calitate de Mare Maestru, Lafayette a condus Revoluția Juarez din Mexic, iar în America de Sud Bernardo O'Higgins și Simon Bolivar, ambii francmasoni, au condus forțele revoluționare împotriva Spaniei în țări

diferite. Întrucât guvernele spaniole din aceste țări erau, de asemenea, catolice, aceste revoluții s-au dovedit a fi parte integrantă a războiului declarat în mod deschis împotriva Bisericii Catolice.

În Italia, Mazzini și Garibaldi au condus forțele revoluționare ateiste care au dus la arestarea papei în 1860 și la instaurarea "unificării" în Italia. Încă de la început, această revoltă masonică a fost planificată și finanțată de serviciile secrete britanice și condusă de Lord Palmerston, ministrul de externe al Imperiului Britanic. Atunci când revoluționarul ungar Louis Kossuth a vizitat SUA, organizațiile masonice din întreaga țară au planificat demonstrații ample și banchete de victorie pentru acesta. Este îndoielnic, dacă fiecare vizitator al acestor țarmuri a fost, retrospectiv sau de atunci, transformat într-un erou de o asemenea anvergură, precum Louis Kossuth. Chiar și astăzi, există multe clădiri și străzi în orașele americane din întreaga țară care poartă numele lui Kossuth, în memoria acestui lider al francmasoneriei.

Mazzini a fondat mișcarea Young America în Statele Unite în 1845. Deși aparent active în zonele rurale, cum ar fi mișcarea agricultorilor, spielte sie von Mazzini geleitet eine aktive Rolle in der wachsenden Abolitionisten-Bewegung, die er auch leitete condusă de Mazzini, a jucat un rol activ în creșterea mișcării aboliționiste, pe care a și condus-o. Prietenul său, William Lloyd Garrison, a scris mai târziu introducerea la biografia autorizată a lui Mazzini, a devenit cel mai seducător dintre propagandiștii aboliționiști. El și-a numit cotidianul "Salvatorul". Garrison a înființat ziarul

în 1831. Încă de la început, acesta a fost finanțat în mod gratuit de un sponsor anonim, care a avut grijă, ca abonamentele gratuite la "Salvatorul" să fie distribuite în toate statele sudice. Statul Georgia a fost determinat să ofere o recompensă de 500 de dolari pentru arestarea lui Garrison sau pentru încarcerarea oricărui membru al Societății Americane Anti-Sclavagism. Garrison călătorea adesea la Londra pentru a discuta cu **Mazzini** despre strategia mișcării aboliționiste. Aceștia se întâlneau de obicei în birourile cunoscutului avocat londonez William Ashurst. Puțini sudiști au auzit vreodată numele Mazzini și chiar mai puțini știu că revoluționarii masoni înflăcărați au fost adevărații inițiatori ai Războiului Civil. El este cunoscut în privat în rândul cognoscentilor (sau gnosticilor) drept Dumnezeu-Părintele al campaniei anti-sclavie din Statele Unite.

Această propagandă aboliționistă a dus la o nemulțumire generalizată în întregul Sud. La 16 decembrie 1835, statul Carolina de Sud a publicat o rezoluție oficială pe această temă: „S-a hotărât că formarea societăților aboliționiste și acțiunile și faptele unor fanatici, care se numesc aboliționiști în statele care nu dețin sclavi din această confederație, este antisocial, încălcând în mod direct obligațiile care decurg din acordul Uniunii și extrem de seditios.”

Rețineți că, în 1835, Carolina de Sud a folosit termenul "comun" până după rezultatul Războiului Civil, o confederație de state unite sub obligațiile unui tratat, Constituția Statelor Unite. Propaganda aboliționistă a constituit o interferență directă în statele sudice și, ca atare, a fost o situație de război nedeclarată.

De asemenea, după cum a subliniat rezoluția din Carolina de Sud, a fost o încălcare directă a termenilor acordului. Totuși, invazia a continuat prin propagandă, până când, în cele din urmă, a condus la invazia militară directă a războiului civil.

În ciuda faptului că sclavia exista în statele sudice sub autoritatea directă a blestemului biblic al lui Canaan, războiul împotriva poporului din Șem a fost purtat fără milă de către canaaniții invadatori care au urmat cu credință regulile fondatorului lor din testamentul lui Canaan, „urăște-ți stăpâni și nu spune adevărul niciodată”. Succesorul ideologic al Conspirației Edwardiene și al Essex Junto în statele din Noua Anglie a fost un cult curios, pseudo-religios, denumit adesea "religia din Noua Anglie", dar cunoscut și sub numele de unitarism și transcendentalism. A fost un produs direct al cultului demonic al lui Baal, adaptat de-a lungul secolelor de influențe "liberalizatoare" și "umane" cum ar fi pitagorismul, neoplatonismul și umanismul secular (care a fost cumpărat și plătit de familia bancară de Medicis). "Religia Noii Anglii" a fost pur și simplu ultima erezie modernă propovăduită împotriva poporului din Șem. Cultul a fost condus de reverendul William Channing. Unul dintre principalii săi asistenți a fost un profesor pe nume John Brown, fiul unui revoluționar notoriu care urma să moară în spânzurătoare pentru revolta de la Harper's Ferry. Acest cult a supraviețuit până în zilele noastre, în principal în predicile unora care se numesc "fundamentațiști". Acești adversari predică doctrinele voinței lui Canaan și lucrează cu pasiune pentru înfrângerea și dispariția finală a poporului lui

Șem. Acești "transcendentaliști" nu au făcut niciun efort pentru a ascunde faptul că au preluat baza învățăturilor lor "religioase" direct din Cabala și au predicat că fiecare persoană are un supra-suflet și că nu există o autoritate supremă în materie religioasă, prin care întreaga Biblie și proclamațiile lui Dumnezeu sunt nevalabile. Adevărata lor înclinație a fost dominată exclusiv de despotismul oriental, iar învățătura lor venea din Orientul Îndepărtat.

La un moment dat, liderul abolitionist William Garrison a ars public o copie a Declarației de Independență, numind-o un „pact cu iadul”. Aboliționistii au negat în repetate rânduri că există vreo sursă a sclaviei în Biblie, ignorând blestemul Canaanului ([Geneza 9:25-26](#)) și multe alte porunci.

25. Și a zis: „Blestemat să fie Canaan! Să fie robul robilor fraților lui!”

26. El a mai zis: „Binecuvîntat să fie Domnul, Dumnezeul lui Sem, și Canaan să fie robul lui! (Sau: lor.)

De asemenea, au lucrat cu disperare pentru a zădărnici mișcarea pașnică de emancipare din Sud. Emanciparea treptată a sclavilor, condusă de Thomas Jefferson, a găsit un sprijin larg în rândul proprietarilor de plantații. Aceștia au salutat emanciparea deoarece s-au confruntat cu realitatea economică a dezastrului Imperiului Comunist: că, fără o motivație și promisiunea unui profit final, puțini oameni erau dispuși să facă mai mult decât minimul necesar de muncă pentru a supraviețui. Creșterea economică era imposibilă în această situație. Emanciparea nu a fost doar o măsură umanitară; a fost salutăată de proprietarii de plantații deoarece aceștia se confruntau cu colapsul din cauza cerințelor zilnice ale

populațiilor lor de sclavi în creștere. Thomas Jefferson a fost un exemplu special. În ciuda carierei sale strălucite, el a murit falit. A încercat cereale după cereale, în încercări nereușite de a face din Monticello o afacere profitabilă. În fiecare caz, a fost învins de costurile tot mai mari ale transportului sclavilor săi.

Atacul „religios” asupra Constituției Statelor Unite, asupra acordului redactat de poporul din Șem pentru a-și proteja libertatea religioasă, a luat acum o întorsătură de rău augur. În 1857, liderii financiari ai puterii canaanite, Casa Rothschild, s-au reunit pentru a sărbători nunta fiicei lui Lionel, Leonora, cu vărul ei, Alphonse, fiul lui James de Rothschild din Paris. La această întâlnire, Disraeli a declarat: *"Sub acest acoperiș se află liderii familiei Rothschild - un nume cunoscut în fiecare capitală a Europei și în fiecare parte a globului. Dacă doriți, puteți împărți Statele Unite în două părți, una pentru tine, James, și una pentru tine, Lionel. Napoleon ar fi făcut la fel și eu v-aș sfătui să faceți la fel."* (S. 228, „The Rotschields” de John Reeves).

Tragicul război civil planificat și executat de canaaniți împotriva poporului lui Șem din statele sudice a început de fapt în 1859, odată cu invazia sudului de către maniacul ucigaș John Brown. Aboliționiștii donaseră deja milioane de dolari pentru a promova rebeliunea sclavilor în Sud, dar această propagandă costisitoare a avut un efect foarte redus. După cum au raportat Day și alți observatori, sclavii duceau o viață foarte confortabilă. După ce această tactică a eșuat, a devenit evident pentru conspiratori că o invazie militară reală era singura soluție pentru campania lor. **Bancherii din New England, care erau controlați direct de Rothschild, au primit acum**

instrucțiuni să finanțeze un atac militar împotriva Sudului. Instrumentul lor a fost teroristul deja cunoscut John Brown. Acesta a fost finanțat de un grup cunoscut sub numele infam de "Cei șase secreți", format din "Thomas Entworth Higginson, reverendul Theodore Parker, Dr. Samuel Gridley Howe (căsătorit cu Julia Ward dintr-o familie bogată de bancheri, care a scris mai târziu "Imnul de luptă al Republicii"), Franklin Benjamin Sanborn, George Luther Stearns și Gerrit Smith. Smith a devenit primul înger financiar al lui John Brown. A fost fiul unui partener de afaceri al lui John Jacob Astor (Compania Indiilor Orientale, comerțul cu opiu și serviciile secrete britanice). Mama sa a fost o Livingston. El a fost rudă cu liderii masoni Edward și Robert Livingston. Smith a fost cel mai mare proprietar de terenuri din statul New York, cu un milion de acri, inclusiv terenul pe care i l-a dat lui John Brown în 1848. Donațiile totale ale lui Smith pentru raidurile militare ale lui John Brown și pentru alte grupuri radicale s-au ridicat la mai mult de opt milioane de dolari, o sumă uriașă în zilele noastre. Reverendul Theodore Parker a întruchipat inspirația "religioasă" a mișcării abolitioniste. Mama sa era o Stearns, iar el s-a căsătorit cu o membră a familiei Cabot.

A studiat la Harvard Theological School și a devenit un important ministru transcendentalist și congregationalist. A fost întotdeauna un „activist” în tradiția masonică. În 1854, a fost pus sub acuzare de un mare juriu pentru incitare la un atac asupra tribunalului județean unde era ținut un sclav evadat. A fost membru activ al Comitetului de Gardă și principalul organizator

al celor Șase Secrete în finanțarea atacurilor lui John Brown. Mai târziu, a devenit emigrant și a trăit în Europa. A murit la Florența (locul de naștere al umanismului secular).

Thomas Wentworth Higginson, provenind dintr-o familie importantă de bancheri din New England, era din Newburyport, Massachusetts, locul de naștere al lui Albert Pike, care a devenit liderul național al francmasoneriei americane. Higginson l-a susținut activ pe reverendul Parker în atacul asupra tribunalului județean și a fost implicat în multe alte activități ilegale și nefaste. Vărul său s-a căsătorit cu Theodore Roosevelt.

Samuel Gridley Howe și soția sa, Julia, au fondat și au publicat un ziar înflăcărat anti-sclavie, „The Commonwealth”. La fel ca mulți agitatori canaaniti din Statele Unite, Gridley era descendent al unor revoluționari calviniști. Strămoșul său a fost ofițer în armata lui Cromwell, John Ward din Gloucester, care a fugit ulterior în Statele Unite pentru a scăpa de pedeapsa pentru atrocitățile pe care le comisese sub steagul lui Cromwell. Franklin Benjamin Sanborn a fost unul dintre discipolii principali ai reverendului Parker și ai lui Ralph Waldo Emerson. Senatul a ordonat încarcerarea sa în 1860. A fost principalul agent al lui John Brown în New York începând din 1857. George Luther Stearns s-a căsătorit în familia Train. El a devenit mai târziu liderul Freeholders, agitatorii anti-sclaviști din statul Kansas. Jaful lor a dat naștere numelui de "Kansas însângerat". El a donat sume mari de bani lui John Brown și a cumpărat o fermă pentru terorist și familia acestuia. Agentul șef al lui Stearns în Kansas a fost Martin Conway. Originar din

Baltimore, Conway a fost trimis în Kansas pentru a conduce forțele Statului Liber de acolo. Ulterior, a devenit primul congressman din Kansas. La 11 octombrie 1873, a tras trei gloanțe în senatorul Pomeroy și l-a rănit. Conway a fost internat la spitalul St Elizabeth și a fost declarat nebun fără speranță. Mai târziu a murit acolo.

Printre liderii din New England, profund implicați în planificarea revoltelor din Sud, s-a numărat Samuel Cabot. El a cumpărat puști pentru 4.000 de dolari, pe care le-a trimis forțelor lui John Brown din Kansas. Puștile au fost folosite pentru a masacra familii întregi în atacurile teroriste ale lui John Brown. Banca Cabot a sponsorizat revoltele militare ale lui John Brown cu 57.000 de dolari. Nu există nicio înregistrare dacă acești bani au fost vreodată rambursați sau dacă s-a făcut vreo încercare de a-i colecta. A fost o donație în scopul terorismului, o tehnică comună în rândul bancherilor. Printre alți susținători financiari ai lui John Brown s-a numărat John Murray Forbes, un constructor de căi ferate (mama sa era o Perkins) care lucra pentru Comitetul Național Republican.

1.326 / 5.000

Între 1827 și 1843, planurile conspiratorilor au suferit un eșec temporar din cauza apariției Partidului Anti-Masonic ca forță națională. Această mișcare politică amenința să expună întreaga conspirație ca o operațiune masonică. Încă de la început, Partidul Anti-Masonic a fost handicapat de incapacitatea sa de a pătrunde învălmășeala secretului care ascundea fiecare acțiune a conspiratorilor. Fără dovezi reale ale acestei conspirații

care să poată fi prezentate într-o instanță judecătorească sau aduse în fața oamenilor, aceștia au pierdut ulterior sprijinul public. De fapt, au fost curând infiltrați de adevărații conspiratori, pe care i-au convins să se expună și să se declare incompetenți. Albert Pike s-a lăudat mai târziu că „Partidul Anti-Masonic a fost într-adevăr un mare sprijin pentru noi”. După dizolvarea sa, francmasoneria nu a mai întâlnit niciodată opoziție organizată în Statele Unite. Cei care cred că această problemă este discreditată rapid ca "săraci proști suprasolicitați" și paranoici "neștiutori", văd francmasoni în spatele fiecărui copac. În cele mai multe cazuri, aceștia sunt transferați rapid la cel mai apropiat azil de nebuni, la fel cum face comunismul sovietic cu "disidenții" săi.

Timp de câțiva ani înainte de izbucnirea Războiului Civil, Conspirația Tinerilor Francmasoni Americani a fost activă în statele din Sud, punând bazele pentru Războiul Civil care se apropia. Un originar din New York, John A. Quitman, s-a mutat în Mississippi și s-a căsătorit într-o familie bogată din sud. I s-a dat autoritatea de a înființa o organizație de Rit Scoțian în Mississippi. La 1 februarie 1848, Revista Masonică din Boston a publicat un anunț conform căruia Fratele John Quitman, acum general-maior în Armata Statelor Unite, fusese inițiat ca Mare Inspector General Independent de Gradul 33. Toate lojile din Sud au primit acum ordin să i se supună. Quitman a devenit, de asemenea, unul dintre cei mai cunoscuți lideri ai mișcării separatiste din Sud. Această mișcare era acum ferm controlată de conspiratorii masoni canaaniti. Quitman a promovat, de asemenea, un plan de preluare a controlului asupra Mexicului și a finanțat o invazie

mercenară a Cubei. A fost ales guvernator al Mississippi-ului când a fost pus sub acuzare la New Orleans pentru rolul său în planificarea invaziei cubaneze și forțat să demisioneze. Aici vedem implicarea profundă a unui lider al Ritului Scoțian, brațul revoluționar al Francmasoneriei, în planificarea războaielor și revoluțiilor din întreaga lume. Liderul ideologic al invaziei cubaneze a fost o anumită Jane McManus, despre care s-a auzit ultima dată ca fiind iubita revoluționarului Aaron Burr.

Pentru a obține sprijin popular pentru campania sa prezidențială, senatorul Stephen Douglas, adversarul lui Lincoln, l-a angajat pe George Sanders, un agent Young America, pentru a întocmi raportul Partidului Democrat. Sanders poate fi găsit în Who-is-who prin vocația de "revoluționar" Agentul politic american al Companiei Hudson Bay, care a lucrat pentru Banca Angliei și precum consul al Statelor Unite la Londra, a colaborat strâns cu Mazzini (cu iezuiții). Londra a fost sediul mondial al mișcărilor revoluționare masonice în această perioadă. În curând, Sanders a apelat la paginile raportului Partidului Democrat pentru a lăuda eforturile lui Mazzini și ale altor agitatori masoni.

În 1853, Killian H. van Rensselaer, unul dintre „patronii” sau proprietarii ereditari de pământuri din New York, a deschis sediul vestic al Ritului Scoțian în Cincinnati, Ohio.

În același timp, o altă organizație secretă, Cavalerii Cercului de Aur, și-a început operațiunile în Cincinnati. Organizația, bine finanțată ca de obicei, a recrutat și antrenat curând aproximativ 100.000 de membri în tactici

paramilitare. Acești membri s-au răspândit în statele din Sud. Ei au stabilit un nucleu pentru ceea ce a devenit Armata Confederată în timpul Războiului Civil. Majoritatea sudiștilor nu erau nici antrenați, nici pregătiți pentru conflicte armate cu Nordul. Fundația „sudică” a fost întotdeauna aliniată și sprijinită de infiltrații „nordici”. Scena era acum pregătită pentru Războiul Civil.

Națiunea a fost și mai mult polarizată de cazul Dred Scott. Scott, un bărbat de culoare în vârstă și fragil, susținut financiar de proprietarii săi, a fost practic aruncat într-o bătălie juridică, finanțată generos de bancherii din Noua Anglie. Cazul a ajuns la Curtea Supremă. Este listat în dosarele instanței ca „Dred Scott v. Sanford, 19 Howard 393”. Problema a fost decisă printr-un aviz al președintelui Curții Supreme, Taney, din 6 martie 1857. „Întrebarea este pur și simplu următoarea: Poate un negru, ai cărui strămoși au fost aduși în această țară și plătiți ca sclavi, să devină membru al unei comunități politice stabilite și create prin Constituția Statelor Unite și, ca atare, să aibă dreptul la toate drepturile, privilegiile și garanțiile garantate tuturor cetățenilor prin acest instrument?” ... Cuvintele „popoare ale Statelor Unite” și „cetățeni” sunt termeni sinonimi și înseamnă același lucru... „popoarele independente”... Întrebarea care se pune în fața noastră este dacă categoria de persoane descrisă în memoriul invocat constituie o parte a acestei populații și ei sunt membri constitutivi ai acestei suveranități? Noi credem că nu sunt și nu sunt incluși și nu au fost incluși în cuvântul "cetățean" din Constituție și, prin urmare, nu

pot pretinde niciunul dintre drepturile și privilegiile acestora, care acest instrument promovează și garantează pentru cetățenii Statelor Unite. Dimpotrivă, ei erau considerați la acea vreme o clasă de ființe subordonate și inferioare, oprite de rasa dominantă și, emancipați sau nu, rămâneau totuși supuși autorității acesteia și nu aveau drepturi sau privilegii cu excepția celor care dețineau puterea și a celor pe care guvernul le-ar fi putut acorda. ... În opinia instanței, legislația și istoria vremii, precum și limbajul folosit în Declarația de Independență, arată că nici clasa de persoane importate ca sclavi, nici descendenții lor, eliberați sau nu, nu au fost recunoscuți atunci ca făcând parte din popor și nici nu s-a intenționat ca aceștia să fie incluși în termenii generali folosiți în acest instrument memorabil. ... Cu mai bine de un secol înainte, ei fuseseră considerați ființe de ordin subordonat, complet nepotrivite să aparțină rasei albe, atât în relațiile sociale, cât și politice, și atât de subordonați încât nu aveau niciun drept asupra albilor cu care erau asociați, iar negrii erau reduși în mod just și legal la sclavie pentru propriul lor beneficiu. ... Această opinie era la acea vreme irevocabilă și universală în secțiunea civilizată a rasei albe. Era considerată o maximă în morală, precum și în politică, pe care nimeni nu se gândea să o contrazică. Și oamenii din toate gradele și posturile societății, în mod zilnic și obișnuit, chiar și în activitățile lor private, precum și în afacerile publice, au tratat corectitudinea acestei decizii fără îndoială, în orice moment. ... Există două clauze în constituție care se referă în mod direct și specific la rasa negridă ca la o clasă

separată de oameni și care indică în mod clar că aceștia nu sunt

considerați ca făcând parte din popor sau cetățeni de către conducerea statului. „ ... dreptul de a importa sclavi până în anul 1808 ... iar statele promit de comun acord să protejeze drepturile și proprietatea stăpânilor, prin predarea oricărui sclav care a scăpat de la acest serviciu ... dreptul la proprietate al unui sclav este confirmat în mod clar și explicit în Constituție. ... Tribunalul Districtual al Statelor Unite nu are autoritate de arbitraj în acest caz și nu ar putea pronunța o hotărâre în această privință ... în consecință, anularea hotărârii pronunțate în favoarea pârâtului și pronunțarea unei ordonanțe de respingere a acțiunii din lipsă de competență.”

Președintele Curții Supreme de Justiție a plătit scump pentru această decizie. Numele său a fost șters din aproape toată istoria publică a acestei națiuni. A fost plasat în mod repetat în arest la domiciliu de către președintele Lincoln în timpul războiului civil și După război, cele două fiice mai mari ale sale respinse ca potențiale mirese și au luptat pentru o existență îndoielnică, ca angajați guvernamentali la nivelul de jos al scalei salariale, mereu în pragul sărăciei.

După decizia **Dred Scott**, evenimentele au degenerat rapid într-o confruntare militară reală, de **Cavalerii Cercului de Aur**, care le-au luat locul în toate statele sudice. John Brown a atacat apoi Harpers Ferry, un eveniment menit să declanșeze o rebeliune a sclavilor în tot sudul. Revolta populară așteptată nu s-a concretizat, iar Brown a fost capturat și spânzurat. Până în acea zi, el a rămas un martir în cercurile cabaliste din Noua Anglie,

fundamentaliste. Liderul lor ideologic, Ralph Waldo Emerson, a scris: „*El face ca spânzurătoarea să fie la fel de glorioasă ca și crucea.*” Emerson l-a proclamat mai târziu pe John Brown drept "un nou sfânt în calendar”.

Pentru a provoca atacul asupra Fortului Sumter, Lincoln a trimis întăriri numeroase la fort. Chiar și secretarul său de război, Seward, s-a opus acestei mișcări, propunând în schimb ca Fortul Sumter să fie predat pașnic statului Carolina de Sud. Lincoln însuși era îngrijorat de apropiata baie de sânge, dar nu a vrut să audă despre un compromis. Se știa că suferea de nebunie ereditară, care nu provenea din familia Lincoln, deoarece nu erau strămoșii săi. Mama sa, Nancy Hanks, fără adăpost, a fost primită ca un act de bunătate de către familia Enloe. Ea a fost dată afară de doamna Enloe după ce a rămas însărcinată cu Abraham Enloe. Mündel H. Lane, colegul de avocatură al lui Lincoln, a scris ulterior o biografie a lui Lincoln și a anunțat că Lincoln are o descendență neautorizată și a făcut referire la tatăl său adevărat, Abraham Enloe.

„Yorkville Enquirer” a menționat pe 8 aprilie 1863 că mama lui Lincoln, Nancy Hanks, „era o femeie simplă, de o poziție socială joasă [Canaan înseamnă «jos»]... se crede, în general, că are între 1/8 și 1/16 sânge de negru în vene și care a fost întotdeauna asociată cu negrii pe bază de egalitate”. „Atlanta Intelligencer” a menționat în 1863 despre vicepreședintele său, Hannibal Hamlin, numit după Hannibal, liderul istoric al puterilor canaanite din Cartagina, că Hamlin a fost identificat de senatorul de stat Onorabilul John Burham din comitatul Hancock, Maine, care locuia în acea zonă și îi cunoștea pe

strămoșii lui Hamlin. Senatorul a relatat că străbunicul lui Hamlin a fost un mulat care s-a căsătorit cu o femeie canadiană. Bunicul său a comandat o companie compusă din mulatri, negri și nativi americani sub comanda generalilor Sullivan și Green în timpul Războiului de Independență.

Acest căpitan Hamlin a fost înregistrat ca delapidând fonduri destinate plății trupelor sale. De asemenea, se presupune că a furat vin și alte provizii. Tatăl lui Hannibal Hamlin locuia în Paris, Maine, și avea un frate pe nume Africa. Când s-a născut Hannibal Hamlin, unul dintre unchii săi a examinat pătuțul și a exclamat: „Pentru numele lui Dumnezeu, cât timp va mai rămâne acest sânge negru blestemat în familia noastră?”

În Louisiana, John Slidell, care era de asemenea new-yorkez, a fost liderul partidului secesionist al statului. Adjunctul său a fost Judah P. Benjamin. Slidell a fost protejatul masonic al Marelui Maestru Edward Livingston, tot din New York, un membru-cheie al aparatului de trădare al lui Aaron Burr. Benjamin, originar din Indiile de Vest [Caraibe], era supus britanic. El a fost angajat de Slidell ca asistent judiciar. Ulterior, a devenit secretar de stat în guvernul confederat. După Războiul Civil, i s-a interzis să părăsească Statele Unite în mod liber, iar în ultimii ani a trăit în lux magnific ca unul dintre cei mai bine plătiți consilieri ai Reginei din Londra, în timp ce fostul său superior, Jefferson Davis, lăncezea într-o închisoare federală, legat cu lanțuri grele.

În Texas, conspiratorii secesionisti au fost blocați o vreme de Sam Houston, un virginian care a fost fondatorul statului Texas. Houston a decretat că

eforturile secesioniste erau ilegale. Conspiratorii au reușit să-l înlăture pe guvernatorul Houston din funcție printr-o alegere „de grup”, similară tacticilor folosite de Cromwell pentru a-l pune sub acuzare pe regele Carol I în Anglia. Conspiratorii au susținut apoi că delegații lor secesionisti au primit 40.000 de voturi, comparativ cu doar 10.000 pentru susținătorii lui Houston. Acest lucru a fost ulterior citat ca un ajutor „cetățenesc” la „insurecție”, așa cum a ajuns să fie numită mai târziu acțiunea din statele din sud. Confederația a fost fondată oficial în Montgomery, Alabama, sub președinția comandantului-șef al Ritului Scoțian, Howell Cobb. Acesta a fost susținut cu abilitate de susținătorii Lojei Mamă a Ritului Scoțian din Charleston și de reprezentanții altor grupuri masonice.

Drept urmare, poporul american a fost manipulat într-un război civil pe care nu și-l imaginase și nici nu și-l dorise. Ei au fost manipulați de conspiratorii masoni canaanii care lucrau împreună în statele nordice și sudice. Baia de sânge rezultată se dovedește a fi cel mai mare dezastru suferit vreodată de poporul din Șem. Marea civilizație care construisese țara de-a lungul a două sute de ani era acum distrusă. „La o parte cu vântul”. Constituția pe care o redactaseră pentru a-și proteja existența ca popor al lui Șem a fost abandonată, înlocuită cu „articole suplimentare” care le reduceau statutul la cel de iobagi, oferindu-le în același timp canaanienilor putere absolută de a-și instaura dictatura tiranică.

Cu toate acestea, preconizata divizare a Statelor Unite în două țări mici și slabe, fiecare ușor de controlat de către cartierul general european al Rothschild, a eșuat.

La un moment dat, masivele forțe franceze și spaniole din Mexic păreau să devină condamnarea iminentă a viitorului Statelor Unite și dezbinarea la care au sperat Rothschild. Cu toate acestea, țarul Rusiei, un mare conducător al poporului șemit, a aflat de acest plan. El a trimis imediat două dintre flotele sale în Statele Unite, dintre care una a debarcat în San Francisco, care a fost comandată de amiralul Lesowski, și al doilea escadron, care a acostat în portul New York, a fost comandat de amiralul A. A. Popoff. Este inutil să spunem că aceste nume nu sunt predate studenților de istorie americană.

În ciuda tuturor acestor lucruri, prezența flotei rusești a contribuit la păstrarea Uniunii. James de Rothschild a rămas în Mexic fără imperiul pe care îl aștepta, în timp ce Lionel a fost forțat să renunțe la controlul său asupra statelor nordice. Datorită acestor servicii bune aduse păstrării Uniunii, țarul a fost ulterior asasinat de agenți Rothschild, iar Rusia a fost condamnată să fie predată violenței revoluționarilor demonici canaaniți.

Războiul Civil a devastat statele sudice, în timp ce statele nordice au rămas neatinse. Civilizația poporului din Șem se prăbușea. Hoarde de mercenari germani au traversat în mod repetat sudul, la fel ca în timpul Războiului de Independență. Doamnele din Sud au relatat că locuințele lor au fost incendiate de mercenari ai Uniunii care vorbeau doar o engleză denaturată. Dar aceste orori au fost doar un prevestitor a ceea ce urma să se întâmple. Înfrângerea statelor sudice subfinanțate și slab pregătite a fost clară încă de la început, când au fost invadate de superioritatea numerică și financiară a

Nordului. Înfrângerea lor a fost urmată de o brutalitate de neegalat față de populația învinsă. Generațiile următoare ale familiilor din sud au suferit de boli genetice direct atribuibile foametei impuse de cuceritorii lor. Boli necunoscute anterior, precum scorbutul, rahitismul, bolile gingivale și altele, au dat naștere descrierii populației din sud, care se afla încă în întregime sub controlul New York-ului și era controlată de industria media, film și televiziune, drept „Joazii de pe strada Tobacco”. În orice caz, nu s-a vehiculat niciodată nicio explicație pentru starea lor jalnică.

Cartea Mondială din 1949, intitulată „Reconstrucție”, afirmă: „Acest plan a fost fără egal în istorie prin generozitatea sa față de inamicul învins”. Acest lucru este tipic pentru prejudecățile anti-sudiste ale industriei media. Niciun scriitor sudist nu putea publica despre New York fără să-și prezinte camarazii sudiști drept afemeiați alcoolici și homosexuali.

De fapt, această "generozitate" a constatat în ocupație militară timp de mai mulți ani după război, impozitarea devastatoare, foametea sistematică și tribunalele militare brutale, în care părea imposibil ca poporul din sud să obțină dreptate (*același sistem este în mare parte în vigoare și în prezent*).

În primul său discurs inaugural, Lincoln a declarat clar: „Nu am nicio intenție, directă sau indirectă, să mă amestec în organizarea sclaviei în statele în care aceasta există. În opinia mea, nu am niciun drept legal să fac acest lucru și nu am niciun interes de a face acest lucru”.

În ciuda acestei promisiuni, Lincoln a emis Proclamația de emancipare la 1 ianuarie 1863. De fapt,

acesta a fost scris în avans, la 22 septembrie 1862. Lincoln pregătise primul proiect mai devreme, în iulie 1862. Lincoln și-a legitimat acțiunea din cauza "*necesității militare*" și, prin urmare, ca fiind justificată de Constituție. Această acuzație nu a fost niciodată supusă unei examinări judiciare. În aceeași zi în care Lincoln a emis declarația sa, în Illinois, un focar de reacționari sudici, a fost emisă o condamnare formală a acestei declarații: *„Se hotărăște că Proclamația de emancipare a președintelui Statelor Unite este iresponsabilă atât din punct de vedere militar, cât și din punct de vedere al dreptului civil; o uzurpare gigantică, o transformare instantanee a războiului, presupus început de Administrație în apărarea autorității sale constituționale, într-o cruciadă pentru emanciparea imediată și violentă a trei milioane de sclavi negri... Declarația solicită o insurecție subordonată ca element al acestei cruciade - un mijloc de război a cărui inumanitate și diabolism sunt fără precedent în războiul civil, pe care îl denunțăm și pe care lumea civilă îl denunță ca o rușine de neșters pentru poporul american.”*

Cuvântul cheie din rezoluția statului Illinois a fost *„diabolism”*. Poate că cineva din legislativ a înțeles că acesta era triumful voinței Canaanului, o celebrare a conceptelor demonice ale canaaniților. Este ceva ce au celebrat dintotdeauna.

Forțele masonice canaanite din întreaga lume au consfințit Proclamația de Emancipare ca o mare victorie pentru programul lor de revoluție mondială. Garibaldi, cel mai proeminent lider masonic și revoluționar al vremii, a semnat o declarație din Italia către Lincoln cu cuvintele *„Fericit ești tu, fiu al lui Ham mântuit”*. Nu se știe

dacă Garibaldi știa de strămoșii lui Lincoln. Cu siguranță l-a consfințit ca un camarad revoluționar. Un eveniment puțin cunoscut din Războiul Civil a fost oferta lui Lincoln către Garibaldi de a comanda postul de șef al Armatei Statelor Unite în 1861. Garibaldi a luat în considerare serios ideea, dar a fost forțat să refuze din cauza altor angajamente.

Scriitorii europeni în general au fost șocați de excesele comise de trupele Uniunii și de administrația Lincoln în timpul războiului. Marele scriitor francez, Alfred de Vigny, i-a scris unei doamne din Sud pe 10 septembrie 1862: *„Asemenea acte odioase de cruzime comise de armatele nordice în New Orleans amintesc de invaziile barbare, de hunii lui Attila sau, chiar mai rău, de vandali. Înțeleg bine ura ta față de acești oameni depravați și cruzi care îți îneacă țara iubită în sânge... Un stat înțelept nu este acela care recurge la violență, la crimă și foc, pentru a găsi o soluție la problemele complexe ale dreptului constituțional. Este o chestiune care ar putea fi rezolvată în dezbaterile publice.”*

O dezbatere publică era exact ceea ce conspiratorii masoni canaaniti nu își doreau. O orchestrau de fiecare dată când apărea, asigurându-se că era evitată. The Times comenta pe 21 octombrie 1862: *„Trebuie oare numele lui Lincoln clasificat într-un catalog de monștri, asasini în masă și măcelări ai omenirii? ... „Când sângele va începe să curgă și va veni cu țipete răsunătoare din întuneric, domnul Lincoln va aștepta până când flăcările arzătoare îi vor spune că totul s-a împlinit, apoi își va freca mâinile și va crede că răzbunarea este dulce.”* The Times nu știa, dar întreaga carieră politică a lui Lincoln a fost dedicată răzbunării canaanite împotriva poporului cu pielea deschisă la

culoare din Șem, pe care îi considerase întotdeauna dușmanii săi din cauza culorii pielii lor. Războiul Civil a fost doar cea mai recentă campanie dintr-o bătălie purtată în secret în ultimii trei mii de ani. După asasinarea lui Lincoln, republicanii radicali din Congres s-au îndepărtat și mai mult de măsurile draconice împotriva Sudului învins. Sudiștii încălcaseră principiile fundamentale ale francmasonilor canaaniți, adică ale despotismului oriental. Orice refuz de a se supune ordinelor guvernului central dictatorial trebuia urmat automat de cea mai severă pedeapsă. Chiar dacă Constituția Statelor Unite a fost scrisă de poporul Șem, sau că acestora li s-au garantat drepturile de stat; este ne semnificativ faptul că autoritatea guvernului federal a fost limitată legal pentru districtul Columbia prin lege; Este irelevant faptul că nicio autoritate federală nu poate invada vreun stat fără consimțământul explicit al puterii statale competente. Toate acestea au fost încălcate sistematic și acum cei care au fost răniți sufereau pedepse și mai mari.

Hoarde de speculanți au urmat trupele federale în statele sudice, ca niște simpatizanți lacomi. Instanțele judecătorești federale și ospiciile federale de nebuni au fost acum stabilite pentru prima dată în state pentru încălcări grave ale interdicțiilor constituționale împotriva acestora. A urmat apoi o serie de măsuri "legale", salutate de revoluționarul Mazzini, cunoscut drept "profetul" în organizațiile masonice din întreaga lume. Mazzini i-a entuziasmat pe cuceritorii din nord: *"Ați făcut mai mult pentru noi în cinci ani decât ar fi putut face frații voștri europeni în cincizeci de ani de predare, predică și scriere!"* Aceste măsuri au repudiat, în mod efectiv, Constituția. O

„Lege a Drepturilor Civile” redactată în grabă a fost adoptată în grabă de Congres. Președintele Andrew Johnson a votat imediat împotriva acesteia, menționând că dreptul cetățenilor de a negocia era suspendat în diferite state și că *„tendința proiectului de lege este de a reînvia spiritul de rebeliune”*.

Într-adevăr, multe dintre măsurile adoptate de republicanii radicali au fost intenționate să-i provoace pe sudiști la o rezistență deschisă, astfel încât să poată fi apoi zdrobiți de superioritatea covârșitoare a forțelor militare staționate în acele state. Legea Drepturilor Civile a anulat veto-ul lui Johnson, la fel ca și alte măsuri similare.

Trupele federale erau acum instruite să organizeze "adunări" în statele din sud, care erau similare adunărilor numite astfel de fondatorii Revoluției Franceze. Trei lucruri au fost definite pentru aceste întâlniri: (1) abrogarea ordonanței de secesiune; (2) anularea tuturor datoriilor Confederației; și (3) Declarația privind abolirea sclaviei. Enciclopedia Colliers scrie, că aceste adunări constituționale din statele sudice au fost alcătuite din (1) Ticăloși (renegați din sud); (2) speculanți; și (3) Negrii. Cartea Mondială îi enumeră într-o ordine ușor diferită, ca negri, speculanți și ticăloși. Aceste adunări au instaurat guverne republicane radicale în statele din sud, care nu erau altceva decât guverne de ocupație create prin forță militară.

Între 1868 și 1870, statele sudice au fost reprezentate în mod repetat în Congres, dar numai cu delegați din aceste trei grupuri. Collier notează că, după ce Grant a fost ales președinte în 1868: *"Era important să obținem republicani radicali în statele din sud, deoarece aceste*

organizații corupte susțineau voturile pentru Partidul Republican. Acesta a fost motivul principal pentru care Congresul a adoptat cel de-al 15-lea amendament, iar ratificarea acesteia a creat o condiție pentru readmiterea Uniunii Virginiei, Mississippi, Texasului și Georgiei. Guvernele de reconstrucție din sud nu puteau fi menținute decât prin forță." În consecință, Collier face o declarație definitivă cu privire la cel de-al cincisprezecelea amendament la Constituție, afirmând că acesta nu a putut fi adoptat decât prin șantajul statelor din sud și că a fost doar o manevră politică a Partidului Republican pentru a-și menține puterea politică. Motivul pentru care aceste guverne statale brutale și străine ale francmasonilor canaaniți nu puteau fi menținute decât prin forță, a fost din cauza urii și brutalității lor neclintite față de poporul din Șem. Tribunalele militare și federale, ale căror decizii judiciare pot fi aplicate doar prin legea marțială, nu puteau fi binevenite de niciun popor. Ocupația militară a Sudului era similară cu ocupația militară actuală a Germaniei de Est, Cehoslovaciei și altor națiuni europene de către armatele sovietice. O ideologie străină era impusă unui popor învins prin forța brută. Al Treisprezecelea Amendament la Constituția Statelor Unite a fost adoptat prin legea marțială în 1865. Al Paisprezecelea Amendament a fost adoptat prin legea marțială în 1868. Al Cincisprezecelea Amendament a fost adoptat prin legea marțială în 1870. Ocupația militară a statelor din Sud nu s-a încheiat decât în 1877, la doisprezece ani după sfârșitul Războiului Civil. În acești ani, ocupația a fost menținută doar ca măsură punitivă,

în speranța că ultimii supraviețuitori albi ai Războiului Civil vor muri de foame.

Astfel, ne dăm seama că al treisprezecelea amendament, promulgat în 1865 în timpul ocupației militare, a abolit sclavia. Al paisprezecelea amendament, care a schimbat statutul cetățeniei în Statele Unite, a fost adoptat în 1868, în timpul ocupației militare, iar al cincisprezecelea amendament, care stabilea procedurile de votare, a fost adoptat în 1870, în timpul ocupației militare. Aceste schimbări erau similare cu instrucțiunile emise astăzi de comandanții sovietici din Germania de Est și Cehoslovacia. În 1868, când a fost ratificat al paisprezecelea amendament la Constituție, Marea Britanie încă trimitea nave pline cu prizonieri politici pe râul Swan din Australia, ca sclavi. Mulți dintre aceștia erau "*politicieni irlandezi*", care au fost deportați pentru a înăbuși rezistența publică față de ocupația britanică a Irlandei.

Legea drepturilor civile din 9 aprilie 1866 prevedea: "*Se decretează că toate persoanele născute în Statele Unite și nesupuse niciunei puteri străine, cu excepția indienilor neimpozabili, sunt declarate prin prezenta cetățeni ai Statelor Unite*". Această lege anulează art. 1 Sec. 2 Cl. 3 din Constituție, care definește "persoanele libere"; totuși, legea privind drepturile civile continuă să excludă de la cetățenie "*indienii neimpozitați*". Această lege îi exclude, de asemenea, pe toți membrii Ordinului Masonic de la cetățenie deoarece sunt supuși unei puteri străine.

A Doua Lege a Reconstrucției, din 19 iulie 1867, a extins și mai mult puterile comandanților militari sudici. Aceasta stipula că niciun ofițer militar din niciun district

nu va fi supus niciunui funcționar civil. Prin transferul acestei puteri către ofițerii comandanți, a Treia Lege a Reconstrucției a confirmat că statele sudice se aflau sub legea marțială absolută, un punct important care avea să fie ridicat într-o contestație constituțională care examina validitatea celui de-al Treisprezecelea, celui de-al Paisprezecelea și celui de-al Cincisprezecelea Amendament. Există și un aspect juridic al acestei acțiuni; dacă aceste amendamente au fost sau sunt ilegale, adoptate sub legea marțială, atunci toate amendamentele ulterioare la Constituție sunt la fel de invalide, deoarece nu numai că au fost numerotate greșit, dar trebuie considerate adoptate în conformitate cu prevederile acestor trei amendamente, care au modificat calificările pentru cetățenie și dreptul de vot!

A patra Lege a Reconstrucției a impus restricții de vot și mai mari asupra statelor ocupate militar. Deoarece acesta s-a opus celor patru Legi ale Reconstrucției, care erau în mod flagrant neconstituționale, republicanii radicali au încercat să-l pună sub acuzare pe președintele Johnson și să-l înlăture din funcție. Aceasta este o tactică preferată a celor care câștigau în alegeri, așa cum au descoperit ulterior președinții Nixon și Reagan. Moțiunea de înlăturare a lui Johnson a fost pierdută la un singur vot. Republicanii radicali adoptaseră cele patru Legi ale Reconstrucției doar pentru că luaseră anterior o măsură de precauție în iulie 1866 pentru a reduce numărul judecătorilor instanțelor federale de la zece la șapte, de teamă că președintele Johnson ar putea numi judecători care să-i susțină punctul de vedere asupra Legilor Reconstrucției - la fel precum „*legea țării*”.

În aprilie 1869, după ce Grant a fost ales președinte, Congresul a mărit din nou numărul judecătorilor, la nouă, număr care este valabil și în prezent. Ulterior, Congresul i-a condamnat pe președinți pentru încercările lor de a "*comprima*" instanța federală, un privilegiu care părea să le fie rezervat. Grant a numit judecători care au decis în unanimitate să susțină legile neconstituționale ale Reconstrucției. În calitate de președinte al Curții Federale, Salmon P. Chase, bancherul new-yorkez, a rezistat tuturor contestațiilor aduse legilor de reconstrucție de către statele sudiste captive, declarând că aceste legi sunt într-adevăr "constituționale". Între 1830 și 1860, a fost onorat în Ohio pentru activitatea sa în sprijinul sclavilor refugiați. El a fost numit "*avocatul general al sclavilor evadați*". Ulterior, el a fondat Chase Bank, care a fuzionat cu Aaron Burr's Manhattan Company pentru a forma Chase Manhattan Bank.

Republicanii radicali din Congres erau conduși de înfocatul Thaddeus Stevens, un avocat din Pennsylvania care, prin investiții imobiliare perspicace, a devenit cel mai mare contribuabil al orașului Gettysburg. Era un infirm grotesc, cu picioare strâmbe, a fost descris de contemporanii săi ca fiind "*ca o vulpe, cu o voce goală și o îmbufnare permanentă*". Era chel din cauza mai multor boli și purta o perucă de culoare castanie. Timp de mulți ani, singura sa însoțitoare a fost iubita sa mulatră, Lydia Smith. El a murit în patul acesteia.

Ocupația militară a fost principala forță care a susținut jefuirea speculanților în statele sudice. Aceștia au năvălit pentru a acumula averi vaste din proprietățile confiscate de la sudiștii săraci care nu au putut plăti

creșterile devastatoare autorizate de Legislatura-Escrocilor. În timpul Reconstrucției, șase milioane de acri în Mississippi au fost vândute pentru a plăti impozite. Guvernul escroc a cheltuit mult, acumulând datorii naționale enorme de la bănci. În timpul Reconstrucției, datoria națională a Louisianei a crescut de la paisprezece la patruzeci și opt de milioane de dolari, în Carolina de Sud de la șapte milioane la douăzeci și nouă de milioane, iar în Florida de la doar 524.000 de dolari la cinci milioane de dolari.

„Fairfield Herald” din California de Sud a publicat un editorial pe 20 noiembrie 1872 intitulat, *„Reconstrucția ... o politică născută din iad, care a călcat în picioare cel mai bun și mai nobil stat, minunatul nostru stat, sub copitele profane ale sălbaticilor africani și ale bandiților legați umăr la umăr – politica care a abandonat milioane de oameni născuți în libertate, frați și surori cu suflet mare, compatrioți și compatrioate, din Washington, Rutledge, Marion și Lee, să domnească peste barbarii care vorbesc fără sens, mănâncă păduchi și se închină la diavoli din junglele Dahomey [Regatul, acum Benin] și perpetuați de pirații din Cape Cod, Memphremagog, Hell [Hell, Michigan] și Boston.”* Este remarcabil faptul că un editor din sud știa ceva despre adorarea diavolilor de către canaaniți. În mod uimitor, acest articol a fost scris în timpul ocupației militare sau, mai degrabă, la sfârșitul acesteia. Descendenții speculanților dețin acum întreaga presă din Sud, iar un astfel de articol nu mai putea fi citit nicăieri în Sud.

Ocuparea militară a sudului a fost consolidată și mai mult, când președintele Grant a adoptat bine numită,

legea violenței, din 1870. Această lege a suspendat Habeas Corpus și a plasat puterea absolută în mâinile ocupanților militari ai statelor din sud. Legea sa de abilitare din 1871 a plasat alegerile pentru Congres în Sud sub control federal, o practică reînviată în anii 1960 și 1970, când agențiile federale au invadat din nou statele din Sud pentru a organiza alegeri sub supravegherea lor. Acesta a fost patronajul, în cadrul căreia Constituția Statelor Unite a fost rescrisă și anulată. În 1877, la doisprezece ani după sfârșitul Războiului Civil, la doisprezece ani după ratificarea celui de-al Treisprezecelea Amendament, la nouă ani după ratificarea celui de-al Paisprezecelea Amendament și la șapte ani după ratificarea celui de-al Cincisprezecelea Amendament, președintele Hayes a retras trupele federale din statele sudice.

Jaful infractorilor din sudul învins s-a caracterizat prin cariera lui Franklin Israel Moses Jr. în Carolina de Sud. Tatăl său a fost numit în funcția de președinte al Curții Supreme din Carolina de Sud în timpul perioadei de reconstrucție, a ocupat această funcție din 1868 până în 1877. Este semnificativ faptul că și-a încheiat mandatul atunci când trupele federale au fost retrase. În 1866, Moses Jr. a început să publice un ziar, Sumter News, care susținea cu entuziasm toate cele patru legi ale reconstrucției. A fost ales președinte al Camerei Reprezentanților de către "*Liga Credincioșilor*", un grup de hoți. Timp de mai bine de un deceniu, a cheltuit milioane de dolari pe un stil de viață extravagant, bani pe care i-a acumulat acceptând mită în acest oficiu și prin introducerea de fișe de plată guvernamentale false

pentru sute de angajați guvernamentali inexistenți. De asemenea, a făcut comerț extensiv cu contracte guvernamentale frauduloase. A cumpărat o vilă pentru 40.000 de dolari (echivalentul a 10 milioane de dolari astăzi) și a fost admirat ca fiind cel mai mare risipitor din Carolina de Sud. Odată cu retragerea trupelor federale, care protejau cu zel „drepturile” unor astfel de ticăloși, activitățile sale criminale au intrat în vizor. În 1878, a fugit în Massachusetts pentru a scăpa de urmărire penală, unde a murit în cele din urmă în 1906. De-a lungul restului vieții sale, a fost cunoscut ca dependent de droguri și escroc. Saga lui Moise este impregnată de aroma care însoțea fiecare act al infractorilor și fraudatorilor din Sud.

„*Era tragică*” de Claude Bowers este una dintre numeroasele cărți care documentează excesele perioadei Reconstrucției. Bowers scrie la pagina 29: “... *Sheridan își învârtea sabia în Louisiana, bâlbâia epitete în încercarea de a-i proteja pe radicali, ceea ce el însuși era, de distrugerea pe care ei o meritau ...*”. Bowers descrie Reconstrucția ca fiind „*cromwelliană*”, o descriere potrivită. Revoluția din Sud a fost în esență o interpretare cromwelliană a ordinilor masonice canaanite. Batjocorirea votului și chiar a statului de drept în timpul Reconstrucției a fost expusă în mod remarcabil de Bowers când a scris despre episodul Durrell.

Un grup conservator îl alesese pe John McEnery ca guvernator. Dar un consiliu electoral ilegal a ignorat alegerea sa și i-a dat funcția de guvernator adversarului său, John W. P. Kellog, fără a număra voturile, chiar dacă un consiliu electoral legal certificase deja alegerea lui

McEnery. Bowers scrie: „Bețivul judecător federal Durell, cu degetele tremurând din cauza alcoolismului, își scrisese la miezul nopții ordinul de restricție împotriva consiliului electoral legal și l-a instruit pe șeriful Packard, administratorul republican, să pună stăpânire pe clădirea statului. ... În dimineața următoare, judecătorul aflat în stare de ebrietate a declarat consiliul legitim ilegal și i-a împiedicat să numere rezultatele alegerilor." Bowers a remarcat: "îndrăzneala acestei infracțiuni a zguduit națiunea". Numindu-l pe Durell "tiran bețiv", astfel Bowers a consemnat protestul de masă împotriva acțiunilor sale malefice. Chiar și astăzi, numele Durell este disprețuit în statul Louisiana ca un sinonim al tiraniei judiciare federale. Durell era tipic pentru despoții orientali în stare de ebrietate care operează sub protecția trupelor federale, așa cum se întâmplă și astăzi, care folosesc Constituția Statelor Unite drept hârtie igienică, în timp ce ei zdrobesc poporul din Șem, sub călcâiele ordinelor lor masonice judiciare de tiranie canaanită. Ei Durells, care a făcut din instanțele federale cele mai detestate instituții din viața americană de astăzi, în 1987, la fel cum Durell îi făcuse să-le disprețuiască în 1872.

Din cauza jafului unor ticăloși precum Durell și Moses, sudiștii învinși au pierdut peste 500 de milioane de dolari în timpul Războiului Civil, rezultatul achiziției lor patriotice de Obligațiuni-Confederate, care au fost respinse în proporție de sută la sută de guvernul ticălos. Le-au rămas doar cotele de pământ. Aproape jumătate din depozitele lor estimate erau sclavi, care dispăruseră acum. Cea mai mare parte a terenurilor lor a fost confiscată, din cauza impozitelor enorme impuse de

autorități trupelor federale. Din întreaga populație de zece milioane, cinci milioane și jumătate au suferit pierderi, aproximativ cincizeci la sută. Un sfert din populația masculină era moartă sau incapabilă de muncă în 1865. Ar putea părea chiar imposibil pentru poporul din Șem, după aceste pierderi, au reușit să continue, chiar dacă cei doisprezece ani de reconstrucție nemiloasă au fost concepuți astfel încât niciunul dintre ei să nu supraviețuiască.

Este un fapt de drept că legislația introdusă în perioadele de lege marțială este valabilă doar în perioadele în care legea marțială a fost declarată și este în vigoare. În mod uimitor, cele treisprezece, paisprezece și cincisprezece amendamente la Constituție nu au fost niciodată contestate pe baza acestei premise fundamentale de drept.

Al Treisprezecelea Amendament a abolit sclavia, chiar dacă președintele Johnson a informat Congresul că nu avea nicio putere de a acționa în această privință. Johnson a îndemnat statele din Sud să respingă al Paisprezecelea Amendament. El a respins cele patru Legi ale Reconstrucției, demonstrând că ramura executivă a guvernului a contracarat neclintit excesele republicanilor radicali din Congres.

Oxford Companion a afirmat cu privire la subiectul dreptului: *"În Evul Mediu, legea marțială însemna administrarea justiției de către tribunalul jandarmului și mareșalului – înseamnă dreptul aplicabil astăzi, în virtutea beneficiului prerogativei regale, teritoriilor străine ocupate la acea dată de forțele Coroanei"*.

Prin urmare, trupele federale care ocupau statele din Sud exercitau o prerogativă regală care nu avea nicio legătură cu Constituția Statelor Unite - de unde și veto-ul președintelui Johnson asupra Legilor de Reconstrucție. Nicio lege marțială nu a fost declarată în Marea Britanie din secolul al XVII-lea. *„Legea marțială poate fi declarată, în cazuri excepționale, într-o țară de către țara însăși, acționând în numele guvernării regulate și administrării justiției, atunci când există o stare de război, rebeliune, invazie sau altă tulburare considerabilă. În acest caz, jurisdicția este administrată de tribunalele de război și de tribunalele de drept militar.”*

Nu pot exista două guverne cu autoritate pe același teritoriu. Când guvernul militar a fost instituit prin legile de reconstrucție între 1865 și 1877 în statele din sud, niciun alt guvern nu ar fi putut avea suveranitate în acest stat. Prin urmare, nicio legislație nu putea fi adoptată sub umbrela legii marțiale. În consecință, la încheierea legii marțiale, toată legislația adoptată în timpul acesteia a fost abrogată. Black's Law Dictionary spune despre legea marțială: *„guvernarea militară exercită controlul asupra cetățenilor sau asupra guvernului civil din țară. Ochikubo v. Bonesteel, D.C.Cai 60 F sup. 916, 928, 929, 930.”*

[Dicționarul Webster](#) spune despre legea marțială: *„De la Marte, zeul roman al războiului. Legea aplicată tuturor persoanelor și bunurilor aflate pe teritoriul ocupat de către autoritățile militare.”* Dicționarul englez Oxford scrie despre legea marțială: *“1548 Hall Chron. Hen. IV 7b. El ... a făcut ca diverși bărbați apți să se adreseze diverșilor bătrâni, pe chestiuni temporare, cum ar fi legea obișnuită a curții marțiale.”* OED mai precizează despre legea marțială:

"Acest tip de guvernare militară a unei țări sau a unui teritoriu în care dreptul civil este exclus, iar autoritățile militare sunt autorizate să rețină toți suspectii la discreția lor și să pedepsească infractorii fără proces formal." 1537 Hen VIII. Let, Dk Norfk St Papr ii 537, „ ... *Instanțele justiției noastre trebuie să facă loc decretelor și stărilor de război, plăcerea noastră este să ni se permită să creăm astfel de instanțe criminale teribile, o serie întreagă de populații slabe din fiecare oraș, sat și cătun, care au încălcat această rebeliune și care poate fi un spectacol înfricoșător pentru toți ceilalți, care se practică în toate cazurile similare.*" OED îl citează pe Wellington cu privire la legea marțială în Hansard 1851: *„Legea marțială era mai mult sau mai puțin voința generalului care comanda armata. În realitate, legea marțială înseamnă, niciun drept."*

Prin urmare, aceste trei amendamente constituționale au fost ratificate în timp ce cele zece state din Sud se aflau sub legea marțială și „*nu aveau niciun drept*”.

Legile de abilitare, cele patru legi de reconstrucție și Legea drepturilor civile au fost toate adoptate de Congres, în timp ce statelor sudice nu li s-a permis să organizeze alegeri libere iar toți alegătorii se aflau sub supravegherea trupelor federale. Nici măcar Rusia sovietică nu a pus în scenă o astfel de batjocură a procedurilor electorale!

Chiar și în 1987, Congresul a continuat să modifice reglementările privind cetățenia. Washington Post a relatat pe 17 martie 1987 că Congresul vindea acum cetățenia pentru 185 de dolari de persoană, cu o ofertă specială de 420 de dolari pentru familii întregi! Se

așteaptă ca aproximativ două milioane de cetățeni străini să achiziționeze aceste oferte speciale de cetățenie. Singura condiție este să fie infractori, adică să trăiască în Statele Unite, încălcând în mod deschis legislația americană. Este una dintre cele mai mari amenințări la adresa poporului din Șem de când președintele Carter l-a convins pe Castro, multe mii de homosexuali cubanezi și Marielito's demențiali criminali să fie importați în Statele Unite. Valul de infracțiuni care a urmat la nivel național a terorizat orașele noastre. Înțelegerea Carter-Castro a încălcat în mod deschis toate procedurile noastre legale de imigrare.

Există două concluzii inevitabile care pot fi trase din aceste înregistrări - în primul rând, că al treisprezecelea, al paisprezecelea și al cincisprezecelea amendament la Constituție, care au modificat drastic condițiile pentru cetățenie în Statele Unite, dreptul de vot și alte aspecte fundamentale, au fost ratificate în timp ce statele din Sud se aflau sub legea marțială, iar guvernul legitim era suspendat de puterea militară - și în al doilea rând, că această legislație a fost adoptată în perioada de încetare a legii marțiale sau, mai degrabă, a fost abrogată automat odată cu ridicarea legii marțiale și retragerea trupelor federale.

Prin urmare, amendamentele la Constituție nu au avut statut legal din 1877, când președintele Hayes a retras trupele federale din statele din Sud. Aceste amendamente sunt și au fost invalide din 1877.

CAPITOLUL VIII

Statul Virginia

Tentaculele caracatiței masonice canaanite nu sunt nicăieri mai încâlcite decât în statul Virginia. Cunoscută în tradiția americană drept „*Mama președinților*”, ea este reputată ca fiind cea care a stabilit standardele de viață și cultură în statele din Sud. În realitate, Virginia este un stat degradat, înapoiat, afectat încă de la începutul istoriei și supus „*oamenilor hotărâți ai francmasoneriei*”. De la Războiul Civil încoace, statul a fost condus de o succesiune de speculanți masoni și ulterior preluat de o mulțime de milionari, majoritatea francmasoni, care au evacuat și vândut ultimele familii vechi ale Virginiei, legendarele „*Primele Familii ale Virginiei*”, din patria lor istorică. În cele mai multe cazuri, aceste locații au fost transformate în spații publicitare pentru un tip de decor, așa cum este descris în „*Better Homes and Gardens*”.

Statul Virginia este dominat de trei mari zone rezidențiale, nord-est, care este un oraș-satelit pentru angajații guvernului federal din Washington, D.C.; axa Richmond, care este complet dominată de birocrăția de stat în creștere și zona Norfolk, care este dominată de o serie de baze navale și birocrăția apărării. Prin urmare, statul este doar un vasal al birocrăției.

La o privire mai atentă, mult lăudata sa „*cultură*” dispare precum ceața dimineții. „*Marii*” săi scriitori sunt doi diletanți bogați, James Branch Cabell și Ellen

Glasgow, ale căror cărți ilizibile și necitite lăncezesc pe rafturile bibliotecilor până când sunt, din fericire, trimise la vânzări de garaj la scară largă. Aceste două figuri de elită lasă puțină sau deloc impresie asupra lumii literare. Cabell a publicat aproximativ optsprezece lucrări despre un loc imaginar pe care îl numește „Poictesme”, a cărui semnificație se pare că doar el o cunoaște. Tradiția literară a Virginiei a fost îngropată, odată cu Edgar Allen Poe. În secolul al XX-lea, tinerii scriitori și artiști au fugit din stat precum niște condamnați evadați dintr-o mlaștină fetidă, înainte ca talentele lor să fie iremediabil distruse și otrăvite de vaporii nocivi emiși de terenurile asemănătoare închisorii ale Virginiei, rezultat al dominației sale birocratice. Acești tineri nu se mai întorc niciodată; prin urmare, Virginia hrănește viața culturală a altor state, dar niciodată pe a sa.

Când, în cele mai cumplite zile ale Regimului Terorii din timpul Revoluției Franceze, statul Virginia a fost invadat de hoarde de agenți și spioni, majoritatea dintre ei nu aveau nicio idee că erau de fapt „conduși” de Serviciile Secrete Britanice, care controlau cele mai înalte funcții ale statului.

FBI își menține școala de pregătire la baza navală Quantico din Virginia. Aici li se predau tehnici de urmărire a "*dușmanilor statului*", care, în majoritatea cazurilor, sunt întoarse către cineva, care își afirmă credința în Constituția Statelor Unite ale Americii. CIA are, de asemenea, masivul său personal de comandă babilonian în McLean, Virginia, precum și diverse tabere de antrenament în "*case sigure*" pe întreg teritoriul statului, zone închise, precum Vint Hill și alte zone sacre

protejate. Aceste agenții au o legătură strânsă (a se citi control) cu departamentele de poliție locale și de stat din întreaga Virginie. Polițistul prostănac consideră că este foarte interesant să i se spună că poate sta de pază în timp ce agenții FBI și CIA intră prin efracție sau fură "genți negre" din casele "*disidenților*"; orice cred ei că îl va convinge că este valoros într-o anchetă penală, altfel îl vor interna într-un ospiciu. Unele dintre lucrurile pe care le fură sunt, desigur, simple "*obiecte de valoare*" care îmbogățesc portofelele private ale agenților. Deși au existat mii de astfel de incidente în ultimii cincizeci de ani, doar câteva cazuri ale acestor hoți străini dubioși au ajuns vreodată în fața unei instanțe de stat, unde acestea au fost imediat respinse de judecătorii supuși din cauza "*paranoiei*".

Statul are, de asemenea, un număr mare de spioni, cum ar fi Consiliul de Control al Băuturilor Alcoolice de Stat, Serviciul de Venituri Interne și alte agenții al căror zel provine din cele mai grele zile ale Regimentului Terorii. În timpul Imperiului Bizantin, împăratul a folosit profiturile din monopolul său asupra băuturilor alcoolice și vinului pentru a-și finanța cheltuielile bugetare enorme. În statul Virginia, un imperiu bizantin local, senatorul Harry Byrd, care a devenit ulterior guvernator, a impus Legea ABC (ABC = Controlul Băuturilor Alcoolice) într-un referendum tipic Virginiei în 1933. Ulterior s-a descoperit că a fost copiată după legea creată de cartelul sovietic al alcoolului din Rusia! Clientelismul și profiturile cartelului alcoolului au devenit de atunci pilonul principal al mecanismului partidului. Rețeaua de agenți ABC din Statele Unite terorizează micii

întreprinzători prin tacticile lor de tip Gestapo, dezvoltate cu grijă, și prin supravegherea permanentă.

Orice raport nefavorabil înseamnă pierderea afacerii după ce cea mai importantă "licență" a fost suspendată. Această putere creează un climat politic ideal pentru controlul totalitar, șantajul neîntrerupt, numit eufemistic "contribuții", fie pentru aparatul politic, fie pentru "colectorii" care transferă fondurile către partidele de dreapta. Nu este clar dacă acest lucru se mai întâmplă. Cu aceste câștiguri, Byrd a construit cea mai mare birocrație socialistă de stat pe cap de locuitor din Statele Unite, menținându-și fără efort regula construcției de-a lungul lungii sale cariere politice. Pentru a menține iluzia "democrației bipartizane", Byrd a folosit în mod obișnuit o opoziție fictivă permisă în campaniile politice pentru funcțiile de stat, dar nu a permis niciunui oponent real să îi perturbe domnia. Ca urmare, el nu a trebuit niciodată să desfășoare o campanie electorală, dar a trebuit să doneze milioanele care au fost strânse pentru a-și plăti costurile electorale. Ca o chestiune de rutină, el a umplut birourile de stat cu imitatori ai lui Byrd, bărbați mai în vârstă, cu vorbă blândă, cu părul alb și care beau excesiv, vorbeau încet și deliberat, cu tonul de voce al sudistului bătrân al unui suport de pătură în toaleta bărbătească a unui exclusiv Country Club.

Byrd însuși era doar moștenitorul unei corupții îndelungate. După Războiul Civil, ticăloșii au năvălit în Virginia, confiscând rămășițele jalnice ale proprietăților virginienilor învinși și săraciți. Corupția a atins apogeul în 1893, când controlul asupra guvernului statului a fost achiziționat public de senatorul Thomas Martin, ca la o

licitație de vite. Martin a fost mult timp avocatul intereselor Morgan-Behnont din Virginia, reprezentând interesele lor feroviare substanțiale în cadrul căilor ferate Chesapeake și Ohio și al căilor ferate Norfolk și Western.

Mărturiile oamenilor din Congres, au arătat că J. P. Morgan și Kuhn Loeb Co. controlau împreună 92% din toți kilometrii de cale ferată din Statele Unite. Ambii au fost oamenii din umbră pentru interesele Rothschild. Fondurile extinse pentru această achiziție de către părțile interesate ale lui Morgan Behnont (Behnont a fost reprezentantul autorizat al Rothschild în Statele Unite) au fost folosite de Martin în 1893 pentru a mitui nouă membri ai conducerii statului cu câte 1 000 de dolari fiecare. Acest lucru i-a dat control deplin asupra acestui corp. Asistentul său în această mituire a fost William A. Glasgow Jr, consul senior pentru Norfolk and Western Railway. Principalul aliat al lui Martin în controlul puterii de stat a fost asistentul său abil, senatorul Hal Flood, bunicul senatorului Byrd. Cu asemenea perspective politice în față, tânărul Harry Byrd a părăsit la vârsta de 15 ani școala. Martin a murit în 1919, iar Byrd a preluat aparatul. El l-a condus cu o mână de fier timp de mai bine de o jumătate de secol. Din punct de vedere politic, Byrd a avut acces la toate resursele de care avea nevoie pentru a controla statul, adică la fondurile politice murdare pe care agenții Rothschild le distribuiau în mod obișnuit în Statele Unite pentru a-și menține controlul asupra națiunii. Fondurile au venit prin intermediul Kuhn, Loeb Co. din New York, cea mai mare bancă care gestionează investițiile Rothschild în America. Byrd s-a născut în Martinsburg, Virginia de Vest. Un coleg de

clasă din acea vreme a devenit Lewis Lichtenstein Strauss. Strauss a devenit mai târziu vânzător ambulant de pantofi. Odată cu izbucnirea Primului Război Mondial, a apărut brusc la Washington ca „secretar” al Administrației Alimentare a SUA, numit asistent al lui Herbert Hoover, un agent Rothschild de lungă durată, care fusese numit de aceștia director al afacerii familiei lor, Rio Tinto. După Primul Război Mondial, Strauss a fost numit partener la Kuhn, Loeb Co. Byrd a devenit guvernator al Virginiei cu banii lui Strauss în spate. Strauss a cumpărat o proprietate mare lângă Brandy Station din Virginia, locul ultimului atac al cavaleriei în Statele Unite. El și-a continuat lunga alianță cu Byrd în timpul anilor petrecuți împreună la Washington. Când Byrd s-a pensionat, Strauss a devenit directorul de campanie al fiului său.

După ce Martin a condus statul Virginia timp de aproximativ treizeci de ani, Byrd a fost în măsură să preia conducerea guvernului, așa cum Stalin așteptase până când Lenin s-a îmbolnăvit misterios și a murit. În următorii cincizeci de ani, Virginia a suferit ceea ce nu a fost numit cu umor „Distrugerea Byrd”. Sacrificiile financiare de-o viață ale lui Byrd în Senat pentru a-și salva țara i-au adus un vast imperiu familial, inclusiv livezi, magazine universale, bănci, ziare și acțiuni. Toate acestea au fost dobândite de el de când a preluat Virginia în 1915. Din punct de vedere istoric, milioanele lui Byrd au fost obținute prin muncă ieftină, ceea ce explică de ce a transformat zone întinse din Virginia în regiuni sărace și fără speranță. În același timp, statul vecin, Carolina de Nord, s-a bucurat de un boom de neegalat. Distrugerea

Byrd a dus la apariția binecunoscutei zone rurale sărace, cunoscută sub numele de Appalachia (New Hampshire), oferind imperiului Byrd o sursă largă de forță de muncă ieftină. El și lacheii săi s-au luptat din greu pentru a interveni în diversele lor programe, contracarând eforturile guvernului. Byrd a refuzat să risipească fonduri federale în Virginia, cu excepția cazului în care, el a păstrat controlul absolut asupra distribuției lor. Acestea trebuiau să ajungă la susținătorii săi politici, nu exista altă necesitate. Byrd și-a dat seama că distribuirea fondurilor federale ar aduce o hoardă de supraveghetori federali în domeniul său, în timp ce lupta pentru a rămâne în poziția de a numi fiecare destinatar al acelor fonduri, ceea ce i-a garantat sprijinul viitor din partea acestora, care au primit această "*recompensă Byrd*".

Deși a fost întotdeauna dependent de contribuțiile agenților Rothschild, aparatul lui Byrd a rămas inatacabil din punct de vedere politic datorită rețelei naționale de loji masonice care existau de aproximativ două sute de ani.

Ei controlau fiecare întreprindere comercială, fiecare stat și fiecare funcție publică din fiecare comitat al Virginiei și din fiecare mic sat. Nimeni nu se putea aștepta la vreo dezvoltare sau avansare, sau chiar la un împrumut bancar, fără aprobarea francmasonilor. Istoricul Allen Moger scrie că „*puterea lui Byrd i-a uimit pe observatori*”; „*Prietenii au justificat-o ca o asociație de oameni cu aceleași idei*”. Moger nu ne spune din ce grup făceau parte oamenii care gândeau la fel sau că erau "*bărbații hotărâți ai francmasoneriei*", Cartea lui Moger "*Virginia: Bourbon pentru Byrd*", University of Virginia 1968, nici

măcar nu menționează francmasoneria în index! Nu numai atât, dar Moger chiar menționează de două ori Legea privind Rezervele Federale, fără să recunoască faptul, că acest proiect de lege își are originea în Casa lui Carter Glass de Lynchburg, în colaborare cu senatorul Owen de Lynchburg și semnată de Woodrow Wilson din Staunton. Într-adevăr, Woodrow Wilson, din Virginia, a lăsat națiunii o moștenire de neegalat. Ne-a oferit impozitul pe venit, Primul Război Mondial și Legea Rezervei Federale. Niciun alt președinte nu poate pretinde că a impus atâtea poveri zdrobitoare nefericiților săi concetățeni.

În timp ce Byrd a menținut statul Virginia în sărăcie, ziarele cotidiene au ținut statul în necunoaștere. Complet preluați de ordinele masonice canaanite, ei au fost împiedicați cu grijă să publice ceva ce Byrd Pravda (sau adevăr) ar fi putut dezaproba. Nu a fost necesară cenzura. Toți editorii și reporterii din stat știau ce li se cerea în materie de jurnalism imparțial. Teritoriul "federal", comunitatea din nord-est care se învecinează cu Washington, a fost dominat de Washington Post, patrimoniul familiei Meyer. Eugene Meyer, partener la Lazard Freres International Bankers, a achiziționat ziarul pe bani puțini și, treptat, și-a scos toți concurenții din afaceri. Activistul politic Lyndon LaRouche a operat, de asemenea, în zona Washington.

Lui i s-a permis să conducă liber până când a publicat un articol, „*Văduva Neagră*”. Katharine Graham, fiica lui Eugene Meyer, și-ar fi ucis soțul, Philip Graham, pentru a-l împiedica să transfere Washington Post-ul actualei sale iubite. La scurt timp după ce LaRouche a publicat

acest articol în ziarul său, 648 de agenți federali au descins în orașul său natal, Leesburg, Virginia, pentru a-i confisca toate dosarele și a-i aresta pe mulți dintre asistenții săi. Când au căutat certificatul de deces al lui Philip Graham, presupusul motiv al atacului, nu l-au găsit. Agențiile angajate pentru a-l obține au refuzat cu fermitate să-l publice sau să lase pe cineva să-l vadă. În cazul în care LaRouche avea îndoieli cu privire la puterea din spatele Washington Post, el a fost curând luminat. Întregul său proiect părea să fie zdrobit la pământ.

Byrd însuși a stabilit în mod tradițional linia partidului pentru stat în lanțurile sale de ziare zilnice, pe care le administra din Winchester. Un sondaj realizat în rândul profesorilor de jurnalism a clasat statul Virginia pe locul 49 în țară în ceea ce privește campaniile serviciilor de presă ale statului. Ziarele lui Byrd, la fel ca multe dintre cotidienele din Virginia, sunt considerate, în general, "capătul drumului" de către lumea profesională, din cauza plăților mici și a condițiilor de muncă. Majoritatea editorilor din Virginia, masoni, sunt conformați unei imagini pentru oamenii obișnuiți, pe care Byrd a cultivat-o exclusiv și pentru care a depus eforturi, să fie acceptați în „*Landjunkertum* = comunitatea locală a boierilor de la țară”. În același timp, au publicat încontinuu editoriale care negau cinic existența unui „*Aparat Byrd*” în statul Virginia!

Presa estică din stat era dominată absolut de Media General, un conglomerat format din cotidienele din Richmond și o publicație din Norfolk. Ziarele din Richmond aveau legături puternice cu speculanți și fraudatori. După cel de-al Doilea Război Mondial, au

demonstrat o puternică orientare către CIA. Președintele său, Joseph Bryan, fusese membru al serviciilor de informații navale în timpul Primului Război Mondial și președinte al celui de-al cincilea district al Rezervei Federale. Pentru a-și dovedi acreditările libertariene, a fost numit în consiliul de administrație al Universității Harvard. Fiul său s-a căsătorit în familia Harkness Davidson, care făcea parte din averea Standard Oil. De asemenea, este director al Institutului Hoover, probabil un think tank de dreapta, și membru al exclusivului **Bohemian Club** din San Francisco. Vicepreședintele senior al Media General este James A. Linen IV. Fost vicepreședinte al National Enquirer, despre care se crede că ar fi opera CIA-ului sau a mafiei, sau a ambelor. El este fiul lui James A. Linen III, editorul de lungă durată al revistei Time. James A. Linen IV este, de asemenea, președinte al American Thai Corporation, care este activ în sectorul de marketing al imperiului drogurilor, cunoscut sub numele de "Triunghiul de Aur", o zonă dominată de CIA de ani de zile. Fondatorul ASS (ulterior CIA), William J. Donovan, a fost numit ambasador în Thailanda în 1953. Timp de mulți ani, Paul Manheim, partener la Lehman Brothers din New York, a fost președintele consiliului de administrație al cotidianelor din Richmond. Lehmanii au făcut milioane în timpul Războiului Civil, când erau agenți și scooper pentru ambele părți aflate în conflict, mișcându-se cu agilitate încolo și înapoi între cele două tabere. Paul Manheim a fost, de asemenea, director al Bankers Trust din New York și al Paramount Pictures din Hollywood. Fratele său, Frank Manheim, și el partener la Lehman Brothers, a

fost director al Warner Brothers. Aceștia au exercitat controlul financiar asupra acestor studiouri gigantice în anii în care producătorii au produs neobosit filme de stânga radicală. Acest lucru nu se putea întâmpla fără consimțământul lor.

Moartea lui Harry Byrd nu a adus schimbări semnificative în mâna de fier care conducea Virginia; aceleași funcții ale Ordinului Masonic Canaanit au continuat să exercite puterea absolută. Statul a fost în continuare suprimat, oamenii săi și mai descurajați și din ce în ce mai neîncrezători unii în alții, cufundați în autocompătimire și melancolie. Excrescențele Byrd erau doar manifestarea unui cancer al secolului al XX-lea care eradicase viața încă de la primele așezări din Virginia.

Lucrarea definitivă a lui Vernon Stauffer „Noua Anglie și Illuminati bavarezi” reproduce un mod de a vorbi introdus de Rev. Jedediah Morse, din 25 aprilie 1799, din care cităm: *„De mult timp se bănuiește că societățile secrete, aflate sub influența și conducerea Franței, conțin principii subversive împotriva credinței și guvernării noastre, undeva în această țară există. ... Frații mei, am o listă oficială și autentică a numelor, vârstelor, locului de naștere, ocupației etc. ale oficialilor și membrilor unei societăți, Illuminati (sau, așa cum sunt numiți în general și mai adecvat – Iluminații), care numără o sută de membri, fondată în Virginia de Marele Orient al Franței. ... Data înființării sale este 1786 ...”* Morse a tradus apoi o scrisoare din franceză în favoarea publicului, de la maestrul francez către discipolii Virginiei, *„La est de Portsmouth Lodge în Virginia, în ziua de 17 a lunii a 5-a, în anul de la (V ...L) adevărata lumina 5798: (R .. L. Pte .. Fse ..)onorabila Lojă Națională Franceză, numită*

în mod corespunzător sub titlul inconfundabil de ÎNȚELEPCIUNE, No. 2660 prin MARELE ORIENT AL FRANȚEI.

CĂTRE

Înalta stimată Lojă Franceză (T .. R .. L ..), asociația nr. 14, constituită de Marele Orient din New York. S .. F .. V .. TT .. CC .. și RR .. FF." Aceste abrevieri par a fi un cod secret. Scrisoarea continuă cu un raport privind înființarea a două noi ateliere masonice în Petersburg, Virginia și în East Port de Paix pe insula St Domingo. El încheie cu salutul "Fie ca Marele Arhitect al Universului să vă binecuvânteze eforturile, iar acestea vor încununa tot felul de succese. P .. L .. N .. M .. Q .. V .. S .. C .. TT .. CC .. și TT .. RR .. FF .. În numele foarte respectatei Loje Naționale a Întelepciunii, Guieu, Secretar."

Morse a declarat că, în cele din urmă, în Statele Unite se aflau în acel moment șaptesprezece sute de Illuminati, care *„îndeplineau în mod sistematic planul de a revoluționa această țară... Schimbările pe care le pot produce prin influență secretă și intrigi, noile arte prin care pot apărea în fața ochilor oamenilor, sunt, fără îndoială, mijloace eficiente de a-i instrui pe oameni în noul sistem de filosofie, care este fondat pe dispreț și condamnă toate opiniile vechi și fixe după care guvernele națiunilor și conduita indivizilor au fost ghidate până acum."*

Așa reiese din investigațiile reverendului Morse, că statul Virginia a fost infiltrat și "condus" de multă vreme ca, colonie de către Illuminati francezi. În tot acest timp, oamenii din Virginia au crezut că au un guvern de stat

format din politicieni dedicați, care aveau doar dorința de a-și servi statul. Acesta nu a fost niciodată cazul. Societatea secretă a fost întotdeauna în control. Încă de la început, masonii canaaniți au deținut cele mai înalte funcții în Virginia. Cariera lui Edmund Randolph ilustrează perfect acest aspect. Loja Winchester nr. 12 a fost fondată de Marea Lojă din Pennsylvania în 1768. (Winchester a fost sediul pe viață al lui Harry Byrd în timpul domniei sale de cincizeci de ani în Virginia. El deținea cotidianul Winchester.) La 13 octombrie 1768, Marea Lojă din Virginia a fost înființată în Williamsburg, care a devenit ulterior capitala statului Virginia, și se spune că este cea mai veche Mare Lojă din America. Primul Mare Maestru al Marii Loji din Virginia a fost John Blair. La momentul respectiv, acesta era viceguvernator al statului Virginia. A fost procuror general al statului Virginia în această perioadă. Din acea zi, sistemul public a fost în permanență în mâinile Ordinului Masonic.

La o zi după alegerea sa ca Mare Maestru, Edmund Randolph a semnat statutul Lojei Staunton (Virginia), care a devenit Loja nr. 13. După cum am aflat, numărul 13 are o importanță imensă în Ordinul Masonic. De atunci, Loja nr. 13 a jucat un rol central în gestionarea afacerilor de stat. Într-adevăr Curtea Supremă și-a stabilit sediul în clădirea Lojei masonice nr. 13.

Edmund Randolph a avut o carieră distinsă, urcând de la o funcție înaltă la alta, ceea ce pare obișnuit atunci când cineva are în spate puterea mondială a ierarhiei masonice. Calea sa a fost considerabil mai ușoară după ce s-a alăturat Lojei Williamsburg a Ordinului Antic al Francmasonilor din York în 1774, la vârsta de 21 de ani.

Câteva luni mai târziu, a primit semnificativa onoare de a fi numit adjutant al generalului George Washington însuși. În anul următor, a fost numit Procuror General al Statului Virginia. A fost numit Mare Maestru Adjunct al Marii Loji din Virginia în 1785 și, ulterior, a pus pietrele de temelie ale noii loje masonice din Richmond. În anul următor, a fost numit Mare Maestru. Edmund Randolph nu a fost doar un simbol al puterii francmasonilor, ci el și familia sa au reprezentat și puterea tradițională a Coroanei Britanice în colonii.

Tatăl său, John Randolph, a fost avocatul regelui, la fel ca bunicul său, Sir John Randolph. Tatăl lui Edmund Randolph, un Tori superior (conservator), și-a dovedit loialitatea față de rege părăsind Virginia împreună cu guvernatorul britanic care pleca, Lord Dunmore, și s-a întors cu el în Anglia. El nu s-a mai întors în America, dar fiul său a jucat un rol central în redactarea Constituției! Edmund Randolph a fost adoptat de unchiul său, Peyton Randolph, după ce tatăl său a trecut în tabăra adversă. Unchiul său a fost, de asemenea, avocat al regelui. Peyton Randolph a fost, de asemenea, Mare Maestru al Ordinului Masonic și a fost numit curând primul președinte al Primului Congres Continental. Astfel, vedem că puterea britanică în colonii, exercitată de avocații săi regali, a fost exercitată și de membrii Ordinului Masonic, Ritul York, condus în mod tradițional de un membru al familiei regale. Peyton Randolph nu a avut copii, iar Edmund i-a moștenit vastele proprietăți.

Nu numai că loialitatea lui Edmund Randolph față de cauza americană a fost umbrită de dezertarea tatălui său,

dar el însuși a dat semne puternice de loialitate față de Anglia. Thomas Jefferson a relatat că atunci când Patrick Henry a ținut faimosul său discurs „*Dați-mi libertatea sau dați-mi moartea*”, Edmund Randolph și profesorul său de drept, George Wythe, au sărit în picioare și au strigat „*TRĂDARE!*”. Mai târziu, Edmund Randolph și Patrick Henry aproape s-au duelat în timpul disputei lor despre aderarea Virginiei la Uniune. Guvernatorul George Clinton din New York, membru al Illuminati și un francmason de frunte, i-a oferit lui Randolph o înțelegere de a se alia cu New York-ul pentru a se opune ratificării Constituției. În schimb, Randolph a rămas tăcut pe această temă și a fost recompensat de Washington cu funcția de prim procuror general al Statelor Unite. Washington l-a numit apoi al doilea secretar de stat, în urma demisiei lui Thomas Jefferson. Virginia a devenit apoi al zecelea stat care a ratificat Constituția, iar New York-ul al unsprezecelea.

Edmund Randolph a fost de fapt mâna invizibilă din spatele redactării Constituției. A fost convocată o reuniune pentru a completa articolele Alianței până la punctul în care acestea vor fi acceptate de state. În loc să facă acest lucru, Edmund Randolph, care era pe atunci guvernator al statului Virginia, a îndrumat cu abilitate delegații spre prezentarea unui nou set de legi a Constituției, ca o chestiune federală care ar încorpora statele. El a întocmit agenda pentru această nouă problemă prin intermediul delegaților, fără avertisment, și i-a convins în curând că aceasta este cea mai bună cale de urmat. Prin urmare, Marele Maestru al Virginiei, Edmund Randolph, a fost aliat cu Aaron Burr și cu

serviciile secrete britanice, care a impus națiunii conceptul unui guvern federal care să domine în spatele și peste suveranitatea statelor.

Toate încercările noastre politice ulterioare, inclusiv Războiul Civil, au provenit din această conspirație masonică, care a perfecționat tehnica de a pune capăt suveranității statelor individuale și de a le plasa sub despotismul oriental al francmasonilor unui guvern federal central.

Aceasta a fost o conspirație masonică tipic canaanită. „Înregistrările Convenției Federale” arată contingentul din Virginia format din „Excelența Sa George Washington, George Wythe, guvernatorul Edmund Randolph, John Blair, James Madison, George Mason și M. McClurg”. Blair a fost anterior Mare Maestru al Marii Loje din Virginia. Edmund Randolph era actualul Mare Maestru.

George Wythe a citit regulile care trebuiau respectate în timpul convenției. Pe 29 mai 1787, s-a ajuns la acordul *„că guvernul federal nu putea controla disputele dintre state, nici preveni rebeliunea în statele cu putere constituțională și nici interveni în caz de urgență”*.

Guvernatorul Edmund Randolph a deschis apoi dezbaterile lansând un atac la scară largă asupra Articolelor Confederației. „El a observat că Confederația Statelor nu a reușit să îndeplinească niciunul dintre scopurile concepute pentru ea. (Apoi le-a enumerat, noi am ales numărul 5); *„5 Promulgarea de constituții nu este sublimă. Prin urmare, vedem că Uniunea Statelor este incompetentă în fiecare domeniu pentru care a fost fondată. Principalul nostru pericol provine din părțile democratice ale*

Constituției noastre.” Randolph a ridicat apoi spectrul apărării, susținând că statele nu au apărare împotriva atacurilor și solicitând un plan de apărare națională. A ignorat faptul că statele tocmai încheiaseră cu succes o revoltă împotriva celei mai mari puteri militare din lume.

Ca parte a conspirației masonice, Randolph a folosit această fantomă pentru a impune convenției o nouă constituție care ar stabili un guvern național, un executiv național și un sistem judiciar național, creând astfel ceva ce nu și-ar fi putut imagina sau chiar nu ar fi putut fi imaginat de delegați: o autoritate federală supremă care să controleze statele individuale.

Așa cum se întâmplă adesea cu masonii proeminenți, cariera publică a lui Randolph a fost ruinată de scandaluri repetate rezultate din implicarea sa în relații cu puteri străine. El s-a implicat profund cu aventurierul Illuminati, Edmond Genet, care a fost trimis ca prim ambasador francez în Noua Republică. Genet a aterizat la Charleston la 8 aprilie 1793, fiind primit cu entuziasm de colegii săi masoni din Loja Charleston, loja mamă a lumii. Genet a început imediat să acționeze ca un cuceritor general, care emitea comisioane și scrisori de caper pentru colegii săi francmasoni.

Când a ajuns la Washington, l-a ignorat pe președintele Washington în loc să-și prezinte imediat omagiile, așa cum cerea protocolul. În schimb, Genet a găzduit un banchet grandios, primind parade și delegații aproape ca un monarh în vizită. În timpul ceremoniilor, boneta roșie frigiană simbolică (boneta iacobină) a revoluționarilor Illuminati a fost trecută respectuos de la o masă la alta. Observatorii au remarcat că „*insolența*

arogantă a lui Genet devenea insuportabilă de la o zi la alta". Thomas Jefferson, care a devenit ulterior secretar de stat, era inundat zilnic de cereri ca acreditările lui Genet să fie revocate și să i se spună să părăsească capitala. Jefferson a respins aceste cereri. Pe măsură ce cererile creșteau și presiunea asupra sa se exercita mai mult, Jefferson a demisionat din funcția de secretar de stat, în loc să acționeze împotriva unui francmason.

Washington l-a numit pe Edmund Randolph succesor al său. În 1794, Genet era ocupat să adune o armată pentru a invada Florida și Louisiana și a ocupa acele teritorii pentru Spania. Acesta a fost un element cheie într-un complot masonic de a stabili o republică separată la granițele celor Treisprezece Colonii și, ulterior, de a invada și cuceri Statele Unite pentru Anglia.

Când a fost informat despre planurile militare ale lui Genet, președintele Washington nu a avut altă alternativă decât să-i ceară secretarului de stat Randolph să-i retragă lui Genet scrisorile de acreditare și să-l elibereze din funcție. În mod incredibil, Randolph nu a reușit să îndeplinească acest ordin prezidențial direct. Pentru a-l proteja pe Genet, a întârziat procesul. Cu toate acestea, Genet era membru al facțiunii girondine din Franța, care era acum învinsă de Marat. I s-a ordonat să se retragă, iar un nou ambasador, Joseph Fouchet, a sosit din Franța. Președintele Washington a emis o proclamație prin care punea capăt expedițiilor planificate de Genet în Florida și Louisiana. Acest document, datat 21 februarie 1794, l-a împiedicat și pe Randolph să-i vină în ajutorul lui Genet. Pe 24 martie, înfuriat de întârzierile repetate ale lui Randolph, Washington a emis personal

proclamația. Între timp, Genet dispăruse la Charleston, unde a fost aclamat ca un erou victorios de către membrii Lojei Charleston, inclusiv Stephen Morini, Abraham Israel, Isaac și Abraham da Costa, Samuel de la Motta, Israel Delieben și Abraham Alexander.

În august 1795, corespondența de la Fouchet către Franța a fost interceptată de pirați. Documentele au ajuns înapoi la președintele Washington. Aceste documente diplomatice includeau o serie de documente care îl implicau în mod clar pe Edmund Randolph în tranzacții financiare cu Fouchet, oferind dovezi de luare de mită și trădare. La vederea acestor documente, președintele Washington nu a avut de ales decât să ceară demisia lui Randolph. El este singurul secretar de stat care a fost forțat să demisioneze în astfel de circumstanțe. Randolph nu a mai deținut niciodată o funcție publică, deși a mai trăit încă cincizeci și opt de ani după dizgrație; a murit în 1813.

După ce Edmund Randolph a fost trimis la abdicare, conturile secretarului de stat au indicat un deficit de 49.000 \$\$ din fondurile departamentului. O anchetă ulterioară a Ministerului de Finanțe a evidențiat un deficit suplimentar de 61 000 \$\$, pentru care Edmund Randolph a fost singurul responsabil. În consecință, Marele Maestru al Francmasonilor din Virginia și-a părăsit funcția sub un nor de acuzații de luare de mită, trădare și delapidare. Acest lucru nu era deloc surprinzător pentru un om care jurase să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să impună cultul demonic al lui Baal concetățenilor săi nebănuitori. Fondurile guvernamentale lipsă nu au fost găsite niciodată.

Edmund Randolph și-a dedicat ultimii ani practicării dreptului. Datorită legăturilor sale masonice, nu a trebuit niciodată să caute clienți. De asemenea, a lucrat ani de zile la scrierea unei istorii cuprinzătoare a Virginiei, pe care a început-o în 1786 și a finalizat-o în 1810. Din anumite motive, nu a încercat să o publice. Manuscrisul a fost păstrat timp de mulți ani în Staunton Lodge No. 13 și a fost în cele din urmă publicat în 1970 printr-un tipărit al Universității din Virginia.

În această carieră publică, Edmund Randolph a dobândit o notorietate considerabilă pentru apărarea sa în cazul a doi criminali controversați, George Wythe Sweeney și Aaron Burr. Sweeney a fost nepotul lui George Wythe, care a fost considerat părintele profesiei de avocat în Statele Unite, datorită mandatului său îndelungat ca profesor de drept la Colegiul William and Mary din Williamsburg. Printre studenții săi s-au numărat Thomas Jefferson, Edmund Randolph și multe alte personalități politice. Ca și prietenul său apropiat, Edmund Randolph, angajamentul lui George Wythe față de cauza Revoluției a fost întotdeauna suspect. Wythe și Randolph au fost cei care i-au strigat "*Trădare!*" lui Patrick Henry. În 1793, George Wythe, în calitate de judecător al Chancery Court din Richmond, s-a pronunțat împotriva americanilor și a acordat creditorilor britanici plata integrală a debitorilor din Virginia pentru toate împrumuturile anterioare Războiului de Independență, obligându-i să plătească întreaga valoare a împrumuturilor. Mulți virginieni au cerut ca Wythe să fie linșat din cauza acestei decizii conservatoare, deși a fost mai degrabă o decizie masonică. Wythe a avut o soție

tânără care a murit după doar un an de căsătorie; ea avea doar șaisprezece ani. Henry Clay a devenit apoi secretarul lui Wythe la Chancery Court și timp de câțiva ani i-a fost ca un fiu.

Menajera lui Wythe, o sclavă pe nume Lydia Broadnax, a devenit soția sa, iar el a avut un fiu cu ea, pe care l-a eliberat. Dr. John Dove a documentat evenimentele ulterioare într-o scrisoare cunoscută acum sub numele de „*Memorandumul lui Dove*”: „*Wythe avea o femeie galbenă pe nume Lydia, care locuia cu el ca soție sau amantă, așa cum era obiceiul în oraș. Cu această femeie a avut un fiu pe nume Mike.*” În 1806, Edmund Randolph a fost chemat la Wythe pentru a scrie un act adițional la testamentul său, pentru a se asigura că o parte din acțiunile sale la Banca din Virginia vor reveni fiului său Mike. Wythe a avut un strănepot, Sweeney, care a fost principalul său moștenitor. Wythe a susținut că nepotul l-a furat și l-a chemat pe Randolph să scrie un al doilea amendament prin care să îi lase lui Mike moștenirea părții sale din bancă. În realitate, decizia lui Wythe s-a datorat pasiunii sale pentru tânăr care îl slujise o vreme ca băiat de plăcere, conform Blestemului Canaanului.

Din cauza procesului natural de îmbătrânire, Lydia avea acum aceeași vârstă cu Wythe, acum în vârstă, și, prin urmare, nu mai era un partener de pat satisfăcător. Wythe, încă mai pofticios în ciuda vârstei sale, a început să se distreze cu chipeșul său bastard mulatru. Copleșit de pasiunea pentru tinerețe, a făcut o greșală fatală. Tradiția din Vechiul Sud era că un proprietar putea avea oricâți copii mulatri dorea; aceștia erau o marfă căutată, iar cu cât aveau pielea mai deschisă la culoare, cu atât

prețul era mai mare. O tradiție la fel de puternică era că acești urmași nu puteau moșteni niciodată bani sau proprietăți. Adesea li se lăsau haine, poate un ceas de aur, dar proprietarul nu se aștepta niciodată să le acorde statut dând de bunăvoie sume mari de bani sau pământ. Pentru că a încălcat acest principiu fundamental, Wythe a fost ucis de moștenitorul său de drept. Testamentul lui Wythe prevedea că, dacă Mike moare înaintea lui, Sweeney va moșteni toate terenurile. Sweeney pregătise o cafea pentru unchiul său și pentru Mike și a amestecat-o puternic cu arsenic. Amândoi au murit în agonie. Sweeney a fost acuzat de crimă, iar împotriva sa au fost aduse numeroase dovezi condamnabile, că a cumpărat arsenic și mărturia Lydiei că l-a văzut punându-l în cafea. Cu toate acestea, Edmund Randolph, care l-a apărât pe Sweeney în instanță, a câștigat cu achitare. Așa a avut George Wythe, părintele profesiei de avocat în Statele Unite, o poveste personală plină de amestecare rasială, homosexualitate și crimă prin otrăvire cu arsenic. Din nou, nu putem decât să presupunem că multe dintre escapadele ulterioare ale profesiei juridice din America s-ar dovedi la fel de colorate dacă adevărata lor istorie ar fi dezvăluită publicului. Wythe încălcase un principiu de bază, după care trăia societatea, și prin urmare uciderea sa a rămas nepedepsită. Scena este demnă de o dramă tumultoasă din Roma antică, poate pusă pe muzică de Verdi; un aristocrat îmbătrânit decide să-și lase moșia catamitului său supus și este imediat otrăvit de o rudă furioasă. Cumva, nu este surprins să aflăm că actorul principal din această dramă tulbure este și fondatorul recunoscut al profesiei juridice din America.

Edmund Randolph, a produs un alt eveniment în apărarea unui criminal notoriu; după ce a întârziat acțiunea guvernului împotriva lui Edmond Genet, Genet a fost în cele din urmă deportat. Complotul de a înființa o republică rivală în Louisiana a fost apoi preluat de liderii masoni Edward Livingston și Aaron Burr. Burr a fost în cele din urmă acuzat de trădare în cadrul unor procese senzaționale care au avut loc în Richmond, Virginia. Și aici francmasonii l-au adus pe fostul lor Mare Maestru, Edmund Randolph, pentru a-l apăra pe Burr. Judecătorul care a prezidat ședința nu a fost deloc surprinzător, Președintele Curții Supreme de Justiție John Marshall, care era Mare Maestru al Lojei Virginia la acea vreme. Burr a fost achitat. Într-adevăr pentru a-l condamna, era nevoie de puterea de a înfrunța întreaga conspirație **masonică** canaanită din Statele Unite. Până acum, nu a apărut o astfel de persoană.

Uimitoarea achitare a lui Burr de către colegii săi francmasoni a fost repetată de mii de ori în instanțele din Virginia. Stephen King documentează în „The Brotherhood” că, în Anglia, între cincizeci și șaptezeci la sută din toți judecătorii sunt francmasoni și că nouăzeci la sută dintre membrii Baroului (corespunzător Baroului nostru) sunt francmasoni. Sistemul juridic din Statele Unite pare să aibă o dominație masonică și mai mare. Astfel, nu avem instanțe federale, statale sau locale; avem doar instanțe masonice. Rezultatul este că deciziile judiciare privind descoperirea probelor sunt moțiuni pro sau contra descoperirii probelor, iar alte proceduri legale sunt decise exclusiv pe baza faptului dacă acestea ajută sau dăunează cazului unui francmason. Manualul

masonic precizează (p. 183- 184): „Ori de câte ori vedeți unele dintre semnele noastre, create de un frate francmason și mai ales semnul mare de agonie al grindinei, trebuie să fii întotdeauna sigur că îl asculți, chiar cu riscul vieții tale. Dacă te afli într-o instanță de judecată și inculpatul este francmason și face Marele Semn al Grindinei, trebuie să-l respecti. Trebuie să contrazici juriul fratelui tău, dacă este necesar, dar trebuie să te asiguri că nu-l învinovățești pe francmason, deoarece asta ar aduce rușine Ordinului nostru.”

Acestea au fost motivele pentru care kongresmanul Thaddeus Stevens a susținut o rezoluție care cerea suprimarea francmasoneriei, denigrată ca "o instituție secretă, legată de jurământ, criminală, care pune în pericol menținerea guvernului republican" și cererea continuă, că a fi francmason este considerat un motiv de contestare categorică a judecății și este ilegal pentru un francmason, să participe în calitate de judecător la un proces în care este judecat un alt francmason.

De ani de zile, mii de americani au fost derutați de deciziile aberante ale instanțelor noastre. Ei nu știu ce s-a întâmplat acolo. Victimele acestor nedreptăți nu aveau de unde să știe că erau supuse unor acuzații false ale unui despotism oriental mascat sub aparența justiției; dreptatea nu poate fi administrată, în cazul în care judecătorul a depus un jurământ sub pedeapsa cu moartea, să se pronunțe întotdeauna în favoarea unui frate francmason. Dar dacă ambele părți în proces sunt francmasoni, iar judecătorul este francmason, ce se întâmplă atunci? În acest caz, prietene, decizia va fi luată de la caz la caz. În orice caz, dacă o persoană care nu este mason este parte în proces, este sortită să piardă.

Manualul continuă: „Trebuie să ascunzi toate crimele fratelui tău mason ..., cu excepția criminalilor și trădătorilor, și acestea numai prin propria alegere, iar dacă sunteți invitat ca martor împotriva unui frate mason, fiți întotdeauna gata să îl protejați. Răsuciți adevărul, nu spuneți adevărul în acest caz, păstrați secretele sale, uitați părțile importante. Poate fi un sperjur să faci acest lucru, este adevărat, dar îți onorezi angajamentele."

Acest autor cunoaște cazuri în care un francmason a fost chemat într-un caz să comită sperjur împotriva propriului său frate în apărarea unui coleg francmason. Acest autor a fost implicat în multe procese în care subminarea sperjurului de către avocații masoni era la ordinea zilei. Înregistrări modificate, grefieri care au negat că ar fi primit documente judiciare chiar și atunci când acestea le-au fost înmânate personal, judecători care nu s-au deranjat să citească moțiunile pregătite de un nemason și documente importante care susțin acuzațiile sale au fost furate din casa sa, inclusiv copii ale cecurilor, chitanțelor și alte documente vitale. Testamentul lui Canaan îi instruiește pe criminali: "***Nu spuneți niciodată adevărul***", iar ei sunt fideli avertismentelor lui Canaan. Aceasta este dreptatea așa cum este aplicată într-un sistem juridic dominat de masoni, iar Virginia este unul dintre principalii vinovați. Acest autor a trimis adesea procurorilor generali plângeri împotriva avocaților și judecătorilor masoni. Departamentul de Justiție a răspuns la dovezile documentate de șantaj și extorcare: „Ar trebui să angajați un avocat privat”. Cu alte cuvinte, găsiți-vă propriul avocat mason și vom vedea mai departe. Manualul masonic spune: „Dacă induceți în

eroare, înșelați sau fraudăți orice altă companie sau persoană fizică, depinde în întregime de dvs. Chiar dacă înșelați conducerea statului, masonii nu vă vor atinge, dar trebuie să fiți foarte conștiincioși să nu induceți în eroare, să nu înșelați sau să nu fraudăți niciun alt frate sau lojă masonică. Pe oricine ați înșela, este în conformitate cu obligațiile voastre (francmasonice)."

Aceasta, la rândul ei, nu este decât o repetare a voinței lui Canaan. Instanțele din Virginia sunt deosebit de dure în procedurile judiciare care implică întrebări preliminare sau interogatorii ale adversarului. În multe procese civile, acest autor a văzut cum cererile sale de investigare au fost ignorate de adversarul său fără a fi pedepsite, dar în toate cazurile în care adversarul și avocații săi francmasoni au făcut afirmații scandaloase împotriva acestui autor, judecătorul nu a dat niciodată greș, să-l plaseze sub ordin judecătoresc, orice ar fi cerut adversarul. Într-un caz recent, în care acest autor a cerut despăgubiri pentru deturnarea substanțială a cărții sale "History of the Federal Reserve System", delapidatorul și-a pus avocatul să obțină un ordin judecătoresc prin care să prezinte toate conturile de salarii ale autorului și declarațiile de impozit pe venit din ultimii 33 de ani. În caz contrar, acesta risca o pedeapsă cu închisoarea pe perioadă nedeterminată, cu alternativa oferită de avocați ca acesta să predea întregul cont bancar al veniturilor obținute din vânzarea cărții sale. Așa se face că rezultatul a treizeci și cinci de ani de muncă a ajuns la o persoană lipsită de principii care a avut prevederea să angajeze două dintre cele mai influente firme de avocatură din Virginia, cu relații politice, pentru a-l apăra. În orice caz,

ca ne-mason, acest autor nu a avut și nu va mai avea nicio așteptare de a prevala jurisdicția unei instanțe americane.

Sistemul de jurisprudență practicat în America este cultul unui sistem de despotism oriental, pentru a-i forța pe cei care nu sunt masoni să accepte să fie înrobiți de francmasoni. Acest sistem, care nu are nicio legătură cu Constituția Statelor Unite, își trage autoritatea din codul hindus Manu: "Întreaga lume este menținută în ordine prin pedeapsă". Acesta este complet opusul dreptului poporului din Șem, care este păstrat în dreptul comun anglo-saxon și se bazează pe noțiunea că, dacă oamenii sunt fundamental buni, nu ar trebui niciodată forțați să acționeze împotriva voinței lor.

Karl Wittfogel expune sistemul în lucrarea sa "Societatea hidraulică", în care definește sistemul nostru juridic drept un sistem de despotism oriental, care se bazează pe monitorizarea guvernamentală a aprovizionării cu apă, distribuirea ulterioară a acestei rezerve către susținători favorizați și condamnarea tuturor celorlalți să sufere din cauza lipsei de apă, pentru întreprinderile agricole sau pentru uz casnic. Ca urmare, agențiile guvernamentale au făcut mari progrese în obținerea controlului asupra apei.

Cel mai recent exemplu a fost efortul disperat al birocrăției din Virginia de a aduce toate izvoarele rurale sub controlul statului și de a le contoriza, taxând fermierii pentru apa de pe propriul teren! Acest plan sovietic a fost susținut cu entuziasm de „experti” agricoli, colegi și alți birocrati. Lipsa de respect pentru lege și ordine, rezultată, creează un climat în care cetățenii nu mai pot crede sau avea încredere în niciun oficial. Aceasta generează

disperare, care, în inversarea sa, creează apoi schimbări sociale. Am atins apogeul manipulării cinice a sistemului nostru juridic de către conspiratori sperjurați și criminali care îndeplinesc directivele ordinului lor masonic canaanit. Fie restaurăm normele legii, fie acești despoți orientali ne vor reduce pe toți la niște iobagi ascultători, la dispoziția lor constantă. A intra într-o sală de judecată din Virginia și a auzi chicotelile avocaților și judecătorilor masonici, disprețuind pe oricine nu a avut previziunea de a se înrola în conspirația lor sinistră, înseamnă a realiza degradarea finală a unui stat odinioară mândru și a poporului său. Grandoarea funcției de guvernator al statului Virginia poate fi măsurată prin faptul că aceasta a fost achiziționată de o moștenitoare DuPont ca cadou de ziua soțului ei. Ea a explicat mai târziu la un ceai în Capitol: *„Am vrut să-i cumpăr mobilă antică de ziua lui și când peste tot priveam după cumpărături, am constatat că scaunul guvernatorului a fost cel mai ieftin produs de pe piață!”*

Un om de stat din Ohio, care se stabilise în Virginia, simțea nevoia unei acțiuni guvernamentale pentru a-și asigura afacerea. Alarmat, l-a întrebat pe un important proprietar de pământ din Virginia: *„Pot găsi pe cineva, care ar avea nevoie de ajutor financiar?”* *„Nu fi ridicol!”*, a pufnit prietenul său. *„Nu poți cumpăra niciunul dintre acești oameni. Toți au fost cumpărați și plătiți în avans înainte de a ajunge aici!”*

Moștenirea Byrd continuă să dăinuie prin controlul de fier menținut asupra fiecărui aspect al vieții din Virginia, inclusiv presa, administrația statală și locală, educația și controlul masonic asupra sistemului judiciar.

Tradiția șarlatanilor nordici a fost menținută în teritoriu atunci când doi impostori bogați, Rockefeller din New York și Robb din Texas, orientați spre vest, nu au întâmpinat nicio dificultate în a obține funcții publice. Rockefeller a cumpărat funcția de guvernator al Virginiei de Vest (confiscată ilegal din Teritoriul Virginiei în timpul Războiului Civil). Robb a devenit guvernator al Virginiei după ce a fost declarat succesorul lui John Lewis, care fugise din Irlanda după ce comisese o crimă. Un ofițer naval chipeș, a atras atenția președintelui Lyndon Johnson, care l-a căsătorit apoi cu fiica sa.

Astfel, Robb a devenit beneficiarul milioanei lui Johnson, pe care imperiul Byrd le acumulase de-a lungul unei cariere de o viață în slujba Republicii. Ca guvernator, Robb și-a creat propria revoluție, trăgând fără milă asupra Virginiei cu acte corespunzătoare și înlocuirea acestora cu negri și feministe. Politicile lor socialiste au creat haos în multe departamente guvernamentale, cel mai semnificativ în cadrul autorităților penitenciare, unde revoltele generalizate din închisori au distrus speranțele lui Robb de a ocupa funcții publice mai înalte. Ca parte a planului său canaanit de a diviza și mai mult Virginia, el a oferit 1.000 de dolari în numerar oricărui negru care se va înscrie în școlile din Virginia, dar nu s-au găsit mulți doritori. În condițiile în care statul Virginia se afla într-o situație dezastruoasă ca urmare a politicilor lui Robb, Partidul Republican avea toate șansele să recâștige funcția în stat. Știind că ar putea pierde totul, democrații au decis să numească un bărbat de culoare în funcția de viceguvernator, primul candidat de acest gen pentru o funcție în stat. În mod surprinzător,

liderii republicani naționali au informat ulterior republicanii din Virginia, să nu lanseze în schimb o campanie care ar fi putut fi interpretată drept "*anti-negru*". Republicanii și-au suspendat campania iar democrații surprinși au câștigat pur și simplu, fără nicio rezistență. Aceștia au impus imediat o creștere fiscală de 426 de milioane de dolari tuturor locuitorilor din Virginia. Republicanii s-au opus categoric oricărei creșteri a impozitelor. S-a estimat că fiecare vot pentru democrați în aceste alegeri l-ar costa pe nefericitul contribuabil din Virginia încă 1000 de dolari pe an.

În această relatare a puterii masonice și a operațiunilor sale actuale în statul Virginia, nu am dorit să desconsiderăm niciun alt stat. În New York, Illinois și alte state, conspiratorii masoni dictează alegerea candidaților politici, modul în care aceștia vor fi finanțați și dacă vor fi aleși. Criminalii sunt hotărâți să mențină controlul masonic prin intermediul sistemului lor monetar demonic babilonian, care le conferă putere absolută; ei controlează fiecare aspect al sistemului economic prin tehnicile lor de impozitare și dobândă. Fiecare act de guvernare este legiferat având în vedere acest program. În 1967, acest scriitor a lansat un apel public către locuitorii Virginiei, intitulat „*Cincizeci de ani de rușine*”, care se încheia cu următoarea cerere: „5. Restaurarea guvernului Virginiei pentru poporul Virginiei. Abolirea tuturor trusturilor de tip sovietic, cum ar fi Consiliul ABC, și restaurarea liberei inițiative și a micilor afaceri individuale. În curând, era Byrd va fi doar o pată întunecată pe istoria acestui stat echitabil. Să lucrăm împreună pentru a obține Virginia pe care o iubim, Virginia pe care o dorim,

Virginia marilor noastre tradiții!”. În ciuda răspândirii la nivel național a acestei cereri, cetățenii șovăitori și demoralizați ai Virginiei s-au temut să dea măcar un singur răspuns.

CAPITOLUL IX

Războaiele Mondiale

Albert Pike le promisese aliaților săi francmasoni din Europa că vor avea trei războaie mondiale pentru a stabili puterea mondială a canaaniților. Am asistat la două astfel de războaie mondiale și, așa cum am promis, primul război mondial a creat un regim comunist, al doilea război mondial a urmat pentru a-l transforma într-o putere mondială și al treilea război mondial este planificat, pentru a distruge comunismul și creștinismul într-o mare orgie de distrugere. Războiul care se apropie este menit să fie ultima lovitură de moarte pentru poporul din Șem. După sfârșitul lor, canaaniții vor stăpâni nestingheriți întreaga lume.

Cele două războaie mondiale care au avut loc deja în secolul al XX-lea nu au fost altceva decât războaie de distrugere, după cum o demonstrează faptul că majoritatea atacurilor au vizat direct femeile și copiii. Milioanele de tineri din Șem care au fost uciși în aceste războaie nu au avut ocazia să se căsătorească și să întemeieze o familie. Toate acestea au fost făcute în numele planului canaaniților. Timp de mulți ani, din spatele scenei, ei și-au plasat agenții în poziții de conducere și putere în diferite națiuni ale lumii pentru a-și putea pune în aplicare propriile planuri, de multe ori prin încălcarea directă a intereselor națiunilor în care s-au infiltrat. Dintre toate țările, acest lucru este valabil în

special pentru Statele Unite. Este greu de crezut că un singur act guvernamental din politica externă a agențiilor de la Washington din ultimii cincizeci de ani a fost conceput în beneficiul poporului american. În exercitarea unui rol dominant în toate facțiunile și partidele din Statele Unite, canaaniții nu au întâmpinat dificultăți serioase în planificarea și executarea programelor lor. Ca urmare, războaiele și revoluțiile secolului al XX-lea nu au fost altceva decât mari festivaluri de bucurie în fața imaginii lui Baal și pe scară largă, sacrificii umane la o un nivel pe care lumea nu-l mai văzuse niciodată.

Masacrele de femei și copii s-au axat pe obiceiurile din secolul al XX-lea privind infanticidul și sacrificarea femeilor, care au caracterizat festivalurile lui Baal timp de peste trei mii de ani. Acest lucru va fi un șoc pentru cercetătorii care au muncit cu răbdare zeci de ani în speranța de a găsi o explicație logică privind ultimele două războaie mondiale, orice motive economice sau politice pe care le-au cercetat, ca un căutător de aur care trudește cu răbdare prin munții uscați din vest după mina olandezului pierdut. Mina olandezului pierdut nu a fost găsită. De asemenea, cercetătorii nu au identificat nicio cauză logică pentru Primul sau al Doilea Război Mondial. Să încercăm atunci să punem capăt eforturilor lor și să le dăm puțin spațiu de respirație.

În Războiul Boer, o mare putere europeană a purtat pentru prima dată un război. Britanicii au folosit lagărele de concentrare, înfometarea și bolile ca principale arme pentru înfrângerea inamicului. Aceste atrocități au fost conduse de Sir Alfred Milner, un agent Rothschild care a fondat Masa Rotundă (devenită ulterior Consiliul pentru

Relații Externe). Miza era mare, Rothschild aveau nevoie de un capital enorm, reprezentat de bogățiile de aur și diamantele Africii de Sud, pentru a-și finanța cursa finală către puterea mondială. Din cauza acestor bogății, Africa de Sud rămâne astăzi unul dintre principalele centre de conflict din lume. Revoltele din cauza "apartheidului" și a "problemelor rasiale" creează o acoperire potrivită pentru eforturile reale ale Rothschild de a-și proteja exploatarea de diamante, DeBeers, și depozitele de aur, Anglo-American Corporation. De asemenea, Rothschild a organizat, să colecteze câteva miliarde de dolari prin speculații cu randul sud-african. Datorită campaniilor lor media la nivel mondial, au făcut ca randul să scadă de la 1,45 la 25 de cenți.

Sistemul monetar babilonian se bazează pe un guvern central strict, adică un despotism oriental lipsit de sens, care, la rândul său, depinde de finanțarea sa continuă de către o bancă centrală puternică. Banca centrală își exercită puterea menținând un monopol asupra tuturor banilor și creditelor poporului. Apoi folosește această putere pentru a jefui națiunea cu cheltuieli enorme.

Băncile centrale înființate de Rothschild în întreaga Europă au fost ca una dintre prunele care le-au căzut în față după victoria asupra lui Napoleon. Apoi au programat aceste bănci centrale să conducă națiunile Europei într-un „front armat” costisitor și devastator, chiar dacă nicio națiune din Europa nu avea intenția de a ataca o alta. Era o perioadă de pace perpetuă. Până în 1886, era evident că națiunile nu mai puteau supraviețui

acestor cheltuieli enorme. Acest lucru le-a forțat fie la o revoluție internă, fie la un război extern la scară largă.

Economiile europene au continuat să se clatine timp de aproape trei decenii, fără niciun semn de ușurare. Aceștia au fost anii, dacă ne amintim, numiți „Anii de Aur” în Europa. Arta, muzica și instituțiile culturale au înflorit în ciuda conspirației canaanite. Cu toate acestea, acest lucru avea să se încheie curând. Calea de ieșire din dilema lor a fost oferită de un american curios, de origine necunoscută, un academician sumbru care i-a convins pe bancherii de pe Wall Street că este omul lor. Woodrow Wilson a fost ales președinte și a semnat Legea Rezervei Federale. Câteva luni mai târziu, Primul Război Mondial era în curs de desfășurare.

În anii imediat premergători Războiului Mondial, a existat un flux constant de emigranți din Europa către Statele Unite. Aceștia și-au dat seama că „Anii de Aur” nu erau de aur pentru cei fără aur. Maeștrii Ordinului, canaanii, s-au mutat dintr-o țară în alta și dintr-o moșie în alta într-o mare de campanii, dar pentru majoritatea europenilor, viața era brutală și scurtă. Nu evadau de „viața bună”; ci o căutau. În noiembrie 1910, într-un club al milionarilor de pe insula Jekyl din Georgia, problema finanțării unui război mondial a fost rezolvată.

Paul Warburg de la Kuhn, Loeb Co. și Henry P. Davidson de la J. P. Morgan Co. s-au întâlnit cu senatorul Nelson Aldrich (după care a fost numit Nelson Rockefeller) pentru a elabora în secret un plan pentru o bancă centrală americană. Șaptezeci și cinci de ani mai târziu, este imposibil de găsit vreun cercetător sau istoric instituțional care să fi auzit vreodată de întâlnirea de pe

Insula Jekyl. Aceștia își câștigă salarii confortabile ascunzând publicului ceea ce s-a întâmplat.

Poporul din Șem a respins întotdeauna o bancă centrală de teama puterii asupra lor. Acum, sub conducerea senatorului Charles A. Lindbergh, membrii Congresului au dus o luptă curajoasă împotriva puterii banilor de pe Wall Street. Banii de pe Wall Street au câștigat. La 23 decembrie 1913, un an important pentru francmasonerie, Wilson a semnat Legea privind Rezervele Federale și a transformat-o în lege. Poporul american era acum pregătit pentru o plimbare cu roller coaster, în sus și în jos de la depresie la prosperitate și înapoi, și de la război mondial la război mondial.

Planificarea propriu-zisă pentru izbucnirea Primului Război Mondial se pregătea de câțiva ani. Fitulul urma să fie aprins odată cu asasinarea Arhiducelui Ferdinand, moștenitorul tronului Imperiului Austro-Ungar. Asasinarea sa a avut loc la Sarajevo pe 28 iunie 1914. În câteva săptămâni, Europa era în război.

În mod surprinzător, soarta iminentă a arhiducelui fusese cunoscută de unii politicieni europeni cu mult înainte, inclusiv de arhiducele însuși. Cartea lui Cassel *"The World War"* îl citează pe contele Ottkar Czernin, ministrul de externe al Austriei, la p. 45: *„Una dintre calitățile remarcabile ale ducelui a fost neînfricarea sa. Era pe deplin conștient de faptul că pericolul unei tentative de a i-se lua viața era mereu prezent și vorbea adesea deschis și dezinvolt despre o astfel de posibilitate. Cu un an înainte de izbucnirea războiului, el m-a informat că francmasonii au decis să-l omoare.”* Aceasta nu este o revelație atât de surprinzătoare pe cât ar putea părea. Ordinul masonic

canaanit a recurs întotdeauna la crimă și asasinat ca elemente-cheie în marșul său către puterea mondială. Multe capete regale au căzut din cauza răzbunării acestora.

Pe 11 iulie 1914, Horatio Bottomley a publicat în „*John Bull*” un document primit de la Legația Sârbă din Londra, datat 14 aprilie 1914, scris în „spaniolă rudimentară”, care a fost decodificat pentru a dezvălui o ofertă de două mii de lire sterline pentru asasinarea lui Ferdinand. Prof. R.W. Seton-Watson, în cartea sa „*Sarajevo*”, scrie la pagina 127 că „spaniola rudimentară este de fapt dialectul folosit de iudeii din Salonic și că omul care a răspândit acest document în ziarele londoneze și care a fost în cele din urmă acceptat de senzaționalistul Bottomley era un iudeu din Salonic. Acest lucru sugerează o oarecare legătură cu Comitetul pentru Uniune și Progres, care era aliniat cu lojile evreiești din Salonic până la expulzarea evreilor cu optsprezece luni mai devreme și a cărei politică era ostilitatea activă față de Serbia.”

Onorabilul W. F. Bailey notează în cartea sa „*Evreii din zona de război*” la pagina 227: „Evreii din Bosnia sunt numiți «spagnolo».”

C. H. Norman scrie în „*A Spotlight on the World War*” la pagina 42 că: „originalele au fost scrise în spaniolă. Autorul știe (deoarece a fost asociat cu un efort de a fonda o Lojă Engleză a Marelui Orient, din care s-a retras după ce a recunoscut adevărata natură a acestei alianțe împotriva securității Europei) că limba este spaniola, folosită de adjunctul polonez al Marelui Orient pentru comunicarea cu agenții săi din Balcani.”

Ambasadorul Gerard scrie în cartea sa „*Cei patru ani*”

petrecuți în Germania", la p. 137: "În primele zile ale războiului, am reușit să vorbesc cu unii sârbi în limba lor maternă, care, în mod curios, era spaniola".

De fapt, limba nu era spaniola, ci o limbă definită în Enciclopedia Iudaică drept „ladino”, cunoscută și sub numele de „latino”, „o limbă iudeo-spaniolă, vorbită și scrisă de iudeii de origine spaniolă după expulzarea lor în 1492 de către Ferdinand și Isabella (execuția lui Ferdinand ar fi putut fi o răzbunare simbolică pentru acest eveniment istoric. Ed.).” Enciclopedia Iudaică descrie diferite forme de ladino: „ladino oriental”, vorbit în Constantinopol și Smirna, și „ladino occidental”, vorbit în Salonic, Bosnia și Serbia. Mulți dintre emigranții din Spania s-au stabilit în Serbia, unde au continuat să vorbească limba lor maternă, ladino occidental, chiar și mai târziu. Cartea lui Pozzi, *„Mâna neagră peste Europa”*, descrie „un domn Stevens care vorbea spaniola, a cărui sarcină era să-i împuște pe asasinii de la Sarajevo după ce aceștia își executaseră atacurile, pentru a împiedica dezvăluirea complotului”.

Aceste dezvăluiri confirmă insistența lui Albert Pike asupra lui Mazzini, cu aproximativ patruzeci de ani mai devreme, de a ghida națiunile în trei războaie mondiale. Grant Richards, în *„Cauza tulburărilor mondiale”* (1920), p. 144, comentează Comitetul pentru Uniune și Progres: „Într-adevăr, aș putea merge până acolo încât să spun că Uniunea pentru Progres s-a născut practic în loja masonică numită «Macedonia Risorta» (Renașterea macedoneană), fondată de iudeul din Salonic, Emanuel Carass... cu toate acestea, francmasoneria a fost interzisă în Turcia; existau două loji în Salonic sub Marele Orient al Italiei.” [Mathias Erzberger](#) subliniază în „Experiențe în Marele Război” că

Marele Orient al Italiei era complet sub controlul Marelui Orient al Franței. Se referă la transferul a 700.000 de franci de la Paris la Roma între Marele Orient în numele Trustului Caritabil Evreiesc, Alianța Universală a Israeliților. Aceasta este finanțarea asigurată pentru asasinatul de la Sarajevo.

Lucrarea lui McCurdy "*Adevărul despre tratatele secrete*" din 1925 citează la pagina 45 articolul "*După Vidovdan*", publicat în 1914, de Ljuba Jovanovitch, președinte al Parlamentului sârb și ministru al educației: „Nu-mi amintesc dacă era sfârșitul lui mai sau începutul lui iunie, M. Pashitch ne-a spus că anumite persoane se pregăteau să meargă la Sarajevo pentru a-l ucide pe Franz Ferdinand, care era așteptat acolo la Vidovdan, duminică 28 iunie.” El ne-a spus mai degrabă nouă decât altora, dar a continuat în funcție doar cu Ștefan Protitch, pe atunci ministru de interne. Aceasta a fost pregătită de Societatea bărbaților organizați în secret (*Society of Secretly Organised Men*). Protitch și întregul cabinet sârb știau despre complot. Regele Alexandru, ministrul rus Hartwig și atașatul militar rus Artmanov au fost, de asemenea, implicați în conspirație. Nepotul lui M. Pashitch a fost membru al Mâinii Negre. El a fost legătura dintre Protitch și conspiratori. Agentul Mâinii Negre din Sarajevo a fost Gatchinovitch. Mâna Neagră, în cadrul căreia planurile de crimă au fost puse la punct de mult timp, era cunoscută și sprijinită de guvernul Serbiei. Printzip a recunoscut că de la Ciganovitch au fost trimiși la maiorul Tankositch, care i-a echipat cu arme și le-a dat lecții de tragere.

După ancheta de la Salonic, guvernul Pashitch l-a

trimis pe Ciganovitch în America ca recompensă pentru serviciile sale, folosind un pașaport fals sub numele de Danielovitch. După război, Ciganovitch s-a întors, iar guvernul i-a dat pământ lângă Usakub, unde a locuit apoi... Dimitryevitch, șeful serviciilor secrete care a condus tentativele de asasinat asupra regelui Alexandru și a reginei în 1903, a fost executat la Salonic în 1918 pentru a-l reduce la tăcere în legătură cu incidentul de la Salonic.

Astfel, au existat numeroase persoane, conspiratori și înalți oficiali guvernamentali care știau dinainte despre iminenta tentativă de asasinat asupra arhiducelui Franz Ferdinand. Probabil că niciunul dintre ei nu dorea să fie asociat cu complotul, din cauza certitudinii unor represalii imediate.

În cercurile guvernamentale din întreaga Europă existau mulți francmasoni care trebuie să fi fost la fel de informați despre asasinat. Fără îndoială, așteptau sfârșitul cu mare nerăbdare. Întrucât Ferdinand fusese eliminat, era doar o chestiune de zile până când începea Primul Război Mondial. Lord Grey, secretarul britanic de externe, a scris în cartea sa *„Douăzeci și cinci de ani”*, vol. 2, p. 25: *„Dacă lucrurile ar fi fost legate de el (Kaiserul), probabil că niciun război european nu ar fi izbucnit din disputa austro-serbiană”*. Acest lucru ar putea infirma acuzația adesea repetată că Kaiserul Wilhelm a fost cel care a insistat asupra războiului. Ar putea explica, de asemenea, de ce nu a fost niciodată judecat ca „criminal de război”, în ciuda apelurilor repetate pentru un astfel de proces. Afirmații precum cele făcute de Gray (care a fost, până la urmă, „dușmanul său”) l-ar fi putut exonera.

Lordul Fisher, primul lord al Amiralității, a declarat în revista London Magazine în ianuarie 1920: „*Națiunea a fost înșelată în război*”. Această afirmație ar fi putut fi la fel de bine o rectificare a „vinovăției de război” a Kaiserului.

Urgența de a implica Statele Unite ca participant direct în Primul Război Mondial a fost necesară. Primul Război Mondial a fost necesar pentru ca canaaniții să poată obține puterile necesare pentru a impune legi și mai opresive împotriva poporului din Șem. În 1916, 54% din poporul american era de origine germană. Un vot pentru ca limba germană să devină limba oficială a Republicii a eșuat cu un singur vot în timpul înființării Republicii. În prima sută de ani de existență a acestei națiuni, germana era singura limbă care putea fi auzită în multe zone. În 1916, a fost trimis un sondaj poporului american cu întrebarea: "*Dacă vom intra vreodată în război, vă veți alătura Germaniei sau Marii Britanii?*". Majoritatea covârșitoare a răspuns că preferă, să se alătore Germaniei în război. Asta a fost foarte surprinzător. Politicile Angliei, amestecul ei și încercările ei repetate de a distruge Republica Americană nu au fost un secret pentru poporul american, în ciuda eforturilor istoricilor noștri de a albi sau de a ascunde aceste campanii. Grupurile pro-britanice, cum ar fi Pilgrims, English Union și alte organizații bine finanțate din zona New York-ului, au continuat să facă propagandă britanică, dar aceasta a avut un efect redus sau inexistent asupra restului națiunii.

Până în prezent, nu a existat niciun motiv imaginabil pentru ca Statele Unite să participe în numele unei țări

beligerante. Pe teritoriul lor nu a existat niciodată o amenințare la adresa nimănui. Cu toate acestea, rezultatul dorit a fost obținut, în mod opac, așa cum se obișnuiește. Compania lui J.P. Morgan, care își avea originea la Londra sub numele de George Peabody and Company, acordase împrumuturi mari Angliei din sumele enorme puse la dispoziție prin operațiunile Sistemului Rezervei Federale recent lansat. J.P. Morgan a prezidat Consiliul Consultativ Federal, care se întrunea cu Consiliul Administrativ Federal. Un veteran al întâlnirii de pe Insula Jekyl, Paul Warburg, a ocupat funcția de vicepreședinte al consiliului de administrație. Totul părea să fie sub control.

William Jennings Bryan, care a militat împotriva crucii de aur cu care bancherii internaționali plănuiau să răstignească poporul american, conduce acum mișcarea "*Ține-ne departe de război*". La 3 februarie 1917, el a organizat la New York o adunare de masă a cinci mii de cetățeni. Aceeași procedură a fost repetată în 1940, aproape la fel ca exersat, cu același rezultat, vom intra în război.

Nu avem nevoie de lideri religioși care să ne împingă într-un război „divin”. Aceasta a fost o mare blasfemie, deoarece a fost o celebrare pur ritualică a orgiei de sacrificii umane a lui Baal. Frank North, președintele Consiliului Federal al Bisericilor Creștine, a declarat: „*Războiul pentru dreptate va fi câștigat*”.

Clericii au fost instruiți să promoveze Freedom Loans prin propagandă trimisă de ofițeri bancari speciali ai celui de-al Doilea District al Rezervei Federale (New York). Episcopul William Alfred Quayle a strigat că

„Germanii au violat femeile din Belgia, Serbia, România și Polonia. Germanii au ucis pasagerii Lusitanei. Germanii au otrăvit fântâni, au răstignit băștinași și soldați, bărbați și băieți invalizi”.

Toate acestea au făcut parte dintr-o campanie de propagandă bine finanțată de agenți britanici. Ca de obicei, guvernul Statelor Unite a fost condus de serviciile secrete britanice. Propaganda a fost concepută ca material pur inflamator și nicio acuzație nu a fost suficient de violentă pentru a fi respinsă ca știre de prima pagină în presa americană. Cartea lui Alfred Ponsonby, *„Neadevărul în timp de război”*, E. P. Dutton, 1928, a fost una dintr-o serie de cărți care au expus ulterior minciunile absurde cu care americanii au intrat în război împotriva Germaniei. Cartea lui Ponsonby a fost dedicată prietenilor săi, marchiza de Tavistock și istoricului Francis Neilson. La pagina 17, Ponsonby scrie: *„Generalul von Hutier al Armatei a Șasea Germane: «Metoda Northcliff pe front este de a distribui un număr tot mai mare de pliante și pamflete de către aviatori; scrisorile prizonierilor germani sunt falsificate în cel mai scandalos mod; au fost născocite tratate și pliante în care sunt falsificate numele poezilor, scriitorilor și oamenilor de stat germani.»”* La pagina 19, *„Atâta timp cât națiunile sunt înarmate unele împotriva altora, vor exista oameni de stat mincinoși și, la fel cum vor avea tunuri și mitraliere.”*

Una dintre cele mai cunoscute campanii de propagandă din timpul Primului Război Mondial a fost *"Fabrica germană de cadavre"*. The Times a raportat pe 16 aprilie 1917: *„Germanii distilează glicerină din trupurile*

morților lor, ard grăsimea din corp, se transformă în grăsime lubrifiantă, pulbere obținută din oase". Povestea s-a dovedit populară și a fost reluată în The Times (Londra) timp de câteva săptămâni. La 22 octombrie 1925, The Times a reproșat cu întârziere această poveste generalului Charteris, care dovedise că este cea mai mare minciună propagandistică a tuturor timpurilor. Charteris a negat orice implicare în această poveste într-o scrisoare către The Times, la 4 noiembrie 1925.

Bazându-se în mare măsură pe documente falsificate sau fotografii modificate, agenții britanici au inundat jurnaliștii americani creduli cu „copii fierbinți”. Rezultatul a fost că gloata americană a început să-i atace pe negustorii germani în vârstă, acuzându-i de „atrocitățile” comise în Europa. În majoritatea cazurilor, acești negustori erau cei mai reputați și patrioți locuitori ai teritoriilor lor. Woodrow Wilson a folosit „războiul submarin” împotriva navelor americane ca principal mijloc pentru a-și justifica declarația de război împotriva Germaniei. Piatra de temelie a afirmației sale a fost scufundarea Lusitaniei. În realitate, guvernul german publicase un avertisment adresat americanilor în presa din New York să nu călătorească pe **Lusitania**, deoarece se știa că aceasta transporta muniții.

George Sylvester Viereck i-a arătat autorului un decupaj real al acestei reclame pe care îl păstrase în dosarele sale. Până în acea zi, guvernul Statelor Unite a refuzat să confirme că nava Lusitana transporta arme livrate armatei britanice. Într-un număr din noiembrie 1920, publicația Nation l-a citat pe D. F. Malone, casier în portul New York, care spunea, că Lusitana a etichetat

4200 de containere de cartușe de pușcă Springfield în avizul de expediție, către guvernul britanic. Administrația Wilson i-a refuzat lui Malone permisiunea de a publica acest articol. Când senatorul LaFollette s-a referit la aceasta, au încercat să îl excludă din Senat. Melone a declarat că va depune mărturie în apărarea lui LaFollette, dar procesele au fost suspendate. Înregistrările ulterioare au arătat că pe Lusitana se aflau 5400 de containere de muniție.

Războiul Mondial se încheiase în mod satisfăcător, cu aproximativ cincizeci de milioane de oameni măcelăriți, majoritatea reprezentanți de primă clasă ai poporului din Șem. Cu acest rezultat fericit, Ordinul Masonic Canaanit a decis să asigure o sută de milioane de victime în următoarea lor excursie. În acest scop, cei mai vicioși membri ai francmasonilor lumii s-au adunat la Conferința de Pace de la Versailles. După cum a subliniat mai târziu Ezra Pound la Radio Roma, *„Adevărata crimă este să pui capăt unui război pentru a-l face pe următorul inevitabil”*. Woodrow Wilson a devenit faimos ca inițiatorul Celor Paisprezece Puncte și al Ligii Națiunilor. De fapt, el doar a citit din scenariul pregătit pentru el. Cele Paisprezece Puncte și cealaltă agendă a Conferinței de Pace de la Versailles fuseseră redactate anterior într-o întâlnire secretă a Marelui Orient al Franței și a Conferinței Masonice Internaționale la sediul lor, 2 Rue Cadet, la Paris, în perioada 28-30 iunie 1917.

Conferința de Pace de la Versailles a constatat de fapt dintr-un plan în trei etape, fiecare dependentă de cealaltă. Prima a fost conferința publică, foarte vizibilă, la care au participat mulțimi de reporteri din întreaga lume și

despre care s-a relatat pe larg. A doua etapă a fost conferința secretă a celor Patru Mari, care se întâlneau în privat pentru a compara documente și a urma instrucțiunile primite de la maeștrii lor ascunși. A treia etapă a fost conferința masonică nocturnă, cunoscută doar câtorva aleși, la care se discutau și se decideau deciziile curente de pe toate ordinele de zi ale conferinței. Miniștrii puterilor aliate victorioase au fost bine tratați pentru cooperarea lor. Woodrow Wilson însuși s-a întors în America cu daruri private de un milion de dolari în aur și pietre prețioase pentru a-și susține eforturile în numele Ligii Națiunilor. Când și-a dat seama că, Congresul nu va fi niciodată de acord cu dezmembrarea suveranității americane, a fost bântuit de frică, că va trebui să restituie mita primită, a suferit o depresie nervoasă, din care nu și-a revenit niciodată.

Delegația lui Wilson la Paris a fost însoțită de un contingent de bancheri de pe Wall Street, printre care Bernard Baruch, Thomas Lamont de la firma J.P. Morgan și Paul Warburg de la Kuhn, Loeb Co. Când au ajuns la Paris, Paul Warburg a fost plăcut surprins să afle că fratele său, Max Warburg, era șeful delegației generalilor. Alături de Wilson se aflau consilierul său de lungă durată, colonelul Edward M. House, și ginerele lui House, avocatul de pe Wall Street, Gordon Auchincloss. Secretarul de Stat Robert Lansing a fost însoțit de cei doi nepoți tineri ai săi, John Foster și Allen Dulles. Aceștia erau descendenți direcți ai familiilor de informații elvețiene Mallet-Prevost care introduseseră Ritul Scoțian în Statele Unite. O lucrare fără echivoc despre John Foster Dulles, *„Drumul către putere” de Ronald Pruessen*

(publicată de Macmillan), subliniază importanța francmasoneriei pe tot parcursul cărții.

Frații Dulles aveau să joace ulterior roluri cruciale în construirea regimului lui Hitler în Germania, în pregătirea celui de-al Doilea Război Mondial, precum și ca secretar de stat și fondatori al CIA în perioada postbelică. Allen Dulles a rămas director al Băncii Schroder, care gestiona fondurile personale ale lui Hitler. Dulles a transferat milioane de dolari către Banca Schroder ca fonduri „*sub acoperire*” pentru CIA. Niciun cont nu a fost vreodată înființat.

Un alt eșec al lui Woodrow Wilson la Paris a fost determinarea sa, obținerea recunoașterii diplomatice depline a teroriști bolșevici plini de sânge în Rusia, un obiectiv care a fost împărtășit cu pasiune de prim-ministrul Angliei, Lloyd George. Aceștia au fost consternați să constate că alți diplomați europeni, temându-se de revoltele comuniste din țările lor, au insistat ca Rusia Sovietică să nu fie recunoscută. deplângând înfrângerea lor ca pe o victorie a "bigotismului și intoleranței", Wilson și Lloyd George au trecut la alte puncte de pe ordinea de zi. Programul lor de a face următorul război inevitabil a fost facilitat în mare măsură de Bernard Baruch, care, în calitate de consilier economic la conferința de pace, a impus Germaniei povara devastatoare a reparațiilor, care era imposibil de plătit, forțându-l să caute sprijin politic. Inflația devastatoare a anihilat clasa de mijloc și a pregătit terenul pentru un program revoluționar. Dacă va fi comunismul sau o altă facțiune nu era prima preocupare a

conspiratorilor. Oricine ar fi fost, ar fi fost sub un control ferm.

Calea era acum pregătită pentru apariția lui Adolf Hitler în Germania. Partidul său politic, național-socialistii, au primit denumirea mondială de „nazist”, deoarece erau partidul politic al așkenazimilor (așkenazim înseamnă Germania în ebraică). Există documente cu semnătura lui Adolf Hitler direct deasupra celei a lui Max Warburg, care, împreună cu familia Oppenheim, a fost principalul finanțator al „naziștilor”. Hitler avea un sprijin ocult considerabil din partea inițiaților din Ostara, o societate care practica principiile magiei tibetane adaptate teoriei rasiale ariene. Cultul se concentra pe Ostara, zeița anglo-saxonă a primăverii, căreia îi era dedicată luna de Paște, aprilie. Ziua de naștere a lui Hitler era 20 aprilie, ceea ce ar putea explica de ce a fost ales să conducă această mișcare. În epoca nazistă, aceasta era o zi de mare sărbătoare în toată Germania. Pe 20 aprilie 1935, patruzeci și unu de avioane i-au fost livrate lui Hitler de către SA. prezentată cu următoarea adresă: *„Führer-ul meu! SA îi solicită Führer-ului său, cu ocazia zilei sale de naștere, pe 20 de Paște (luna păgână de Paște – ed.) 1935, să accepte contribuția sa la reînarmarea poporului german – Escadrila Zburătoare SA.”*

Magia tibetană pretinde că este liberă de principalul său rival, Cabala. De asemenea, pretinde că este mai puternică decât orice altă școală cunoscută de ocultism - magia egipteană, cabalistică sau hindusă. Unora dintre inițiații lui Ostara, care erau apropiați de Hitler, li s-au învățat cele mai înalte învățături ale lamaismului. Aroganța generată de succesele anterioare ale regimului,

care a urmat sfaturile acestor inițiați, extinzându-se în Austria și Cehoslovacia, și succesul său militar neașteptat din primii doi ani ai celui de-al Doilea Război Mondial, a dus la căderea sa. Se pare că nu se știe dacă Ostara este cu adevărat superioară Cabalismului și celorlalți rivali ai săi, dar indiferent de sprijinul magic la care au putut apela Hitler și cercul său, acesta nu a putut concura cu organizația internațională a ordinelor masonice canaanite. Cel mai mare defect al lui Hitler a fost lipsa sa de experiență pe o scenă mai amplă. Este îndoielnic că a auzit vreodată de canaaniți în întreaga sa viață. Hitler și Mussolini s-au grăbit să declare francmasoneria interzisă la începutul regimurilor lor, nerecunoscând că francmasoneria și Illuminati au avut întotdeauna mișcările lor clandestine. Acestea au fost interzise de multe ori în multe țări. Aceste interdicții nu au făcut decât să încurajeze și mai mult conspirația lor insidioasă. Nici Hitler, nici Mussolini nu au recunoscut puterea uimitoare a „oamenilor hotărâți ai francmasoneriei” care exercitau un control total asupra puterilor „democratice”.

O altă influență notabilă în primele zile ale național-socialismului au fost ariosofiștii, ramificațiile ariene ale teosofiștilor. Originari din Viena, ariosofiștii au exercitat o influență dramatică asupra scrierilor lui Hitler în anii săi de formare. Este îndoielnic că acesta a știut vreodată că Teosofia era doar o extensie a Cabalismului sau că era asociat cu cei pe care îi considera dușmanii săi de moarte.

Încă de la declanșarea satisfăcătoare a celui de-al Doilea Război Mondial, părea că nimic nu-l putea opri pe Hitler înaintarea triumfătoare pe câmpurile de luptă din Europa. Se pare că îi scăpase faptul că Napoleon

străbătuse la fel de victorios aceleași câmpuri, doar pentru a muri mizerabil din cauza otrăvirii cu arsenic pe o insulă îndepărtată. Nimeni din Germania nu-și putea da seama că acesta era doar primul act al unei drame orchestrate cu grijă. Actul doi avea să înceapă cu intrarea Statelor Unite în război, o posibilitate pe care Hitler nu o putea nega niciodată, iar Actul trei avea să fie Amurgul Zeilor, sacrificiul dramatic al Germaniei și al Brunhildei.

Implicarea Statelor Unite în cel de-al Doilea Război Mondial s-a bazat pe o operațiune reușită a unui joc final pe care Hitler nu l-a luat niciodată în considerare. Nu avea nicio intenție să provoace Statele Unite. Când directorul serviciilor secrete britanice, Sir William Stephenson, a ucis în mod repetat tineri marinari germani pe străzile din New York, guvernul german a ignorat aceste incidente. În ciuda cheltuielilor de milioane de dolari pentru propagandă frenetică de război, poporul american a rămas netulburat de „amenințarea” nazismului. Charles Linbergh Jr. a condus o campanie națională „America First” care părea sigură că ne va ține departe de război. Răspunsul la dilema Roosevelt-Churchill a fost Pearl Harbor, unul dintre cele mai elaborate masacre de soldați, marinari și pușcași marini americani din istoria noastră. Se pare că toți cei aflați într-o poziție influentă la Londra și Washington știau că japonezii intenționau să atace Pearl Harbor, ceea ce a fost foarte surprinzător, deoarece codurile secrete japoneze fuseseră descifrate cu luni înainte. Coșmarul instigatorilor era că comandantii japonezi ar putea descoperi accidental că codurile lor fuseseră sparte și ar

putea anula atacul asupra Pearl Harbor, știind că adversarii lor fuseseră avertizați.

Conspiratorii de la Washington, ținându-și respirația în timp ce flota japoneză se apropia încet de Pearl Harbor, au evitat să le dea de înțeles amiralilor Kimmel și Short, comandanții americani din Hawaii, că se aflau în vreun pericol. Alertarea lor i-ar fi avertizat, desigur, pe japonezi și i-ar fi obligat să se retragă. Comandanții japonezi au declarat ulterior că, la primul semn de alarmă, li s-a cerut să se întoarcă la Tokyo fără a-și executa atacul.

O întâlnire a conspiratorilor la Casa Albă în seara atacului de la Pearl Harbor i-a găsit extenuați de nerăbdare. Doar câteva ore mai erau și ar fi știut dacă „câştigaseră”, adică dacă japonezii ar fi reușit să atace și să distrugă flota și instalațiile americane de la Pearl Harbor. Niciodată un grup nu așteptase atât de mult „vești proaste”. Președintele Franklin Delano Roosevelt, care și-a trăit întreaga viață din pomanele mamei sale și banii din opiu acumulați de tatăl acesteia, Warren Delano; Bernard Baruch, care impusese Germaniei plata despăgubirilor; generalul George Marshall, pe care senatorul McCarthy l-a numit mai târziu „o minciună vie” - aceștia erau oamenii care mizează totul pe implicarea Statelor Unite în al Doilea Război Mondial. Dacă lucrurile ar fi mers prost, nu ar fi avut niciun plan de retragere. Hitler a refuzat să reprezinte vreo amenințare pentru Statele Unite.

O carte, „*Un om neînfricat*”, descrie faptele eroice ale lui Stephenson la pag. 329, oferă dovezi necontestabile că, conspiratorii știau ce se întâmplă. Roosevelt l-a folosit pe fiul său, colonelul James Roosevelt, pentru a transmite

comunicațiile sale private lui Stephenson și să păstreze atitudinea secretă. Pe baza informațiilor transmise de James Roosevelt, Stephenson i-a telegrafiat lui Churchill la Londra *„Negocierile japoneze out. Serviciile așteaptă măsuri în termen de două săptămâni.”* Acest mesaj a fost transmis la Londra pe 27 noiembrie, cu zece zile înainte de Pearl Harbour.

Șeful de stat major al lui Roosevelt, generalul George Marshall, unul dintre cei mai importanți participanți la îngrozitoarea întâlnire de la miezul nopții de la Casa Albă, a declarat ulterior în fața Congresului că nu își amintește, unde se afla în momentul atacului de la Pearl Harbour. Totuși, un articol din Washington Post a arătat că a contactat o organizație de veterani cu câteva ore mai devreme. Apoi a mers la Casa Albă. Marshall, o persoană cu un caracter total haotic, ne-a fost prezentat în tinerețe ca un mare lider moral.

În campania de implicare a Statelor Unite în al Doilea Război Mondial, Roosevelt s-a bazat în întregime pe ajutorul serviciilor secrete britanice. Serviciul său executiv pentru operațiuni speciale (SOE) a fost înființat în iulie 1940 sub conducerea lui „C”, Sir Steward Menzies. Menzies era probabil un fiu nelegitim al regelui Edward al VII-lea. Educat la Eton, el a făcut mereu parte din cercurile înalte ale aristocrației britanice. El a primit DSO în timpul Primului Război Mondial. Lady Menzies a devenit una dintre fondatorii Mișcării Fasciste Britanice în 1923, alături de unii dintre cei mai mari proprietari de terenuri din Anglia: contele de Glasgow 2500 hectare, Duce Abercorn 2000 hectare, marchiză de Ailsbury 40.000 hectare, lord de Cardigan 10.000 hectare. Un grup

ulterior, Camaraderia engleză-germană, a fost finanțat de F. C. Tiarks, partener al Schroder Banc și director al Băncii Angliei, care a asigurat finanțarea principală a regimului lui Hitler. De asemenea, în camaraderie se aflau ducele de Wellington, amiralul Sir Barry Domvile și lordul Mount-Temple, președintele Ligii Navale.

Secțiile de criptare și semnalizare ale SOE au fost înființate în clădirea sediului central al Marks & Spencer. Președintele său, Israel Sieff, a fost fondatorul mișcării fabianiste de planificare economică. Alături de Menzies, cofondatorii SOE Hugh Dalton, au fost invitați la Castelul Windsor (tatăl său a fost profesor parivat al lui Georg V.), Sir Frank Nelson, ulterior director general interimar al Organizației Națiunilor Unite, Sir Robin Brooke, ulterior director al Băncii Angliei, Hugh Gaitskell, care a devenit ulterior prim-ministru, și lordul Christopher Mayhew.

Operatorii SOE l-au convins pe generalul William Donovan să înființeze organizația lor secundară, Biroul American pentru Servicii Strategice. Britanicii, maeștrii anteriori ai tuturor tipurilor de spionaj și acțiuni sub acoperire, au găsit colaboratori dispuși, chiar dacă neîndemânatici, Studenți în fiii milionarilor care s-au oferit voluntari pentru OSS. Președintele Lyndon Johnson a făcut mai târziu o remarcă despre succesele ei în cadrul CIA: „Vă dați seama că acești băieți sunt toți fiii unor milionari, ale căror tați s-au speriat să-i implice în afacerea familiei cu imobiliare?” Se pare că în Londra, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, cei care au avut o perioadă bună au fost susținătorii fideli precum Paul Mellon, cumnatul său David Bruce, Henry Morgan

din familia J. P. Morgan și mulți alți studenți de la Yale, Harvard și Princeton.

Al Doilea Război Mondial a reușit să atingă cifra de o sută de milioane de victime, multe dintre acestea fiind familii întregi din poporul Șem, precum victimele holocaustului provocat de incendiu la Dresda și Köln. Deoarece ei erau victimele, nu s-au făcut încercări de a identifica autorii atrocităților. Francmasonii canaaniți au reușit să obțină un nou triumf – sacrificii umane în masă în fața altarului lui Baal. Una dintre primele sarcini care le-au fost cerute ofițerilor armatei americane când au intrat în Germania a fost să reconstruiască lojile masonice, care fuseseră închise de Hitler. În Italia, învingătorii au deschis fără ezitare loji ale Marelui Orient în toată țara. Ei erau bine finanțați cu fonduri secrete de la OSS, iar mai târziu au primit sume mari de bani de la agenții din Italia.

CAPITOLUL X

Amenințarea comunismului

Timp de treizeci și cinci de ani, autorul actual a scris și a vorbit despre „comunism” fără să știe ce este acesta. După ce am studiat sute de lucrări de referință despre comunism, nu am găsit nicio semnificație în faptul că comunismul nu era altceva decât o ramificație a puterilor revoluționare mondiale ale ordinului masonilor canaaniți. Am subliniat anterior că membrii Primei Internaționale Comuniste erau Lionel de Rothschild, Karl Marx și Heinrich Heine. Nu numai că Karl Marx a întreținut relații strânse cu iezuiții și francmurarii pe tot parcursul carierei sale, dar era și rudă directă cu aristocrația britanică prin căsătoria cu Jenny von Westphalen, descendenta a contesei de Balcarras și Argyll, două dintre cele mai vechi titluri nobiliare din Anglia. Contesa devenise guvernatoare prin intermediul lui William de Orange, înainte ca acesta să cucerească Anglia și să înființeze Banca Angliei. A fost o frăție masonică care i-a asigurat lui Karl Marx un venit constant, prin comenzi de articole pentru ziarele cotidiene din New York. Lenin a întreținut relații la fel de strânse cu francmasonii în timpul anilor petrecuți în Elveția, înainte de a se întoarce în Rusia pentru a conduce Revoluția bolșevică.

În Elveția, el a devenit membru al unei loji secrete, sub numele de „*Ulianov arborele de cedru*”. El a primit

sprijin financiar regulat, precum și vizite ocazionale din partea lui Sir Alfred Milner (Fondator al Mesei Rotunde și al Consiliului pentru Relații Externe) și Lord Palmerston, ministrul de externe al Angliei. Milner și Palmerston au atins gradul 33, respectiv gradul de revoluționar.

Între timp, cel mai bogat om din lume, țarul Rusiei, părea neputincios în fața lentului declin al țării sale spre anarhie. Cu mult înainte de apariția lui Rasputin, curtea sa era plină de ocultiști. Tribune de Geneve a publicat pe 21 decembrie 1902 un articol cu titlul: *"RUSIA: Un ocultist la Curtea de Justiție. Corespondentul Daily Mail din Odessa a telegrafiat acestui ziar faptele reale privind prezența ocultistului Philippe la curtea țarului. Philippe a dobândit o mare influență asupra țarului."* Articolul precizează în continuare că Philippe Nizier din Lyon a fost prezentat lui Nicolas de către Marele Duce Nicolas Nicolaevitch. În Lyon, Nizier a fost acuzat în trecut de practicarea ilegală a medicinei. Un medic francez, Gerard Encausse, a scris numeroase lucrări despre Cabala și magie. El a fost prezentat Marelui Duce de către Philippe. Encausse și-a scris tratatele despre magie sub pseudonimul „Papus”. Gazeta elvețiană nota la 20 decembrie 1902: *„Puțini oameni știu că în Paris există un fel de mică universitate de ocultism, unde studenții se înscriu, susțin examene și li se acordă titluri de doctor. De exemplu, se poate obține o diplomă de licență în științe oculte sau un doctorat în cabala. Papus este președinte și organizator."*

Astfel, influența ocultă la curtea țarului Nicolae poate fi urmărită direct până la o școală de ocultism din Paris.

Nu este prea absurd să presupunem că această școală este susținută de Marele Orient din Paris, având în vedere că masoneria se referă întotdeauna la ocultism. Incapacitatea ulterioară a țarului de a acționa cu hotărâre în perioade de criză, ceea ce a dus direct la declinul puterii sale statale, ar fi putut fi cauzată de droguri sau hipnoză. Cel mai puternic aristocrat din lume a fost descris de observatori ca fiind „*extrem de pasiv*” și incapabil să ia măsuri directe atunci când domnia sa a fost amenințată de revoluție. În fapt, regele Ludovic a reacționat în mod similar la începutul Revoluției Franceze, în săptămânile dinaintea destituirii sale și a execuției sale prin ghilotină. Este greu de crezut că astfel de conducători absoluți și fără restricții ar renunța la putere în fața „*voinței poporului*” și ar accepta moartea fără rezistență.

Aparent din milă din cauza influenței oculte de la curtea sa, țarul Nicolae a fost închis și s-a instituit un guvern provizoriu. Acest guvern era condus de Kerensky, un francmason de gradul 32, care fusese ales lider al guvernului provizoriu de către Josef Sliozberg, marele maestru al Ordinului Internațional B'Nai B'Rith din Rusia. Kerensky avea o singură misiune: să mențină poziția până la sosirea lui Lenin într-un tren sigilat din Elveția. După Revoluția bolșevică, Kerenski a primit permisiunea să emigreze în mod pașnic în Statele Unite, unde a devenit profesor bine plătit la universități de renume. Ordinul masonilor canaaniți are întotdeauna grijă de ai săi.

Prințesa Paley, soția marelui duce Paul, a declarat că ambasadorul englez la Sankt Petersburg, Sir George

Buchanan, a declanșat și condus Revoluția Rusă, urmând instrucțiunile directe ale lui Lloyd George, liderul Partidului Liberal din Anglia. Bolshevikii au fost dotați cu sume mari de capital pentru preluarea puterii în Rusia. La 22 septembrie 1917, Troțki a primit un telegramă din Stockholm: „Administrația băncii Max Warburg & Co. îl informează că i-a fost deschis un cont curent în scopul desfășurării activității sale. Troțki primise anterior 10.000 de dolari în numerar de la familia Rockefeller, când s-a întors cu vaporul din New York. Alte fonduri i-au fost transferate din Berlin prin intermediul societății Disconto, Nya Bank și Sibirische Bank, precum și prin intermediul altor intermediari, precum Helphand Parvus, Ganetsky, Koslousky și Krassin. După revoluție, Krassin s-a întors să lucreze pentru Siemens, uriașa companie germană de electricitate. În calitate de reprezentant al Rusiei, el a fost susținut de Hugo Stinnes, Felix Deutsch, directorul A.E.G., și de Walter Rathenau.

Deși toate depozitele uriașe ale țarului în bănci străine au fost reținute de aceste bănci, fără să fie plătite niciunui membru al familiei sale, a fost înființată o mică cantitate de holdinguri rusești în afara noului guvern bolșevic, ca fond secret, care urma să exercite controlul definitiv asupra guvernului sovietic în deceniile următoare. Acest trust era format din Dzerzhinsky, fondatorul Ceka, agentul serviciilor secrete britanice Sidney Reilly și W. Averell Harriman.

Trustul a fost o continuare a Fondului Parvus care l-a adus pe Lenin la putere, o operațiune dirijată prin influența unor personalități din culise, inclusiv contele venețian Volpi di Misurata, o figură a Nobilității Negre

care îl adusesese pe Mussolini la putere, organizase numeroase războaie balcanice și condusesese în secret Revoluția Rusă.

În mod ciudat, Revoluția Bolșevică a fost întâmpinată cu o aprobare entuziastă de către cei mai importanți finanțatori ai lumii. Unul dintre cei mai importanți din acest număr a fost Jacob Schiff, partener principal al Kuhn, Loeb Co. din New York, care și-a transmis salutările, așa cum a fost relatat în New York Times pe 19 martie 1917: *„Un dușman persistent al unei autocrații tiranice, persecutorul neobosit al coreligionarilor mei, vă felicit pe dumneavoastră, poporul rus, pentru ceea ce ați realizat acum atât de minunat și vă urez dumneavoastră și camarazilor dumneavoastră din noul guvern succes deplin.”* Ministrul Milioukoff, un vechi prieten al lui Schiff, a răspuns: *„Suntem uniți în ură și antipatie față de fostul guvern, care a fost acum răsturnat.”* Și aici găsim un citat direct din Testamentul Canaanului: *„Urâți-vă stăpânii”*.

Unul dintre cele mai neînțelese evenimente din istorie este invazia aliaților în Rusia după Revoluția Rusă. Această „invazie” a fost recent prezentată în presa sovietică ca un motiv urgent pentru a nu „avea încredere” în Statele Unite. De fapt, trupele aliate au fost trimise în Rusia pentru a distrage atenția de la contra-revoluția de succes a forțelor albe și, în același timp, pentru a oferi propagandiștilor Armatei Roșii, în special lui Troțki, un slogan pentru campania roșie care se afla în impas, că „Mama Rusia” a fost invadată de „trupe străine”. Acest lucru dovedește că a fost un apel irezistibil pentru țărani ruși, care s-au raliat imediat Armatei Roșii

și i-au adus victoria totală. Într-adevăr, diferite divizii, în majoritate britanice și americane, au fost trimise în Siberia, unde au rămas un an și jumătate fără să întreprindă nicio acțiune. Niciunul dintre soldați nu avea habar ce făceau acolo. S-au întors acasă la fel de uimiți cum pleaseră. Li s-a ordonat să „invadeze” Rusia? Desigur, au debarcat pe o coastă europeană și au mărșăluit direct spre Moscova, care ar fi putut ușor cucerită de aceste divizii bine înarmate și antrenate.

În realitate, ei au fost tunși în Siberia mult timp, dar rușii nu. Această manevră a fost dezvăluită în New York Times pe 15 februarie 1920, *„când Vladivostok-ul a fost eliberat de facțiunea Kolșak”*. *„Există evident un sentiment pro-american categoric acolo. Liderii revoluționari au urcat treptele clădirilor de peste drum, ținând discursuri despre americani ca fiind adevărați prieteni care, în momente critice, salvau această mișcare prezentă.”*

„Secretul” prezenței militare americane în Rusia nu a fost niciodată un secret pentru francmasonii canaanei care îi susțineau pe bolșevici. Cei trei directori ai Rezervei Federale din New York, care finanțau cheltuielile bolșevicilor, și-au dat seama că, sub conducerea lui Troțki, Armata Roșie pierde războiul. Orgia lor de terorism și masacre fără sens i-a determinat pe țărani să se întoarcă împotriva *„eliberatorilor”*, iar Armata Albă câștiga tot mai mult sprijin în fiecare zi. Pentru a inversa situația, directorii Rezervei Federale au ordonat trupelor aliate să intre în Rusia. Așezați lângă forțele lui Kolșak, aceștia au creat impresia că se aflau acolo pentru a sprijini facțiunea Albă. Poporul rus a fost informat că forțele aliate erau trimise pentru a restabili vechea ordine

autocratică. Presa americană și britanică s-a unit acum cu țărănimea rusă în spatele revoluționarilor, iar armata lui Kolșak s-a aflat curând în retragere completă. Aceasta explica „*sentimentul pro-american*” din Vladivostok. Prezența aliaților în Siberia a garantat triumful Armatei Roșii și impunerea unei reguli dictatoriale brutale asupra poporului rus.

Există o documentație completă despre acțiunile teroriste ulterioare, care au provocat groază în rândul poporului rus și l-au determinat să se întoarcă complet împotriva bolșevicilor. Comisia americană Rohrbach a raportat câteva dintre actele de violență revoluționare: „Întreaga podea de ciment a sălii de execuții Ceka din Kiev era inundată de sânge, care ajungea la câțiva centimetri înălțime. Era un amestec îngrozitor de sânge, creier și bucăți de oase. Toți pereții erau mânjiți cu sânge. Părți din creier și scalp erau lipite de ei. O jgheabă de scurgere cu lățimea de 25 cm, înălțimea de 25 cm și lungimea de 10 metri era umplută până la refuz cu sânge. Unele cadavre aveau abdomenul tăiat, altele aveau membrele tăiate, iar altele erau literalmente ciopârțite. Unii aveau ochii scoși, capul, gâtul și trunchiul acoperite cu răni adânci. De asemenea, am găsit un cadavru cu un topor înfipt în piept. Unii nu mai aveau limbă. Într-un colț am descoperit o mulțime de brațe și picioare tăiate, care nu aparțineau niciunui cadavru pe care l-am găsit.”

Odată ce amenințarea sau represaliile din partea rușilor albi au încetat, bolșevicii și-au dezlănțuit toată sălbăticia

sângeroasă specifică poporului canaanit. Au transformat întreaga națiune rusă într-un gigantic lagăr de concentrare, pentru a tortura și ucide pe îndelete descendenții poporului Șem, care domnise peste ei timp de peste o mie de ani. Soljenicyn a informat ulterior o lume sceptică că sovieticii au ucis șaizeci și șase de milioane de oameni în Rusia între 1918 și 1957. El a citat instrucțiunea nr. 10 a Ceka, emisă la 8 ianuarie 1921: „Pentru a crește presiunea asupra burgheziei”. Desigur, acest lucru se referă la poporul din Șem. Sub această instrucțiune, lagărele de concentrare au fost construite pe o bază stabilă. Un tipic reprezentant al șefilor acestor lagăre era Lazar Kogan, care privea cu sânge rece cum mureau mii de sclavi muncitori în timpul serviciului său ca supraveghetor la construcția Canalului Mării Albe. El îi întâmpina pe noii deținuți cu următoarea afirmație incredibilă: *„Cred că personal nu sunteți vinovat de nimic. Dar, ca persoană educată, trebuie să înțelegeți că profilaxia socială este aplicată pe scară largă.”* „Profilaxie socială” este un eufemism tipic canaanit pentru masacrul poporului din Șem. Viitoarele victime nu mai erau considerate ființe umane, ci doar cadavre care așteptau să fie aruncate pe grămada de gunoi. Au devenit cunoscute sub numele de „căpușe”, un jargon pentru termenul rusesc care se referă la un prizonier, „zakluchenie”.

După jumătate de secol de barbarie fără precedent, „experimentul rus” a fost demascat în toată ororile sale de Soljenițin. El a scris despre lagăre: „Multe locuri de detenție erau cunoscute pentru execuții și gropi comune. Orotukan și Polyarny Spring, Svistoplas, Annuskha și chiar și lagărul agricol Dukcha, dar

cele mai cunoscute dintre toate în această descriere erau câmpurile aurifere din Zolotisty. ... În Zolotisty, de obicei aduceau o brigadă la suprafața minei și îi împușcau pe membri, unul câte unul, în plină zi. (Și aceasta nu era o înlocuire a execuțiilor nocturne, ci o completare a acestora.) Când șeful Yuglagului, Nikolai Andreevici Aglanov, sosea, îi plăcea să aleagă o brigadă sau alte persoane care erau vinovate de ceva etc. și ordona să fie luate deoparte. Și apoi și-a descărcat pistolul, în mulțimea speriată și înghesuită, însoțindu-și focurile de armă cu strigăte de bucurie. Cadavrele au fost lăsate neîngropate."

Soljenițin a descris pe multe pagini ororile despre care liberalii noștri nu știu nimic. „Însă unele transporturi cu căpușele condamnate ajungeau cu întârziere și continuau să sosească câte cincizece persoane odată. O divizie de criminali i-a luat de la stația, fosta fabrică de cărămizi și condus la o cabină din vechea baie publică, căptușită cu trei sau patru straturi de păături. Acolo, prizonierii condamnați erau obligați să se dezbrace și să facă baie goi în zăpadă. Înăuntru, au fost împușcați cu pistoale. În decursul unei luni și jumătate, două sute de oameni au fost uciși în acest fel. Cadavrele au fost arse în Tundra."

Soljenicîn continuă: „A. B. ____v a povestit cum se desfășurau execuțiile în lagărul Adak--a de pe râul Rechora. Ei i-ar fi scos pe membrii oponenți din lagăr „cu lucrurile lor” într-un transport nocturn de prizonieri. În afara terenului se afla o căsuță a Secției a treia. Condamnații erau duși într-o cameră, unul câte unul, iar acolo gardienii lagărului săreau pe ei. Gurile lor au fost astupate cu o cârpă moale,

iar brațele le-au fost legate la spate cu funii. Apoi au fost conduși în curtea interioară, unde îi așteptau căruțele pregătite. Prizonierii legați au fost îngrămădiți în căruțe, câte cinci până la șapte odată, și conduși la „Gorka”, cimitirul lagărului. Odată ajunși acolo, au fost împinși în gropi mari care fuseseră deja pregătite pentru a-i îngropa de vii. Nu, nu fără brutalitate. Au descoperit că era mult mai ușor să le manevreze și să le ridice, când erau încă oameni vii, în loc de cadavre. Activitatea s-a desfășurat în Adak pe parcursul mai multor nopți.”

Soljenițan nu este singurul care descrie viața în lagărele de concentrare. Luați în considerare următoarea descriere a vieții într-un Gulag: Serghei Grigoryants spune că prizonierii erau treziți la 5:30 dimineața și li se dădea supă de pește apoasă și pâine neagră la micul dejun. La 10:30 dimineața, primeau masa principală, care era supă apoasă, și terci la cină. Grigoryants spune că prizonierii erau torturați constant de lipsa alimentelor și de frigul din celulele lor. Legea sovietică prevedea că temperatura din celule trebuie să fie de cel puțin 64,4 grade Fahrenheit (aproximativ 17,8 °C), ceea ce a fost testat cu jalnic de inspectorii lagărului. Aceștia aduceau un radiator electric în celule, îl porneau până când temperatura atingea 64,4 grade Fahrenheit, făceau o înregistrare corespunzătoare în raportul lor și apoi duceau radiatorul în celula următoare. Temperatura a scăzut apoi la obișnuitul 40 de grade Fahrenheit (aproximativ 4,5 °C). O lampă rămânea aprinsă în celule toată noaptea, astfel încât prizonierii nu se puteau odihni niciodată cu adevărat. Grigoryants spune

că aproximativ 500.000 de deținuți erau eliberați în fiecare an în societatea sovietică și că prezența lor avea un efect foarte alarmant asupra întregii țări.

Și aici, cât de relevant este acest raport? A fost publicat ca un interviu cu Grigoryants în New York Times pe 22 februarie 1987! Este logic să ne imaginăm că această societate socialistă a fost construită pe baza averii confiscate a viitorului țar Nicolae al II-lea, dar nu este cazul. În 1913, țarul era fără îndoială cel mai bogat om din lume, cu o avere personală de aproximativ 30 de miliarde de dolari - dolari în 1913. El deținea 150.000.000 de hectare de teren și avea aproximativ 30.000 de servitori, 500 de automobile în flota sa personală, 6.000 de cai, 2 iahturi, o rezervă personală de aur de un miliard de dolari în Reichsbank, bijuterii în valoare de cinci sute de milioane de dolari, inclusiv diamantul Grand Mogul în valoare de 200.000 de dolari, o coroană în valoare de 75 de milioane de dolari și 32.000 de diamante. El controla o șesime din suprafața întregului glob. În noaptea de 6 noiembrie 1917, la ora 2:00 dimineața, gardienii roșii au mers cu un camion la Reichsbank și au furat tot aurul și bijuteriile familiei Romanoff. O mare parte din aur a fost transportat ulterior direct la Kuhn, Loeb Co. din New York. Să ne amintim că partenerul senior al Kuhn, Loeb Co., Jacob Schiff, a finanțat revoluția cu aproximativ 20 de milioane de dolari din averea sa personală. Se pare că aceasta a fost o investiție bună. Victor Hammer a vândut multe dintre bijuteriile coroanei colecționarilor din Europa și Statele Unite.

Împărăteasa văduvă Maria a fugit cu bijuteriile importante din colecția sa personală. Regele George al V-lea și regele Christian al Danemarcei au încercat în repetate rânduri să le confiște și să le primească „în grija lor” sau cel puțin să le „evalueze”. Ea a refuzat cu fermitate, știind că probabil nu le va mai vedea niciodată. Când a murit în 1928, anumiți agenți au confiscat bijuteriile și le-au adus imediat la Palatul Buckingham. Piese importante din colecția personală a reginei Maria au fost văzute ulterior acolo.

După revoluția din 1905, țarul s-a pregătit cu atenție pentru alte revolte, transferând aproximativ 400 de milioane de dolari în numerar către băncile din New York Chase, National City, Guaranty Trust, J.P. Morgan Co. și Hannover Trust. În 1914, aceleași bănci au achiziționat un număr controlat de acțiuni la noua Rezervă Federală din New York, plătind costul acțiunilor cu fondurile confiscate de țar. Astfel, astăzi, familia Romanoff deține majoritatea acțiunilor la Rezerva Federală!

Alte depozite ale țarului includeau 35-50 de milioane de dolari la Banca Angliei, 25 de milioane de dolari la Barclays, 30 de milioane de dolari la Lloyds Bank, 100 de milioane de dolari la Banca Franței, 80 de milioane de dolari la Banca Rothschild din Paris și 132 de milioane de dolari la Banca Mendelssohn din Berlin. Din 1917, un nor plană asupra structurii financiare a democrațiilor occidentale, amenințând structura financiară nesigură a acestora, teama că vreun tribunal de undeva ar putea decide că fondurile țarului trebuie returnate moștenitorilor de drept. Acest lucru nu ar avea efecte doar asupra acțiunilor Federal Reserve Bank, ci,

prin plata dobânzilor, ar însemna sfârșitul celor mai mari zece instituții financiare ale noastre. Este de mirare de ce guvernul Statelor Unite, condus de cele zece mari bănci, acceptă în mod repetat să finanțeze și să susțină imperiul sovietic în declin? **Poate cineva să prevadă colapsul financiar în cazul în care familia Romanoff va reveni pe tronul Rusiei și va cere restituirea banilor sau va obține o hotărâre judecătorească în acest sens în orice parte a lumii?**

Această catastrofă se profilează clar la orizont într-un anumit punct. New York Times a relatat pe 30 iulie 1929 despre desfășurarea unui proces judiciar, inițiat de mama țarului și de treizeci și doi dintre moștenitorii lui Romanoff împotriva Guaranty Trust și National City Bank. F. Dudley Kohler, un avocat care îl reprezenta pe James Egan, un administrator public, a emis următorul aviz juridic, publicat în jurnalul juridic: *„Se notifică prin prezenta tuturor persoanelor, corporațiilor, băncilor, trusturilor și altor entități care dețin active, depozite și obligații ale regretatului Nicolae al II-lea că documentele bancare și conturile acestuia din urmă sunt solicitate imediat, iar în cazul în care aceste documente bancare și conturi nu sunt prezentate, toate aceste persoane își vor asuma responsabilitatea pentru sumele datorate, plus dobânzile și costurile anchetei.”* Atât cazul, cât și Kohler au dispărut ulterior de pe paginile ziarului The New York Times. Se pare că nu au fost furnizate niciodată conturi sau documente. Pentru a face acest lucru ar fi fost nevoie de dovezi legale ale datoriei, ceea ce ar fi făcut rambursarea inevitabilă. Charles Recht, avocat al Uniunii Sovietice, l-a reținut pe Edward H.

Fallows să reprezinte guvernul sovietic, dar nu s-au găsit alte proceduri legale.

Bineînțeles, revendicarea drepturilor Romanoffilor nu a avut consecințe semnificative. Riscul unui retragere masivă a două dintre cele mai îndatorate și nesigure bănci din New York a provocat o presiune subterană împotriva cererii de valori monetare sau numerar pe Wall Street, care a declanșat apoi criza din 1929. Chiar dacă masonii canaaniti controlau instanțele judecătorești din Statele Unite, nu puteau fi siguri că Romanovii nu vor găsi o instanță în vreo țară care să pronunțe o hotărâre în favoarea lor sau să emită un ordin judecătoresc împotriva Guaranty Trust, o bancă controlată de J. P. Morgan, și a National City Bank, banca Rothschild și Rockefeller din New York. Acest pericol s-a materializat în momentul culminant al boomului bursier din anii 1920 și a aruncat o pânză mortuară asupra manevrelor speculatorilor și a provocat o presiune imediată asupra fondurilor pe termen scurt, ducând la Marea Depresiune.

Pentru a evita astfel de pericole în viitor, Acordurile Roosevelt-Litvinov au fost încheiate între Statele Unite și Rusia între 1933 și 1934. În cadrul acestor acorduri, Statele Unite au recunoscut unilateral toate pretențiile guvernului sovietic asupra fondurilor guvernului imperial rus. Acest lucru era aplicabil și pe fondurile țarului Nicolae, nu a fost niciodată examinat de Curtea de Justiție.

Pactul Roosevelt-Litvinoff a informat, de asemenea, toți diplomații din lume că Roosevelt a transformat sprijinul extins într-un angajament obligatoriu, transmis oficial guvernului sovietic prin intermediul „*persoanelor*

interesate private", cum ar fi, de exemplu, Federal Reserve Bank din New York și J. P. Morgan Co. din 1917. Nu toate proveneau de la bănci private. Acesta includea un cadou de 20 de milioane de dolari din fondurile speciale pentru război ale lui Woodrow Wilson, care îi fuseseră aprobate de Congres. Banii au fost transportați în Rusia prin intermediul lui Elihu Root.

Crucea Roșie, Kuhn, Loeb Co. și multe alte firme de pe Wall Street s-au implicat activ în finanțarea guvernului sovietic. Acest lucru a avut consecințe directe pentru contribuabilul american prin subvențiile acordate comuniștilor de guvernul SUA.

Ajutorul financiar alocat comuniștilor de către cei mai importanți bancheri ai lumii nu a trecut neobservat. Francois Coty, fondatorul companiei de parfumuri, a scris în 1930 în „*Rupeți vălul*”, publicată de Revue Internationale des Secret Societies (Jurnalul Internațional al Societăților Secrete) din Paris: „*Conceptele de capitalism, socialism, comunism sunt tot atâtea teme, distribuite printre demagogi bine plătiți pentru a crea confuzie în mintea maselor, destinate să devină sclavi. Sclavia universală este scopul imediat al Bleichroderilor, care caută să obțină un mediu pentru un nou război.*” Bleichroderii erau reprezentanții germani ai Casei Rothschild.

Wyndham Lewis, care în timpul Primului Război Mondial a fost coeditor împreună cu Ezra Pound al revistei „*Blast and Vortex*” (Zgomot și Vârtej), a scris în cartea sa: „*Numărați-vă morții, ei sunt în viață!*”, „*Un Rothschild sau un Morgan își câștigă banii într-un mod cu totul diferit față de un Nuffield sau un Ford. Primul își*

desfășoară activitatea comercială cu banii ca marfă. Activitatea sa comercială este în esență legată de cea a unui împrumutător de bani. El nu face nimic. ... El nu lucrează, nici nu se învârte. Totuși, el nu este un crin, de regulă. Cea din urmă, pe de altă parte, de tip Nuffield-Ford, sunt creativi în sensul că, că măcar fac ceva ... Fără capital străin, ei nu ar fi comuniști. Bolshevikul drept – adică un Pollitt sau un Strachey – deși complet ideologic – nu înțelege capitalismul ... Chiar și Henry Ford este doar un gigant Kulak (Ezra Pound l-a numit: „Întruchiparea muncitorului american salariat” Ed.), și de toate lucrurile pe care marxistul le urăște pe pământ, este Kulakul, pe care îl urăște cel mai mult. Pe de altă parte, cu capital străin are multe relații. De fapt, dacă ar fi permisă transferarea capitalului străin fără interferențe, acest lucru ar duce automat la comunism. ... Am simțit eu, că sovieticii erau în general, prea înceți în a înțelege capitaliștii. Am observat că stăpânii capitalului, care aparent nu urau comunismul, așa cum ne-am fi așteptat, nu sunt printre noi. Noi nu obținem nimic de la acești oameni, dar ei primesc mult de la noi. Cu cât devin mai bogați – și sunt mulți – cu atât devenim mai săraci.”

Observațiile lui Wyndham Lewis ar fi putut fi inspirate de activitățile Clubului de Carte al Stângii, condus de Victor Gollanz în anii 1930, alături de Harry Pollitt, liderul Partidului Comunist din Marea Britanie, John Stachey de la Daily Worker și Claud Cockburn, alias Frank Pitcairn, redactor al „The Week”, care a fost corespondent special pentru Daily Worker pe câmpul de

Kulak = țăran rus independent, relativ bogat, în perioada de dinaintea Revoluției Ruse și a URSS

luptă al Războiului Civil Spaniol. Gollanz a condus numeroase grupuri de front, precum Prietenii Uniunii Sovietice, Liga Tinerilor Comuniști și Comitetul pentru Victimele Fascismului. Niciun intelectual nu a fondat vreodată un Comitet pentru Victimele Comunismului.

După Revoluția Bolșevică, au avut loc revolte comuniste eșuate în Germania și Ungaria. Revoluția germană a fost eliminată sumar, dar Bela Kun din Ungaria a instaurat o tiranie comunistă de scurtă durată. Crimele în masă și orgiile sale nebunești (a fost cândva pacient psihiatric) au lăsat națiunea falimentară și devastată. Odată cu guvernul legitim distrus, guvernul maghiar a publicat arhivele lojelor masonice ca dovadă că „*Revoluția Comunistă*” a fost inițial planificată ca o operă a francmasonilor. Guvernul maghiar a închis apoi toate lojele masonice din întreaga țară. Guvernul maghiar a încercat ulterior să obțină un împrumut din Statele Unite pentru a-și reconstrui economia devastată. Oficialii săi au fost informați prompt că „*guvernul Statelor Unite*” avea o singură cerință înainte de a acorda un împrumut - restaurarea și redeschiderea tuturor lojelor masonice. Acest lucru dovedește că, chiar și în anii 1920, francmasonii canaaniți preluaseră deja controlul deplin asupra guvernului Statelor Unite.

Un alt mare masacru al poporului din Șem în secolul al XX-lea a avut loc în timpul Revoluției Spaniole (1936-1939). Masacrele au fost considerabile, deoarece era un război al canaaniților împotriva creștinilor și pentru că au avut loc în Peninsula Iberică (*Heber [Marele Rege al Castiliei] din poporul lui Șem*). Masacrul creștinilor din Spania a început odată cu transferul fostului delegat de

pace al Rusiei Sovietice la Geneva, Rosenberg, cunoscut și sub numele de Moise Fiul lui Israel, împreună cu echipa sa de 140 de asasini la biroul ambasadorului în Spania, în august 1936. Acest grup de specialiști cu înaltă calificare în tortură și crimă a lansat una dintre cele mai brutale campanii din istoria europeană. Actele lor de violență au fost în mare parte ignorate de lume, deoarece corpul de jurnaliști a interpretat războiul civil ca un succes absolut al comunismului. Aceștia au relatat doar știri nefavorabile „fasciștilor”, așa cum își numeau canaaniții cu dispreț dușmanii încă de când romanii le distruseseră capitala mondială, Cartagina.

Grupurile ucigașe ale lui Rosenberg au fost numite eufemistic „Forța de curățare a Mișcării Revoluționare Mondiale”. Activitățile lor de curățare au constat în principal din preoți, călugărițe, băieți de cor și femei - grupuri cele mai puțin susceptibile de a fi opus rezistență armată. Arthur Bryant, în lucrarea sa bine documentată „*Atrocități comuniste din Spania*”, povestește despre o escadrilă de asasini care a intrat într-o mănăstire dominicană din Barcelona și a informat-o respectuos pe Maica Superioară că, „din cauza posibilelor revolte în masă”, călugărițele au fost nevoite să însoțească escadrila într-un loc sigur. Apoi au fost duse la periferia orașului și ucise. Liderii comuniști au justificat această acțiune spunând: „Aveam nevoie de clădire. Nu voiam să ne pângărim înaintea de a o ocupa”. E. M. Goddon afirmă în cartea sa „*Conflict în Spania*”, la pagina 72: „În ultimele săptămâni ale lunii iulie 1936, corpurile călugărițelor au fost scoase din morminte, exhumate și așezate lângă pereții exteriori ai mănăstirii lor. Postere obscene și jignitoare au fost atașate de corpurile lor.”

Se estima că până în 1939, o zecime din populația Spaniei fusese ucisă la Madrid de escadrilele comuniste de „epurare”. De Fonteriz descrie în *„Terorismul roșu din Madrid”*, modul în care grupurile de ucigași din Ceka, conduse de Dimitrov și Rosenberg, **au pus în aplicare un program de torturi și crime atât de obscene, încât nu pot fi redată aici.**

La începutul celui de-al Doilea Război Mondial, grupurile sovietice de ucigași au capturat 15.000 de oficiali polonezi, cele mai educate și responsabile elemente ale societății, pentru a nu mai fi văzuți niciodată. Au fost duși în trei lagăre conduse de KGB, Starbiesk, Kozielsk și Ostahkov, unde au fost uciși în mod sistematic și aruncați în morminte fără nume. Când armata germană a ocupat această zonă, cunoscută sub numele de Pădurea Katyn, au fost escortați la morminte. La Procesul de la Nürnberg, sovieticii au susținut că germanii au comis aceste masacre. Cu toate acestea, o comisie a Congresului a raportat pe 2 iulie 1952 că NKVD-ul sovietic comisese masacrele, care fuseseră plănuite personal de Stalin, încă din toamna anului 1939.

Dominația poporului din Slem de către francmasonii canaaniți s-a încheiat întotdeauna cu o deznădejde totală. Toată dreptatea, onoarea și speranța într-un viitor au dispărut acum. Der ehrenwerte Journalist Don Cook äußert in seinem Buch *„Hochwasser-Gezeiten in Europa = Maree înalte în Europa”*, afirmă că toți jurnaliștii care au mers în țările comuniste au fost copleșiți de *„duhoarea comunismului”*. „Cel mai rău lucru pentru mine a fost mirosul ciudat și inconfundabil al Rusiei și al lumii comuniste, care plutea peste Leipzig.” A continuat: „Oricine a pus piciorul în

Uniunea Sovietică, cunoștea mirosul - un miros greoi, neplăcut.“ El l-a numit „*mirosul de toalete vechi, săpun carbolic, corpuri nespălate*”. Sovieticii nu s-au străduit niciodată să producă în „*economia lor socialistă*” produse de strictă necesitate, precum agende telefonice, săpun și hârtie igienică.

Pentru că este o risipă aproape totală a energiei și talentelor poporului său captiv, Uniunea Sovietică poate exista doar datorită subvențiilor masive de capital din partea democrațiilor occidentale. Puțini americani realizează cât de mult din banii pe care îi plătesc din salarii către Internal Revenue Service sunt transferați direct către Federal Rezerve Banc și de acolo către Elveția, de unde sunt transferați către cinci bănci sovietice.

Un dezertor din Uniunea Sovietică a relatat în jurnalul newyorkez „*Amerikaner*” din 2 martie 1964, că dintr-un transfer de 1.200.000 de dolari, trimis de guvernul Statelor Unite către biroul CIA din Viena, fondurile au fost distribuite după cum urmează: o treime către poliția secretă sovietică, o treime către Partidul Comunist Italian și o treime trimisă înapoi în Statele Unite pentru finanțarea Partidului Comunist American. De la cel de-al Doilea Război Mondial, când OSS a predat aurul comuniștilor din Italia, s-au înființat organizații prin care fondurile erau transferate grupurilor masonice din Italia. În primul rând către P-2, care era alcătuită în principal din membri ai guvernului italian și oameni de afaceri. P-2 a fost infiltrată de Andropov după ce acesta a preluat conducerea KGB. Lord Sackville din Anglia a adus masoneria în Italia în 1733. Ea a devenit mijlocul prin care serviciile secrete britanice au „*unificat*” Italia

prin Garibaldi și Mazzini pentru a fonda „noua Italie”. Subsecretarul de stat italian, îngrijorat de controlul pe care masonii îl exercitau în 1913 asupra conducerii statului italian, a cerut adoptarea unei legi care să interzică masonilor ocuparea tuturor funcțiilor confidențiale, *„amenințat de orice legătură ascunsă și, prin urmare, incontrollabilă, precum și de orice motiv de suspiciune sau lipsă de încredere din partea publicului”*. Măsura nu a fost niciodată aprobată, iar nefericitul subsecretar a dispărut din funcție. Cu toate acestea, un deceniu mai târziu, Mussolini a declarat ilegal lojile masonice din Italia, după care canaanii au lansat blesteme la nivel mondial împotriva *„dictatorului brutal”* și a *„fascismului”*.

Astăzi, *„Miliardarul Roșu”*, Jean-Baptiste Doumeng din Franța, își continuă cu nepăsare munca de o viață de a furniza Uniunii Sovietice neputincioase cele mai bune produse ale *„democrațiilor libere”* europene. El este partenerul lui Guy de Rothschild în distribuția de legume, compania Sragri. Doumeng conduce și companiile Inter-Agra și SOCOPA, care au livrat recent un milion de tone de grâu moale către Uniunea Sovietică, la un preț mult inferior celui de pe piață. Doumeng livrează regulat carne și unt comunistilor la prețuri de patru ori mai mici decât cele plătite de consumatorii europeni. Uniunea Sovietică returnează adesea aceste bunuri de consum pentru a le revinde la un preț dublu față de cel plătit, cu scopul de a acumula valută forte din economiile europene. Nimic din toate acestea nu ar fi posibil fără puterea internațională a ordinilor masonice canaanite.

CAPITOLUL XI

Promisiunea

În ciuda pierderilor uriașe suferite de poporul din Șem în secolul al XX-lea, a scris Robert Lacey în 1983 în cartea sa „Die Aristokraten” (Aristocrații), că națiunile pe care le-a numit „albe” sunt în majoritate națiuni semitice, care continua să conducă clasamentul mondial al venitului pe cap de locuitor. El a enumerat (1) Emiratele Arabe Unite, (2) Kuweitul, (3) Liechtenstein, (4) Elveția, (5) Monaco, (6) Luxemburg, (7) Danemarca, (8) Germania, (9) Suedia, (10) Jersey, (11) Belgia, (12) Qatar, (13) Statele Unite ale Americii.

Observăm că nicio țară asiatică sau africană nu a fost inclusă în listă. De asemenea, faptul că Statele Unite, probabil cea mai complet controlată țară din lume, care geme sub povara paraziților canaaniți, ocupă locul treisprezece pe lista numerelor masonice. Statele Unite se situează pe lista de jos și în ceea ce privește aspecte elementare precum mortalitatea infantilă, calitatea asistenței medicale, educația și alți indicatori importanți. Motivul principal al declinului rapid al Statelor Unite în clasamentul mondial este jefuirea și violarea continuă a națiunii de către conspiratorii masoni canaaniți. De exemplu, dintr-un buget al apărării de 248 de miliarde de dolari în economia noastră din timp de pace, aproximativ 140 de miliarde au fost plătite direct națiunilor NATO din Europa, „*aliaților*” noștri în lupta împotriva

comunismului mondial. Statele Unite au distribuit în plus aproximativ 200 de miliarde de dolari pe an pentru „ajutoare” către alte țări, precum statul Israel, din care aproximativ 50 de miliarde au fost transferate Uniunii Sovietice și sateliților săi sub formă de subvenții alimentare și manipulări monetare. Banca centrală sovietică Gosplan trimite în mod regulat funcționari în Elveția, pentru a se întâlni cu reprezentanții Sistemului Rezervei Federale la Banca pentru Reglementări Internaționale, unde planifică noi atacuri asupra Trezoreriei Statelor Unite. O rețea de bănci europene reglementează transferul de fonduri către Uniunea Sovietică, care sunt redirecționate către o serie de agenții guvernamentale ale Statelor Unite.

Întreaga noastră planificare guvernamentală este orientată spre menținerea unor cadouri promoționale uriașe, care, la rândul lor, creează „necesitatea” unei impozitări în continuă creștere a cetățenilor americani. Cea mai productivă categorie socială, poporul din Șem, plătește de obicei între 80 % și 90 % din venitul său brut către autoritățile federale, statale și locale, adesea sub formă de taxe „ascunse” aplicate tuturor produselor pe care le cumpără și le consumă. Cu siguranță, niciun popor de pe această planetă nu a fost supus unor impozite atât de apăsătoare precum cele pe care poporul din Șem a trebuit să le plătească începând din 1913.

O mare parte din bugetul Statelor Unite este alocat pentru lucruri precum întreținerea a 340.000 de soldați în Germania de Vest. Melvin Kraus de la Institutul Hoover afirmă în cartea sa recentă *„Cum NATO slăbește Occidentul”*: „Germanii consideră soldații americani ca fiind

o armată staționară, ceea ce îi face să fie un partener inferior în Alianța Atlantică.” Ike a scris în 1951, „că în zece ani toți soldații americani se vor fi întors în Statele Unite.” Ei bine, la treizeci și șase de ani după această afirmație, contingentul american a rămas la capacitate maximă. Dacă acești soldați sunt staționați acolo pentru „a proteja Occidentul împotriva unui atac sovietic”, așa cum se afirmă de obicei (conducătorii militari raportează că soldații noștri ar putea întârzia un atac sovietic cu doar trei ore înainte de a fi distruși), sau dacă sunt staționați acolo pentru a proteja liniile de aprovizionare sovietice, care le asigură un flux constant de carne, unt și grâu din națiunile europene, precum și ajutor financiar, transferat prin Elveția „neutră”, nu a fost niciodată discutat în „presa liberă”.

Este demn de menționat că această politică își are originea în clădirile babiloniene ale Congresului SUA. De asemenea, este demn de menționat faptul că aceste structuri de milioane de dolari, sunt de sus până jos sunt pline de găuri făcute de hoarde de șobolani și gândaci de bucătărie. Aceste manifestări fizice ale dezintegrării totale a structurii noastre guvernamentale reprezintă un avertisment clar cu privire la ceea ce ne așteaptă – haos moral total.

Observatorii politici au fost întotdeauna avertizați cu privire la coșmarul permanent al liderilor sovietici – o lipsă bruscă de pâine în Moscova sau în alte orașe mari sovietice. Având în vedere sistemul lor corupt de distribuire – asta nu e doar o fantezie. Scenariul continuă, cu revolte provocate de foamete, poliția aliată cu revoltații și căderea guvernului sovietic fiind o chestiune

de ore. Într-o societate în care doar câțiva privilegiați se bucură de confortul vieții, mai puțin decât poporul francez în timpul Revoluției Franceze, acest guvern nu poate conta niciodată pe sprijinul poporului său.

Pentru a atenua acest coșmar al funcționarilor sovietici, fiecare funcționar al guvernului Statelor Unite încearcă să prevină această catastrofă. Puțini americani înțeleg că esența programului nostru politic nu este „apărarea” acestei țări împotriva comunismului, ci apărarea guvernului sovietic împotriva propriului său popor. În mod similar, obiectivul principal al oricărui program al guvernului Statelor Unite nu este îmbunătățirea economiei sau garantarea păcii pentru poporul american, ci protejarea roiului de paraziți masoni canaaniți de furia crescândă a poporului american. Poporul din Șem este supus unei tiranii în continuă creștere, cu impozite tot mai mari, reglementări tot mai stricte și cerințe tot mai mari impuse cetățenilor de către federație, stat și autoritățile locale. Și toate aceste eforturi colosale au un singur scop: prevenirea revoltelor provocate de penuria de aprovizionare în Moscova. Numai puterea internațională a francmasonilor canaaniți putea înrobi oamenii unei națiuni într-o asemenea măsură încât să-i facă complici involuntari la înrobirea perpetuă a unei alte națiuni.

Rolul mass-mediei este acela de a ascunde ceea ce se întâmplă; însă acest lucru nu poate fi ascuns complet. Prin urmare, „presa liberă” continuă să inducă în eroare opinia publică – Watergate, Irangate, San Salvador, Sudafrica. Orice membru al Congresului care se ocupă măcar pentru o clipă de una dintre aceste „probleme” ar

putea fi arestat și demis din funcție, fiind acuzat de înaltă trădare.

Acestea nu sunt temerile poporului american sau ale unui reprezentant ales în mod legal, care a depus jurământul de a apăra Constituția Statelor Unite. Descoperirea ocazională a unui prânz gratuit este lăudată ca un exemplu de corupție, dar mita importantă, de peste 10.000 de dolari, nu este niciodată raportată în presă. De exemplu, pe 9 mai 1934, B'Nai B'Rith – organizație masonică, care își ține reuniunile naționale la Washington – i-a înmănat președintelui Roosevelt un cec în valoare de un milion de dolari, ca dar personal. În anul 1987, sunt vânzările controversate de arme iraniene povestea anului. Și aici B'Nai B'Rith joacă un rol central. Pe 3 decembrie 1986, Washington Post a menționat că prim-ministrul israelian Yitzak Shamir a încheiat un acord de vânzare a armelor în valoare de 42 de milioane de dolari cu Seymour Reich, președintele B'Nai B'Rith International, „scandalul” care a amenințat președinția Reagan.

Reagan este neputincios să se protejeze singur, chiar și prin publicarea unei operațiuni [B'Nai B'Rith](#). Toți cei implicați încalcă articolul 18 USC 794, „Colectarea sau transmiterea de informații de apărare către un guvern străin ... este pedepsită cu moartea sau cu închisoarea pe o perioadă determinată sau pe viață.”

Președinția lui Reagan în sine reprezintă punctul culminant al controlului nobilimii negre canaaneene asupra guvernului nostru. [Iezuiții](#) se lăudaseră că un semn secret fusese dat lumii atunci când mișcarea ecumenică a preluat opoziția lor globală. Acest semn ar

putea fi depunerea jurământului de către un președinte american în prezența **obeliscului** simbolic-ocult. Reagan a depus jurământul în prezența Monumentului Washington, simbolul mistic al canaaniților și babilonienilor.

Când Reagan a găzduit o cină la Casa Albă pentru Prințul Charles, lista invitaților i-a inclus pe Gloria Vanderbilt, Brooke Astor (care controlează averea lui John Jacob Astor), Betsy Bloomingdale, Jerome Zipkin, William Buckley (de la Skull and Bones și National Report) și Rupert Hambro, președintele bancherului londonez Hambros. Vărul său, Charles, a fost șeful SOE în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

Acești „*lideri*” aleși manipulează fiecare aspect al societății americane, nu în ultimul rând controlul asupra muzicii și artelor plastice. Lincoln Kirchstein a fost citat în ziarul New Yorker din 15 decembrie 1986 pentru manipularea scenei artistice americane: *„John D. Rockefeller era de părere că Lincoln Center face parte din proprietățile imobiliare pe care le controlează. El nu are un interes real pentru artele spectacolului, nici pentru vreun alt tip de artă. Pe de altă parte, avea un interes enorm pentru control.”* Familia Rockefeller a creat pe cont propriu Muzeul de Artă Modernă, care promovează arta „modernă” în rândul poporului american și câștigă milioane. Reproduse ale cutiilor de supă și ale cutiilor de bere s-au vândut cu mii de dolari, în timp ce muzeele tradiționale, controlate și ele de reprezentanții lui Rockefeller, au răpit simbolurile cele mai valoroase ale culturii noastre. Ei au promovat pictorii impresionisti într-o clasă de milioane de dolari, S-au plătit prețuri

fulminante pentru Picasso și Manet. Majoritatea criticilor au confirmat că Picasso nu a mai produs nicio operă semnificativă după 1915, cu toate că a pictat mii de tablouri în următorii șaiszeci de ani. Comentariul lui Kirstein despre Manet: „*Manet este stângaci, neterminat, o răsucire patetică a trei pictori, Goya, Velasquez și Titian.*” (Câteva zile mai târziu, un tablou de Manet a fost vândut la New York pentru unsprezece milioane de dolari! Ed.) Una dintre cele mai negative influențe din istoria culturală o are Muzeul de Artă Modernă. Este o combinație coruptă între gusturile comercianților, marketing și jurnalism. ... acesta arată efectul general al personalizării și al caracterului particular.

Autoritatea în domeniul simbolismului în arta modernă este Margaret Stucki. Ea subliniază că Josef Albers, care a ajuns în Statele Unite ca refugiat fără mijloace, a obținut un succes extraordinar ca urmare a promovării la nivel național a picturilor sale, o serie a fost numită „*Omagiu pătratului*”, pătratul fiind latura plană a unui *cub*, care, după cum a subliniat generalul Albert Pike, este simbolul principal al francmasoneriei. Albers a fost angajat ca președinte al școlii de artă din Black Mountain, Carolina de Nord. Această universitate a fost numită după Brocksberg (bucăți) în Europa, unde se presupune că aveau loc sabbaturile vrăjitoarelor. Este un munte plat, reprezentat pe Marele Sigiliu ca o piramidă cu vârful tăiat. Autorul actual a studiat arta la Institutul de Arte Contemporane. Un coleg de studii, Noland, ale cărui opere aduc acum sume uriașe, a început să picteze simboluri masonice, chevronul, scutul și alte simboluri „*abstracte*”. Așa-numita artă nereprezentativă nu este

deloc nerepresentativă. Este reproducerea secretă a simbolurilor oculte. El purta mereu un baston în formă de furculiță, pe care îl reproducuse după desenele antice ale unei baghete magice. El a fost promovat în Statele Unite de Caresse Crosby de la Black Sun Press (Soarele negru este un simbol ocult care reprezintă partea din spate a soarelui.).

Arta „abstractă” a fost promovată de Rockefelleri deoarece era o reprezentare modernă a obiceiurilor lumii antice, în principal a cultului demonic al lui Baal. Aceste simboluri mistice erau înțelese exclusiv de câțiva experți, gnosticii sau cei care cunoșteau organizațiile secrete și se implicau în puterile lor mistice. Aceleași simboluri pot fi văzute în fundalul multor picturi renascentiste, unde cultul lui Baal a fost purificat ca „neoplatonism”.

Aby Warburg, de la Institutul Warburg, și-a dedicat viața studiului acestor simboluri oculte ale Renașterii, cu excepția unei crize nervoase care a durat patru ani întregi, care l-a împiedicat să facă serviciul militar în timpul Primului Război Mondial.

Warburg a urmărit evoluția prin reprezentarea clasică a zeităților în artă, transformată în simboluri oculte de către artiștii Renașterii, în care erau acum reprezentați cu o expresie demonică pe chip. Warburg a reușit să urmeze simbolismul prin intermediul emblemelor, reproduse prin genealogie și costume, care au fost utilizate în imagini. Acest simbolism ocult este acum nucleul școlii moderne de pictură „abstractă”.

Arta abstractă reprezintă și puterile canaanite în acțiunile lor, pentru a degrada în mod deliberat, în lumea clasică, standardul de viață ridicat atins de poporul din

Şem. Simbolurile oculte care au pătruns în arta Renaşterii au reprezentat un pas important în acest program, dar succesul lor real a venit abia în secolul al XX-lea. Cu zdrenţe înmuiate în vopsea şi vânturate pe pânze de navigaţie nautică, sau pe fragmente din depozite de fier vechi, au devenit o nouă versiune de „artă înaltă”. Acesta a fost doar un aspect al campaniei continue împotriva poporului din Şem, care a fost păstrat în principiile „*liberalismului*”. Harold Laski defineşte liberalismul ca fiind opusul politic al capitalismului. Liberalismul este un program politic al francmasoneriei, care a fost întotdeauna anticapitalist. Este îndreptat în mod special împotriva dezvoltării tehnologiei moderne, care a dat lovitura de graţie comerţului profitabil cu sclavi al canaanităilor, aşa cum maşinile au înlocuit muncitorii sclavi.

Statele Unite se află acum în prima linie a conspiraţiei masonice canaanite de a demola industria modernă construită de poporul din Şem. Ca rezultat, avem acum industrializarea, kilometri întregi de fabrici abandonate de pe coasta de est până pe coasta de vest. Mii de fermieri independenţi, alungaţi de pe fermele lor de capitalul străin (împrumuturi), au fost ruinaţi, pentru că erau producători independenţi, respectiv Kulaks şi un pericol pentru controlul capitalului masonilor canaaniti.

Punctul central al programului canaanit de distrugere a industriei americane a fost atacul împotriva industriei noastre auto, care deservea una dintre cele şapte profesii din Statele Unite. Acest lucru a fost realizat cu ajutorul duşmanilor noştri „*fascişti*” învinşi, Germania şi Italia, într-un complot de inundare a Statelor Unite cu

mașini străine. Oricine ar fi luat în considerare o astfel de posibilitate în 1948 ar fi fost considerat nebun.

Întregul program a fost implementat de un singur om, generalul William Draper de la Dillon Read. Compania sa se ocupase anterior de finanțarea programului german de înarmare, pentru a face posibil cel de-al Doilea Război Mondial. El a fost numit țarul programului postbelic pentru economia germană, în cadrul căruia s-a ocupat de organizarea tuturor aspectelor. Volkswagen și alți producători au reprezentat o provocare serioasă pentru producția americană. După înființarea acestui program în 1947, s-a mutat la Tokyo ca subsecretar al armatei, unde a creat singur „*miracolul japonez*”. În timp ce generalul MacArthur se prezenta drept „noul împărat” al Japoniei, Draper era cel care conducea țara din umbră. El l-a împuternicit pe Joseph Dodge să controleze dezvoltarea industriei auto japoneze. Dodge a devenit ulterior președintele celei mai mari bănci din Detroit. Planul DRAPER s-a încheiat cu un atac masiv pe două fronturi împotriva producției auto americane. Rezultatul a fost falimentul a mii de mici producători din toate Statele Unite, care au dezvoltat piese pentru producția de masă în Detroit. În ciuda faptului că el pusese orașul în genunchi, până în această zi numele lui Draper a rămas necunoscut în Detroit. A fost o operațiune tipică a francmasonilor canaaniți.

Fiecare agenție a guvernului federal era acum implicată în campania de distrugere a economiei și industriei americane. Arma principală este Internal Revenue Service (Serviciul Fiscal Intern), care identifică și distruge pe oricine se ocupă cu utilizarea productivă a

capitalului. IRS intervine și confiscă toate bunurile, astfel încât întreprinderea să nu mai poată relua niciodată producția. Aceasta este o politică bine gândită. Grupurile care cooperează în campania de distrugere a Statelor Unite au dreptul automat la „scutire de impozite” din partea IRS, fie prin reducerea capacității noastre de producție, fie prin dușmani externi cu sediul central în Washington. IRS-ul își manifestă cu o intensitate deosebită împotriva tuturor americanilor considerați „patrioți” sau „conservatori”.

Bisericele și școlile care predau creștinismul sunt închise cu lacăt de agenții federali, iar proprietarii sunt aruncați în închisoare. Bisericele care răspândesc învățăturile masonilor canaaniți sunt imune la astfel de atacuri. Aceste biserici și școli „patriotice” reprezintă o amenințare serioasă pentru „soluția finală” pe care canaaniții au planificat-o pentru poporul din Șem. „Plan Naamah”, numit după ființa demonică, care a introdus pentru prima dată sacrificiile umane și canibalismul în lume, este un plan documentat pentru exterminarea sistematică a întregului popor din Șem din Statele Unite. „Plan Naamah” este pur și simplu versiunea americană a masacrelor comise în timpul revoluțiilor franceze, ruse și spaniole. Planul este simplu. Ziarele, radioul și televiziunea vor anunța un atac iminent (serialele TV actuale din America, au reprezentat un pas important în condiționarea poporului american să nu se amestece într-un astfel de eveniment; „Rușii” cuceresc țara fără luptă). Toată lumea este instruită să se adune în școli și săli de spectacol din fiecare localitate și oraș din Statele Unite. Numai poporul cu pielea deschisă la culoare din Șem va

respecta efectiv această instrucțiune. Altora, de origine canaanită, li se spune să se întoarcă în casele lor. Până când se vor înghesui în aceste clădiri, poporul din Șem a fi fost ucis, desigur, numai după proceduri reglementate, adică, cu topoare, bâte și cuțite.

Utilizarea armelor de foc va fi interzisă, probabil pentru că în vremea lui Naamah nu existau arme de foc. Utilizarea acestora ar încălca principiile „morale”. În plus, utilizarea armelor primitive garantează un flux mult mai mare de sânge, ceea ce a fost întotdeauna unul dintre obiectivele principale ale sacrificiilor rituale. Dacă vreun canaanit se află acolo din greșeală, el sau ea va fi protejat(ă) prin utilizarea unei parole secrete „*Tubal Cain*” – fratele lui Naamah, precum și parola francmasonilor. Planul Naamah va rămâne în vigoare până când poporul din Șem din Statele Unite va fi complet exterminat.

Grupurile de ucigași special antrenați sunt susținute de hordurile de „emigranți”, care au fost importate în Statele Unite în perioada actuală (cu această problemă se confruntă, acum în anul 2025 și Europa), special pentru acest program. Poporul din Șem este ales pentru exterminare, în primul rând datorită trăsăturilor fizice, pielea deschisă la culoare, ochii albaștri, deși acestea nu sunt singurele criterii. Listele au fost întocmite de către poporul din Șem în fiecare regiune. Aceste liste vor fi ultimele mijloace de „selecție”.

Acesta va fi ultima lovitură împotriva „sângelui albastru”, un termen care a apărut după ce Moors în Spania (Peninsula Iberică, patria lui Heber, poporul din Șem) a invadat și a cucerit. Spaniolii au inventat

termenul „*sangre azul*” sau sânge albastru pentru a desemna acele familii vechi care refuzau să se contamineze cu sânge maur sau canaanit. Se poate concluziona că persoanele cu pielea foarte deschisă la culoare au vene care apar albastre pe fondul pielii, în timp ce cele cu pielea mai închisă la culoare nu au „*sânge albastru*”.

Până când Planul Naamah va fi în sfârșit implementat, poporul american va fi afectat de diverse alte epidemii, cum ar fi actuala epidemie SIDA, cauzată de francmasonii canaaniti. La 30 ianuarie 1987, presa a publicat titluri ale directorului național pentru sănătate publică, Otis Bowen, potrivit cărora SIDA ar putea ucide milioane de oameni. Pe pagina următoare era un interviu cu episcopul John Spong, episcopul de Newark. El a îndemnat clericii să binecuvânteze și să recunoască relațiile homosexuale ca „parteneri angajați”, ceea ce este promovat activ de către instanțele judecătorești. El a anunțat că va aduce problema în discuție chiar în fața Congresului **Episcopilor** din Chicago. Câteva zile mai târziu, un pastor unitarian, reverendul Carl Thitchener, a distribuit prezervative enoriașilor săi. Ulterior s-a aflat că a fost condamnat pentru constrângere și a fost acuzat și pentru că a apărut gol în fața unui grup de [cercetași](#) minori. Acești pastori reprezintă un grup larg răspândit, care promovează activ libertatea sexuală și homosexualitatea, susținută și de instanțele judecătorești. Judecătorul suprem Sol Wachtler de la Curtea de Apel din New York (un coleg de clasă al autorului actual, de la Universitatea Washington Lee în anii 1950) a decis recent că o librărie pentru adulți nu

poate fi închisă, din cauza actelor sexuale regulate în Story, comise de personajele lor. „*Libertatea de exprimare în cărți, filme și artă în general este unul dintre domeniile în care există o mare diversitate între state. ... New York are o lungă tradiție în promovarea libertății de exprimare.*”

Eroul canaaniților este Freud, care s-a implicat activ în utilizarea cocainei la pacienții săi. Acum este drogul preferat în întreaga industrie a divertismentului și este distribuită de obicei la petrecerile lor. În cartea sa, „*Disconfortul cultural*” Freud descrie interzicerea incestului ca fiind „*poate cea mai mutilantă rană din toate timpurile, impusă vieții erotice a omului de-a lungul secolelor*”. Incestul este, desigur, cel mai vechi tabu dintre popoarele civilizate.

Chiar dacă aceste învățături pot fi considerate inferioare, ele sunt esențiale pentru programul canaaniților. Și mai periculoasă este infiltrarea bisericilor creștine de către grupuri precum [fundamentalištii](#), [dispensaționaliștii](#) și [premilenialiștii](#). Am subliniat faptul că puțini fundamentaliști înțeleg că sunt influențați direct de New England - descendenți ai aboliționiștilor și legăturile lor cu transcendentalistii și unitarienii, care se referă în mod fundamental la Cabala și se bazează pe alte influențe oculte pentru slujbele lor spirituale. Acest lucru va fi un șoc pentru cei care au acceptat aceste învățături de la aceste grupuri. Totuși, înregistrarea istorică este clară. Apare într-o linie continuă de la cultul demonic al lui Baal până în prezent. Premileniștii susțin că Hristos se va întoarce brusc, așa cum propovăduiește creștinismul original. O altă ramură, postpremileniștii, susține că Hristos se va

întoarce și va domni timp de o mie de ani. În această perioadă, evreii se vor fi convertit (la creștinism).

Dispensationaliștii cred că a sosit momentul în care oamenii vor fi testați în ceea ce privește ascultarea față de o revelație specifică a voinței lui Dumnezeu. Există șapte dispensații: (1) inocența din Eden, (2) conștiința, represiunea, evitarea răului, (3) vinovăția umană, inclusiv pedeapsa cu moartea aplicată de guvern, (4) promisiunea și binecuvântarea seminței lui Avraam, (5) Dreptul – sistemul disciplinar, (6) Credința bisericească în Evanghelia lui Isus Hristos și (7) Împărăția lui Isus, Mileniul cu promisiunea lui Dumnezeu de a împlini promisiunea față de Israel, ultima rebeliune a lui Satan, atunci când va fi aruncat în foc Hristos va preda Împărăția Tatălui Său.

Profețiile acestor grupuri, care inundă zilnic milioane de telespectatori prin intermediul radioului și televiziunii, ale „*preoților TV*” multimiliardari, se bazează pe interpretări eronate. Dispensationaliștii susțin că învățătura lor se bazează pe pilda lui Hristos despre smochin, care se referă de fapt doar la natură și la anotimpurile fizice. Acest lucru nu se aplică Israelului sau altei națiuni. În primăvară, când fructele smochinelor din Palestina apar înaintea frunzelor, acesta era un semn clar al venirii verii. Isus a folosit această parabolă în legătură cu marea Sa profeție, pe care a transmis-o în timpul Săptămânii Patimilor, când a prezis distrugerea Ierusalimului și a Templului, sfârșitul veacului și judecata universală. Dispensationaliștii cer acum la televizor să fim atenți la „*smochinul cu frunze*”, ca un semn

al cerului, ca noi să sprijinim invadatorii canaaniți din Israel.

Propagandiștii canaaniți organizează o industrie de miliarde de dolari în Statele Unite, care se ascunde sub masca „religiei”. Dacă ar fi o religie adevărată, nu ar beneficia automat de scutire fiscală din partea IRS, așa cum se întâmplă în cazul tuturor acestor grupuri. Ei sunt autorizați de guvern să beneficieze de scutire fiscală, deoarece transmit un mesaj pe care guvernul dorește ca poporul american să îl primească. Care este acest mesaj? Este învățătura mincinoasă că nu poporul din Șem este cel căruia Dumnezeu i-a făcut promisiunea, ci descendenții lui Canaan, cei care trăiesc sub blestemul lui Canaan. Un propagandist canaanit tipic este Jim Bakker, directorul PTL (Praise the Lord).

În 1980, Bakker a publicat o carte intitulată „*Supraviețuiește pentru a trăi*”, în care se bucura de execuția lui Haman și masacrul femeilor și copiilor poporului din Șem de către canaaniții însetați de sânge. Bakker îl denigrează pe Haman ca fiind unul care a amenințat pe canaaniți, așa cum se spune în cartea Estera. Bakker îi numește pe canaaniți „cei unși de Dumnezeu”! Propagandiștii de la televizor susțin că acești „Unși”, canaaniții, sunt adevăratul popor al Israelului și că Dumnezeu le-a promis țara Israelului. Nu numai că este o minciună sfruntată, dar este și extrem de profitabilă. Bakker s-a alăturat Rețelei de Radiodifuziune Creștină în 1965. El a aflat despre linia propagandistică și a început să o răspândească pe cont propriu. Acum are o industrie care generează 129 de milioane de dolari pe an și conduce un parc tematic numit Heritage U.S.A., cu două hoteluri

de 500 de camere și 2.000 de angajați, care în 1986 a avut șase milioane de vizitatori.

Bakker și soția sa au fugit brusc la reședința lor luxoasă din Palm Springs, California, când s-a aflat că el plătiase 115.000 de dolari mită unei foste amante, în timp ce soția sa, Tammy, a recunoscut că a fost dependentă de diverse medicamente și droguri timp de șaptesprezece ani, pentru care a urmat un tratament. Au jumătate de milion de abonați, care plătesc în final 15 dolari pe lună către PTL, precum și o serie de alte întreprinderi. Bakker a demisionat apoi, l-a chemat pe Jerry Falwell să preia PTL și a făcut o aluzie vagă la un „*evangelist concurent*” care a încercat să dezvolte o „*preluare ostilă*”. Da, este o afacere mare, supusă tuturor intrigilor și tuturor operațiunilor profitabile de milioane de dolari. Tammy a stârnit câteva sprâncene ridicate când a lansat un apel național jalnic pentru rugăciuni, ca să-și aducă la viață pudelul mort! Ea și soțul ei s-au imbarcat într-un vârtej de cheltuieli pentru lucruri precum robinete de baie din aur, inele uriașe și alte stigmatе ale martiriului adevărat.

Bakker și colaboratorii săi nu au pus întrebări despre modul în care toate aceste donații ajung la ei. Ei predicau împotriva „*umanismului secular*” și comunismului fără să aibă habar că mișcarea lor evanghelică poate fi urmărită până la marile puteri pe care le denunțau. Între 1830 și 1870, socialismul utilitarist al lui Jeremy Bentham a dominat legislația engleză, în timp ce un program simultan, evanghelistismul, a fost promovat de unele forțe pentru a prelua creștinismul. Dr. Dale este citat de A. V. Dicey în „*Dreptul și opinia publică în Anglia*”, Macmillan 1924, „*Evanghelicii trebuie să promoveze ceea ce se numește o*

biserică subconfesională – ea privește cu indiferență orice formă de politică bisericească – ea cere învățături religioase obișnuite și convingeri obișnuite. Ea nu se preocupă de Biserică, ca societate sublimă a sfinților.” Pe scurt, evanghelismul, precursor al actualei noastre adunături de propagandiști canaaniți, a fost primul dintre toți - ecumenic. În al doilea rând, el a renunțat la moștenirea spirituală a Bisericii în favoarea unei devotări puternice față de strângerea de fonduri și propagarea politică a unor obiective rareori exprimate în mod deschis. Alianța Evanghelică a fost fondată în 1846 la Londra. În curând, a fost creată o ramură în Statele Unite, cunoscută inițial sub numele de Consiliul Federal al Bisericii lui Hristos și acum, fiind cunoscut ca, Consiliul Național al Bisericilor lui Hristos, un grup de propagandă de stânga. Ea împărtășește încă aceleași origini ca și televangheliștii care pretind că sunt „anticomuniști”. Care este această origine?

Mișcarea evanghelică a fost sponsorizată de același șef al serviciilor secrete britanice, Lord Shelburne, care condusesse Revoluția Franceză. Shelburne a adus în Anglia un radical francez, Etienne-Louis Demont din Paris, care a fost elevul contelui Saint-Simon, fondatorul „științei sociale”. Principalul elev englez al lui Dumont a fost Jeremy Bentham, cunoscut astăzi drept „părintele utilitarismului”. Shelburne a devenit ulterior forța din spatele scenei politice britanice, datorită împrumuturilor generoase acordate de William Pitt, primul ministru. După moartea lui Pitt, Trezoreria britanică a fost obligată să achite datoriile în valoare de patruzeci de mii de lire sterline. Datorită intrigilor sale internaționale, Shelburne era cel mai temut și urât om din Anglia. Edmund Burke

l-a numit „*un Catalina sau un Borgia în materie de morală*”. Era cunoscut publicului sub porecla simbolică „*Malagrida*”. Presa l-a caricaturizat ca pe un Guy Fawkes care se pregătește să-și arunce în aer propriii camarazi de luptă! Henry Fox l-a numit pe Shelburne „*un mincinos perfid și infam*”. Regele George al III-lea l-a numit „*iezuitul din Berkeley Square*”. Acest maestru al spionajului și-a folosit puterea pentru a încorona trei bărbați ca dictatori intelectuali ai vieții engleze, Jeremy Bentham, John Stuart Mill și David Ricardo. Mill a fost numit după Sir John Stuart, un aliat apropiat al lui Shelburne, care le-a procurat lui Mill și tatălui său, James Mill, posturi foarte bine plătite în celebra Companie a Indiilor Orientale. Bentham era fiul unui avocat londonez înstărit și trăia din averea moștenită. Ricardo era comerciant de „*obligațiuni de stat*” împreună cu prietenul său Nathan Meyer Rothschild. Toți trei au fost puternic influențați de învățăturile lui Dumont și Saint-Simon. Ei au lucrat în secolul al XIX-lea pentru a crea un climat în care colectivismul să poată înflori în secolul al XX-lea. Dicey a subliniat că „*principiul fundamental al colectivismului este credința în intervenția statului în orice chestiune, care poate fi prelungită pe termen nelimitat*”. El a mai afirmat că colectivismul înseamnă sfârșitul libertății contractuale. Dicey a exprimat în lectura sa IX „*Datoriile față de colectivismul lui Bentham – Astfel, a fost furnizat echipamentul necesar pentru extinderea practică a activității statului.*” El a subliniat că politica lui Bentham a dus la transferul puterii de la aristocrația funciară către noua clasă mijlocie formată din comercianți și bancheri. Bentham a predat un sistem de „*calcul hedonist*”, în care

judcățile morale sunt emise numai pe baza durerii fizice și a plăcerii. El a susținut, de asemenea, un „*hedonism psihologic*”, bazat pe principiul plăcerii, care respinge dreptul natural. Bentham a scris: „Fiecare persoană este cel mai bun judecător al propriului său plac, probabil indicând individualism. Însă sistemul său de control al statului înseamnă că un birocrat decide asupra „*plăcerii*” fiecăruia. Mill a scris în lucrarea sa „*În libertate*”: „*Fiecare bărbat este valabil pentru unul și niciun bărbat nu este valabil pentru mai mult de unul.*” Această situație satisfăcătoare ar trebui să fie atinsă prin acordarea întregii puteri statului utilitarist. Acest grup a susținut și mișcarea anti-sclavagism din Statele Unite, care a culminat cu Războiul Civil. Imediat după moartea lui Bentham, în 1832, a fost adoptată Legea Reformei.

Dicey a spus că acest lucru a instaurat colectivismul în Europa. Corpul lui Bentham a fost îmbălsămat și poate fi văzut astăzi la Universitatea din Londra, îmbrăcat în hainele sale obișnuite și încununat cu un cap de ceară. Cititorul poate să se îndoiască că aici s-a creat o situație în care aceleași forțe ale serviciilor secrete britanice, Banca Angliei și Compania East India, care impun lumii utilitarismul totalitar, cunoscut și sub numele de comunism, au creat și „*evangheliștii TV*” moderni. Oricum, linia genealogică este clar trasată, de la adoratorii demonului Baal până la cei cu o atitudine ceva mai intelectuală, precum pitagoreicii, platonicii, neoplatonicii, Iluminismul și revoluțiile franceză, bolșevică și spaniolă. În general, linia este delimitată de învățătura Cabalei, negarea legii naturale, negarea dezvoltării spirituale a umanității și scopul de a întrona

pe francmasonii canaaniți ca stăpâni de necontestat ai lumii.

Adevăratul mesaj al lui Hristos nu este înțeles de aceste grupuri. Biblia ne spune cu precizie ce a intenționat Dumnezeu și ce a vrut să realizeze Isus Hristos. În primul rând, învierea: Dumnezeu a spus, „*De puterea mormântului îi voi izbăvi, de la moarte îi voi elibera!*” ([Osea 13:14](#)).

14. Îi voi răscumpăra din mîna locuinței morților, îi voi izbăvi dela moarte. Moarte, unde îți este ciurma? Locuință a morților, unde îți este nimicirea? Căința este ascunsă de privirile Mele!

Există o viziune din [Isaia 26:19](#): „*Morții tăi vor trăi și vor învia împreună cu trupul meu. Trezește-te și cântă, tu, care ești în țărână, căci roua ta va fi rouă a luminii și pămîntul va scoate afară pe morți.*”

19. Să învie dar morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte!
- Treziți-vă și săriți de bucurie, ceice locuiți în țărînă! Căci roua Ta este o rouă dătătoare de viață, și pămîntul va scoate iarăș afară pe cei morți.“

Isus a promis: „*Adevărat, adevărat vă spun că, dacă cineva păzește cuvîntul Meu, nu va vedea moartea în veac.*” ([Ioan 8:51](#))

51. Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă păzește cineva cuvîntul Meu, în veac nu va vedea moartea.“

În al doilea rând, promisiunea. Propagandiștii de la televizor ascund în mod intenționat identitatea celor cărora Dumnezeu le-a făcut promisiunea. [Ieremia 31:31](#): „*Iată, vor veni zile, zice Domnul, când voi face un legământ nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda. ... Voi pune legea Mea*

înăuntrul lor și o voi scrie în inimile lor."

31. „Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou.

Această promisiune nu a fost făcută canaaniților, care îl disprețuiau pe Dumnezeu și cărora chiar și Isus le-a refuzat compasiunea Sa când a fost pe pământ. Găsim adevărații moștenitori ai acestei promisiuni identificați în mod clar în [Galateni 3:14](#): „ca binecuvântarea lui Avraam să vină asupra neamurilor în Hristos Isus, ca să primim promisiunea Duhului prin credință: Fiind un exemplu pentru oameni, fraților, nimeni nu anulează voința unui om și nici nu adaugă nimic odată ce aceasta a fost confirmată.” Avraam și urmașilor săi li s-a făcut acum această promisiune. Nu s-a spus „descendenților săi”, adică multora, ci doar referitor la unul singur, „și descendentului tău”, care este Hristos. ... Căci dacă moștenirea este după lege, nu mai este după promisiune; dar Dumnezeu i-a dat-o lui Avraam printr-o promisiune. ... Și dacă sunteți creștini, atunci sunteți descendenții lui Avraam, moștenitori ai promisiunii.

14. pentruca binecuvântarea vestită lui Avraam să vină peste Neamuri, în Hristos Isus, așa ca, prin credință, noi să primim Duhul făgăduit.

„Promisiunea” este clară: „dacă sunteți creștini”. Evident, acest lucru îi exclude pe canaaniți, care au invadat și ocupat ilegal Israelul. Până acum am scris mult despre rău, despre nenorocirile existenței umane. Acum putem scrie despre binele, adică promisiunea lui Dumnezeu către poporul din Șem, poporul care a dus Cuvântul Său în întreaga lume. În fiecare națiune, poporul lui Șem a fost persecutat și masacrat de canaaniți, adevărații

antisemiți. Adesea, poporul din Șem era neputincios în fața acestor atacuri, deoarece nu știa cum să-și identifice dușmanii, adevărații dușmani ai lui Dumnezeu. Cu ajutorul lui Satan, canaanii au atacat și ocupat țara Israelului.

Biblia spune că „*dacă sunteți creștini*”, atunci sunteți adevărații moștenitori ai Israelului. Invadatorii canaaniti care ocupă acum Israelul nu sunt „*creștini*”, ci sunt cei care îl disprețuiesc și îl batjocoresc pe Hristos. Astfel, mânia lui Dumnezeu nu este îndreptată doar împotriva canaanitilor, ci și împotriva poporului lui Dumnezeu, poporul din Șem, care a permis această blasfemie împotriva lui Dumnezeu. Sute de tineri americani au fost uciși recent în Liban, deoarece au fost trimiși acolo de canaanii de la Washington, nu pentru a îndeplini promisiunea lui Dumnezeu față de poporul lui Șem, ci pentru a-i ajuta pe canaanii în cruciadele lor satanice. Acum, Dumnezeu așteaptă ca poporul lui Șem să se alăture misiunii sale de a începe o nouă cruciadă, pentru a recuceri Țara Sfântă de la masonii canaanii. Conspiratorii jalnici și propagandiștii lor multimilionari trebuie să fie provocați. Cui i-a făcut Dumnezeu această promisiune? Descendenților lui Avraam, cei ai lui Hristos. Niciunul dintre publiciștii milionari ai canaanitilor nu va menționa acest lucru în emisiunile lor televizate foarte bine plătite. Ei trebuie să fie demascați ca batjocoritori ai lui Hristos. Ei trebuie să fie confrunțați cu adevărul.

Am fost persecutați pentru că am căzut în capcana lumii, dualismul care ne oferă posibilitatea de a alege între a urma voia lui Dumnezeu sau a ne alătura pasiv

canaaniților, acceptându-l pe Satana ca lider, ceea ce înseamnă a participa la vărsarea de sânge și la ritualurile obscene ale sacrificiilor umane. Astăzi, America se supune voinței lui Canaan de a se angaja în desfrâu, jafuri și conspirații masonice internaționale. America, pe care Dumnezeu intenționa să o conducă pe calea dreptății, este acum numită „Marele Satan Alb”, deoarece poporul cu pielea deschisă la culoare din Șem a fost înșelat să îndeplinească lucrarea lui Satan pe acest pământ. Alegerea este – ce trebuie stabilit și întreprins, iar decizia în acest sens nu este departe. Va accepta poporul din Șem promisiunea lui Dumnezeu făcută lui Avraam sau vom continua să ne lăsăm înșelați de ordinele masonice satanice ale canaaniților? Nu există nimic între cele două – și dacă vom continua să punem în aplicare opera satanică a canaaniților – America va dispărea în NIMIC.

Dragi cititorule,

Acum că ai ajuns la sfârșitul acestei cărți și ai aflat atât de multe despre ce s-a întâmplat și se va întâmpla în această lume, s-ar putea să simțiți o anumită doză de ură. Da, și asta este omenesc; nedreptatea nu poate genera sentimente de bucurie.

Dar pentru noi, creștinii, porunca iubirii rămâne valabilă și, prin ea, trebuie să controlăm gândurile rele.

Știm că DOAR acei oameni care Îl resping, chiar Îl urăsc pe Dumnezeu și pe Hristos sunt călăuziți de Satana. Iar noi, ca adevărați creștini, NU trebuie să luptăm împotriva acestor oameni; dimpotrivă, ar trebui să ne rugăm pentru ei, așa cum ne-a învățat Hristos:

[Matei 5: 44,45](#)

- 44. Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blastămă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc,**
- 45. ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri;**

Cuvântul lui Dumnezeu ne învață cum trebuie să luptăm,

[Efeseni 6: 10-18](#)

- 10. Încolo, fraților, întăriți-vă în Domnul și în puterea tăriei Lui.**
- 11. Îmbrăcați-vă cu toată armătura lui Dumnezeu, ca să puteți ține pept împotriva uneltirilor diavolului.**
- 12. Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și sîngelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpînitorilor întunerecului acestui veac, împotriva duhurilor răutății cari sînt în locurile cerești.**
- 13. De aceea, luați toată armătura lui Dumnezeu, ca să vă puteți împotrivi în ziua cea rea, și să rămîneți în picioare, după ce veți fi biruit totul.**
- 14. Stați gata dar, avînd mijlocul încins cu adevărul, îmbrăcați cu platoșa neprihănirii,**
- 15. avînd picioarele încălțate cu rîvna Evangheliei păcii.**

16. Pe deasupra tuturor acestora, luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău.

17. Luați și coiful mântuirii și sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu.

18. Faceți în toată vremea, prin Duhul, tot felul de rugăciuni și cereri. Vegheați la aceasta, cu toată stăruința, și rugăciune pentru toți sfinții,

și, atunci când facem asta, Îl avem pe Dumnezeu și pe Isus Hristos de partea noastră. Și dacă Dumnezeu este cu noi, cine poate fi împotriva noastră?

Romani 8: 31

31. Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră?

Așadar, **CREDEȚI** cu tărie în Hristos, **IUBIȚI-L** pe El și pe Tatăl, **MULȚUMIȚI-I** și **LĂUDAȚI-L NEÎNCETAT!**

Căci ne putem naște din nou în Duh și putem primi viața veșnică, doar pentru că **EL, Hristosul, în mod liber și din dragoste pură pentru noi și pentru Tatăl din ceruri, Și-a dat viața pe cruce! Ce act de dragoste!**

În toate religiile lumii, omul trebuie să moară pentru alți dumnezei pentru a primi ceva „mai bun”.

**Dar NUMAI ÎN „CREȘTINISMUL BIBLIC”
DUMNEZEU ȘI-A DAT VIAȚA pentru COPIII Săi!**

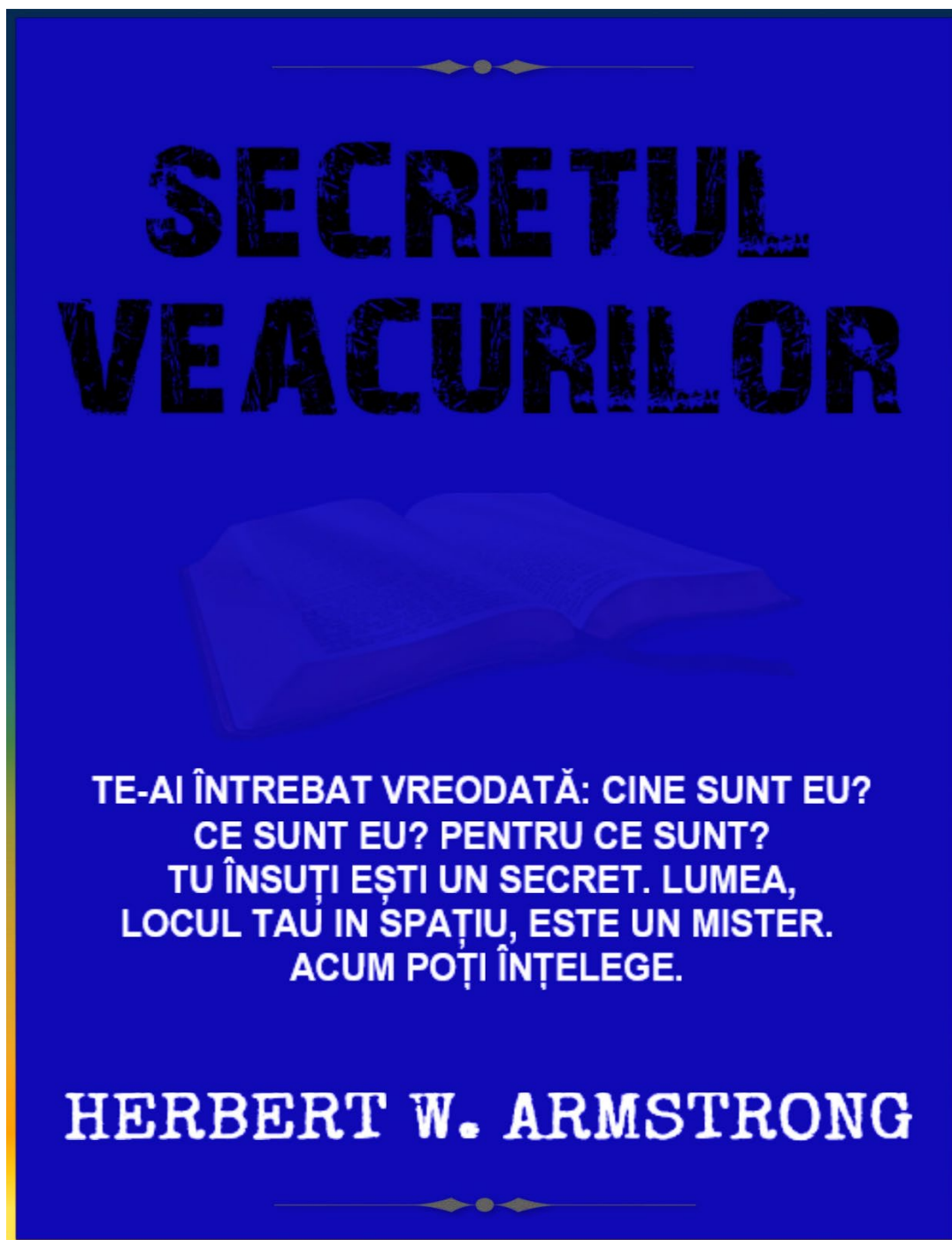
Laudă și slavă lui Dumnezeu și lui Isus Hristos!
Slavă și onoare în vecii vecilor, Amin!

Din El, prin El, și pentru El sînt toate lucrurile. A Lui să fie slava în veci! Amin.

Romani 11:36

RECOMANDĂRI

<https://archive.org/details/@laura01567>

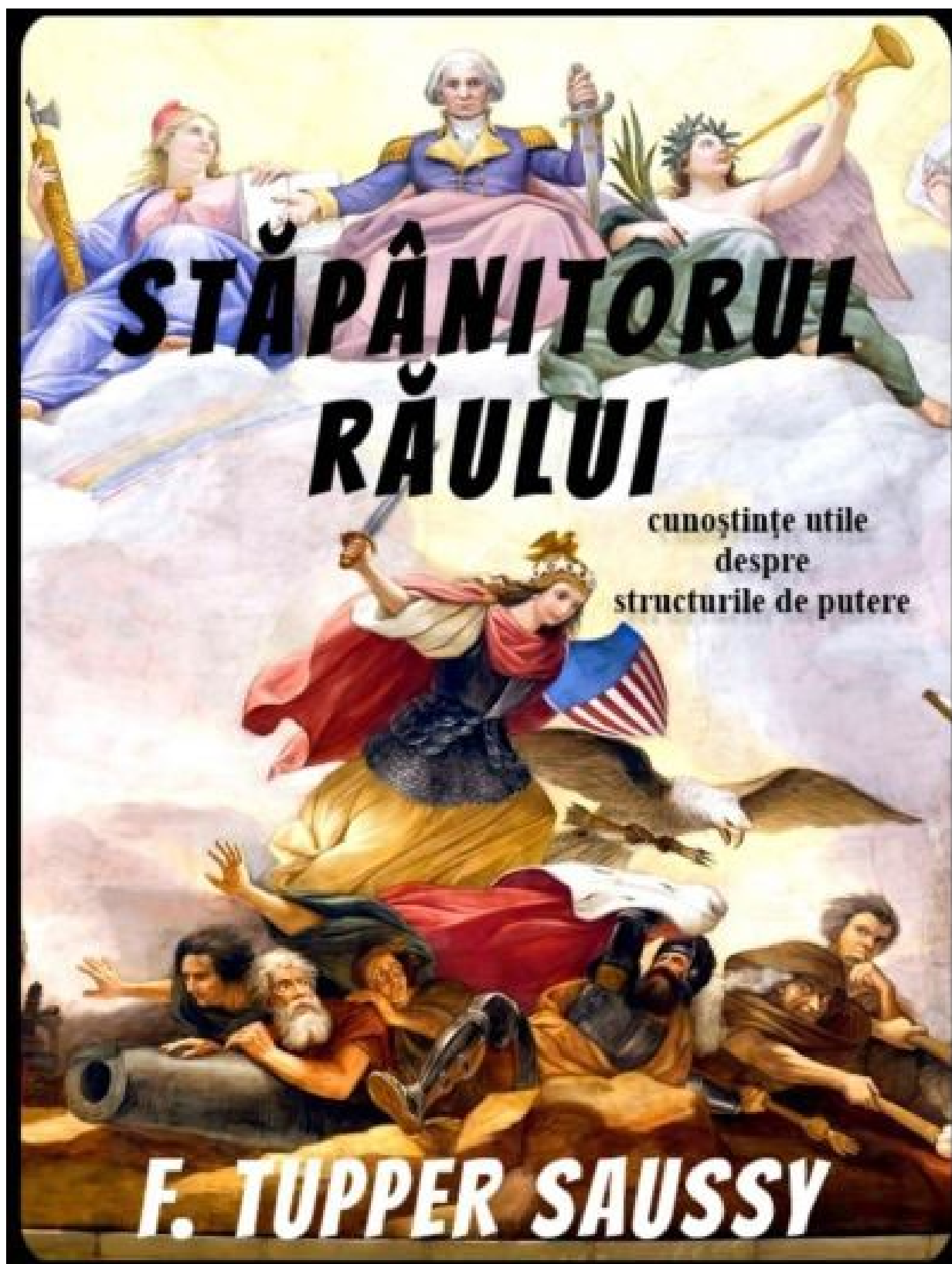

<https://archive.org/details/secretul-veacurilor>

Care zi este
ziua de odihna
creștină?

https://archive.org/details/care-zi-este-ziua-de-odihna-crestina_202506

https://archive.org/details/stapanitorul-raului-de-frederick-tupper-saussy_202102

ÎN SPATELE DICTATORILOR – PE URMELE ADEVĂRAȚILOR FĂPTAȘI

O analiză reală a relației dintre
Fascismul Nazist și Romano-Catolicism

L.H. LEHMANN

<https://archive.org/details/in-spatele-dictatorilor>

https://archive.org/details/cele-s-apte-sa-rba-tori-ale-domnului_202504

mai multe aici:

<https://archive.org/details/@laura01567>

